

КЕН МАКЛУЪР ДОНОР

Част 1 от „Стивън Дънбар“

Превод от английски: Тония Юхновска, Аделина Марини, 1999

chitanka.info

*Милосърдието ще скрие многобройните
грехове.*

Петър 4:8

ПРОЛОГ

Стаята на Ейми беше студена. Парното бе изключено. Навън снегът валеше от сиво-бялото небе и гледката от прозореца беше замъглена. Лекият ветрец улавяше снежинките и мълчаливо ги запокитваше към стъклото. Нямаше ромолене на дъждовни капки или трополене на градушка.

„Всичко е така, както трябва да бъде“, мислеше си жената, изправена до прозореца, и гледаше навън. Времето демонстрираше подобаващо уважение. Целият свят беше утихнал; сякаш сдържаше дъха си.

Чуваха се далечните гласове на хората, които чакаха долу, но това само правеше още по-осезаема тишината в стаята, толкова често оживявана от детски смях. Привидно в нея всичко беше така, както винаги е било. Розовите тапети, завесите с картинки от Дисни, играчките, куклите, плакатът на някакъв момчешки състав на стената. Пижамата на Ейми лежеше на възглавницата, прилежно сгъната на малка квадратна купчинка. Книжките ѝ за оцветяване бяха натрупани върху нощното шкафче с кутия моливи най-отгоре, но нито едно от тези неща вече нямаше да потрябва.

Нямаше да има ярко оцветени картинки на животни от джунглата, за да може баща ѝ да им се възхищава, преди да ѝ разкаже приказка за лека нощ. Нямаше да има невероятни розови жирафи или бледоморави тигри. Червените птици вече нямаше да излитат в зеления залез и Джак нямаше вече да убива великаните и да предизвика детска въздишка на облекчение.

Ейми беше мъртва. Лежеше в малък бял ковчег в средата на стаята.

От болницата дадоха специално разрешение за това. Не беше редно телата на пациенти, на които е направена аутопсия, да се изнасят извън сградата. Обикновено ги полагаха направо в траурната зала на болницата, докато в деня на погребението ги поемат служителите. Но майката на Ейми преобърна земята, настояваше да я върне у дома за

последен път. Не знаеше защо постъпи така и предполагаше, че властите отстъпиха, само за да избегнат евентуални сцени с покрусената от скръб жена. Докато гледаше през прозореца, тя си мислеше, че е постъпила правилно. Ейми щеше да тръгне за последното си пътуване от своята стая.

Лицето на Джийн Тийздейл беше безизразно, очите ѝ бяха като мъртви. В тях нямаше сълзи, беше ги изплакала. Тя не съзнаваше факта, че катафалката спря пред къщата; снегът беше заглушил скърцането на гумите. Няколко секунди по-късно шумът от гласовете долу се засили, защото вратата зад нея се отвори, а после затихна, понеже пак се затвори.

— Време е, Джийн — каза нежно съпругът ѝ.

— За какво беше всичко? Кажи ми — попита тя, без да се обърне.

— Само ако знаех — прошепна той.

— Седем години живот, а след това нищо. Изгасна. Каква загуба. Каква глупава, безсмислена загуба.

Франк Тийздейл обгърна нежно раменете на съпругата си и леко я целуна по тила. Тя не се обърна, но вдигна дясната си ръка, за да я сложи в неговата.

— Трябва да сме смели — каза той.

— Знам, че е глупаво, но се притеснявам заради всичкия този сняг навън.

— Защо, скъпа?

— Все си мисля... че когато спуснат Ейми в земята... ще ѝ бъде студено.

Франк Тийздейл изгуби битката с чувствата си, а до този момент се справяше толкова добре. Сълзи обляха бузите му и раменете му се затресоха от усилието да бъде по мъжки мълчалив. Джийн най-после се отвърна от прозореца и те силно се прегърнаха, като че диреха утеха. Но в тази ситуация беше невъзможно.

Франк се отдръпна, извади носна кърпичка и докато си издухваше носа, се опита отново да се овладее.

— По-добре да слизаме — дрезгаво каза той. — Да приключваме с всичко. Дойдоха и хора от болницата.

Джийн кимна:

— Много мило — промълви тя.

Двамата спряха до ковчега на Ейми и поставиха за миг ръцете си върху капака в мълчалив жест на сбогуване. Франк погледна към Джийн. Тя му кимна в отговор. Докато слизаха, за да се присъединят към опечалените, минаха между двама погребални агенти, които чакаха на най-долното стъпало.

— Може ли вече да се качим? — попита единият.

— Да — отговори Франк, без да го погледне.

Ковчегът на Ейми беше изнесен от къщата и внимателно поставен в катафалката, където приятели и семейството го отрупаха с цветя. Те изглеждаха странно нелепи сред снега — цветно петно в черно-белия свят. Франк Тийздейл почувства, че го хипнотизират. Непрекъснато ги гледаше през задното стъкло на колата. Беше седнал на седалката отзад и бе обгърнал с ръка раменете на Джийн. Невъзможно бе да не направиш сравнение — красивото, ефимерното съществува само миг в голямата мозайка, преди да увехне и да умре.

Помисли си, че скоро е Коледа.

През следващите час и половина Франк и Джийн Тийздейл се подкрепяха взаимно, докато траеше опелото в памет на дъщеря им и докато спускаха тялото ѝ в гроба, изкопан в двора на „Свети Мънго“ — тяхната местна църква. И двамата не бяха влизали там от кръщенето на Ейми. Бяха се долепили един до друг, като че се страхуваха да се отделят дори за миг. Почти почувстваха облекчение, когато първата буца пръст удари по капака на ковчега и Ейми вече щеше да съществува единствено в паметта.

Франк тъкмо тръгваше със съпругата си към паркинга, когато тя внезапно спря. Усети как раменете ѝ се вкаменяват и се огледа, за да види какво беше привлякло вниманието ѝ. Една жена стоеше отстрани сред дърветата. Беше облякла дъждобран и носеше шал, но Джийн я позна.

— Това е онази сестра — каза тя. — Онази проклета сестра. Защо не ни остави на мира? Защо продължава да разпръсква отровата си?

Франк усети възмущението на жена си. Опита се да я успокои, преди да отиде при жената до дърветата. Но онази направи жест на

извинение, за да му покаже, че не е необходимо. Нямахте намерение да създава проблеми. Обърна се и веднага изчезна.

— Отиде си — успокои Франк жена си.

— Защо е толкова упорита? — попита Джийн.

Той погледна тъжно към дърветата:

— Наистина не знам.

ГЛАВА ПЪРВА

— Кой ще ни каже откъде идва хлябът? — попита Кейт Чапмън.

Срещу нея седяха осемнайсет деца. Усмихна се, когато гора от нетърпеливи млади ръце се вдигна и по лицата им се изписа ентузиазъм. Обичаше да преподава, особено в началното училище. Твърдо вярваше, че образованието трябва да бъде изследователско пътешествие и за нея винаги имаше някакво вълшебство, когато тръгваха с децата на път. Беше приела много сериозно отговорността си на пръв навигатор. Не беше съгласна с цинизма на твърдението, че това със сигурност са утрешните тийнейджъри, вандалите от автобусните спирки, алкохолиците, че всяко следващо поколение е по-лошо от предишното. Кейт просто не можеше да види отвъд невинните малки личица, които се надпреварваха да привлекат вниманието ѝ.

— Кери?

— От пекаря, госпожо.

— Браво, Кери. А кой ще ни каже как пекарят прави хляб?

Този път не се вдигна нито една ръка.

— Хайде, какво използва пекарят, за да направи хляб? — помогна им Кейт.

Едно малко момченце с очила, на които едното стъкло беше покрито, за да раздвижи другото, мързеливото око, леко вдигна ръка, после я дръпна. Направи така няколко пъти, като плахо поглеждаше настрана, като че се страхуваше да не се изложи.

Кейт почувства притеснението му.

— Да, Андрю — окуражи го тя. — Хайде, опитай. Според теб какво използва пекарят?

— Брашно ли, госпожо? — попита момченцето, навеждайки главата си на една страна, а след това лапна края на молива.

— Браво, Андрю. Брашно.

Той се изчерви от удоволствие.

— А сега, кои хора правят брашното, от което се приготвя хлябът?

Кейт посочи зад себе си към цветната снимка, висяща на стената. Тя изобразяваше вятърна мелница, пред която беше спряла червената кола на пекаря.

Няколко ръце се вдигнаха. Развълнуваните деца разбраха помощта и бяха направили връзката.

— Да, Ани?

— Мелничарят, госпожо Чапмън.

— Мелничарят — съгласи се Кейт. — Браво, Ани. А сега, от какво се нуждае мелничарят, за да направи брашното?

Тя погледна към редиците деца, докато се мъчеха да измислят отговора. Изражението на лицата им беше толкова красноречиво, че тя почти можеше да чуе как работят мозъците им. Но се намръщи, когато приближи към едно хубаво русо момиченце във втората редица. Обхвана я внезапна вълна на безпокойство. Очевидно Аманда не се беше съсредоточила върху въпроса. Очите ѝ бяха мътни и разсеяни, лицето ѝ беше бледо, по челото ѝ бе избила лека пот.

— Добре ли си, Аманда? — попита тя.

Детето не отговори и класът неспокойно зашепна.

— Аманда? — повтори Кейт.

Малкото момиченце обърна лице към нея, но все още изглеждаше някак далеч.

Кейт отиде до нея и я прегърна.

— Какво има? — попита тя.

Присви колене, приклепна и погали детето по главата, като започна от челото. За момент задържа ръката си по-дълго. Аманда гореше.

— Миличката ми! — утеша я Кейт. — Не си много добре, нали?

Пред Кейт се появи проблем. Аманда беше не само една от ученичките ѝ, но и нейна дъщеря. Нямаше друга възможност, освен да говори с директорката. Сенди, съпругът ѝ, медицински лаборант, беше на работа в местната болница, а нямаше на кого друго да се обади при подобна ситуация. Бяха се преместили в Бардънок само преди няколко месеца и все още не познаваха много хора.

Кейт застана пред класа и каза:

— Искам да ми нарисувате как си представяте мелничаря, а аз в това време ще поговоря с госпожа Дженкинс. Имате ли въпроси?

— Какво ѝ е на Аманда? — попита Трейси Джонсън, дъщерята на местния пощальон.

— Не се чувства добре — отговори Кейт. — Предполагам, че малко е настинала.

„Моля те, Господи, дано да е само това“ — помисли си тя, докато вземаше Аманда и се забърза по коридора, за да се остави на милосърдието на главната учителка Айса Дженкинс.

Айса Дженкинс преподаваше в нейния клас. Кейт погледна през прозорчето на наполовина остъклената врата и привлече вниманието ѝ. Видя, че Айса възлага задача на учениците си, преди да излезе в коридора.

— Какво има?

— Аманда не е добре. Мисля, че може да е грип.

Айса се наведе, за да види Аманда, която беше сложила глава на рамото на майка си.

— Бедното ми дребосъче — съчувствено рече тя. — Ти май не изглеждаш много добре, а?

В отговор Аманда лапна палеца си и се сгуши в рамото на майка си.

— Много съжалявам — започна Кейт, но Айса я спря.

— Глупости — възрази тя. — Сигурна съм, че заедно ще се справим. Какво мислиш да правиш? Вкъщи ли ще я заведеш, или в болницата в Колбракс?

— Мисля у дома — отвърна Кейт. — Ще я сложа да си легне и ще я наглеждам. Има малко температура, но може да спадне толкова бързо, колкото се е покачила. Нали знаеш какви са децата.

— Вече съм успяла да разбера — усмихна се Айса. Беше учителка от трийсет и две години.

— Наистина не исках да те натоварвам — каза Кейт, — но...

— Глупости — настоя Айса. — Ще прескачам между стаите, докато бие звънецът. — Тя погледна часовника си. — Остава само час и половина. Няма проблем. Какво правят твоите?

— Рисуват мелничар.

— Добре. Хайде, тръгвай.

— Благодаря, Айса, много съм ти задължена — кимна Кейт и отбеляза още една причина, заради която ѝ харесваше животът в Бардънок.

В шест часа Кейт правеше нещо в кухнята, когато нагоре по хълма, на който се намираше къщата им, чу да приближава колата на Сенди. Беше зелен осемгодишен форд ескорт, който бяха кръстили Есмералда.

— Къде е моята принцеса? — извика Сенди Чапмън, докато отваряше вратата.

Преди да влезе, той спря, за да изтрие крака в изтривалката. Този път не му отговори топуркането на тичащи стъпки и смях. Кейт се появи от кухнята, бършейки ръце.

— Страхувам се, че принцесата ти не е много добре. Наложил се следобед да си тръгнем от училище.

Сенди спря, за да целуне Кейт по челото и я прегърна, преди да попита:

— Какво има?

— Помислих, че е просто настинка, но вече не съм много сигурна. Реших да изчакам да се прибереш, преди да се обадя на лекаря.

Сенди кимна, вече изглеждаше притеснен. Качи се по стълбите до стаята на Аманда и отвори вратата. Аманда не помръдна глава от възглавницата, но очите ѝ го проследиха.

— Здравей, принцесо — поздрави я нежно той.

Аманда не отговори. Беше се втренчила в прозореца, но съзнанието ѝ бе на стотици километри.

В горния етаж на старата къща главата на Сенди стигаше почти до тавана на стаята и раменете му изпълваха вратата. Той седна на пода до Аманда и подпря лакътя си на леглото.

— Бедната ми принцеса — прошепна той. — Да не си яла нещо развалено? — Прокара леко пръсти по челото на дъщеря си и усети, че бледите ѝ страни са потни. — Май трябва да се обадим на доктор Телфорд да ти даде някакво лекарство, за да се оправяш.

Той погледна многозначително към Кейт и тя го разбра. Отиде да телефонира, а Сенди продължи да си говори с Аманда.

— Кажете на татко къде те боли. Коремчето ли?

Аманда бавно поклати глава.

— Навсякъде ли?

Кимване.

— Днес ходи ли до тоалетната?

— Не си спомням.

— А можеш ли да си спомниш какво обядва?

Празен поглед.

— Същото ли като останалите деца?

Кимване.

— Не си яла плодове от храстите в градината, нали, принцесо?

Леко завъртане на главата.

— Сега се завий. Лекарят скоро ще дойде и ще те излекува.

Той сложи мечето на Аманда до нея и я зави.

— Какво мислиш? — попита Кейт, когато слезе долу.

Сенди сви рамене.

— Каквото и ти. Ще ми се да вярвам, че е само настинка, но е по-добре да се посъветваме със специалист.

Кейт сложи ръка на гърдите си и той я прегърна.

— Боже, надявам се да не е нещо сериозно — потрепери гласът ѝ.

— Сигурно се притесняваме без причина — успокои я Сенди, но хвърли поглед към часовника си и попита: — Имаш ли представа колко ще се забави лекарят?

— От рецепцията казаха, че около половин час. Имал да преглежда още няколко пациенти.

В детската стая нямаше достатъчно място и за тримата, затова Сенди остана долу. Домашният им лекар преглеждаше Аманда, а майка ѝ я окуражаваше, като ѝ държеше ръката.

Докато ги чакаше, Сенди беше зареял поглед в градината. Не можеше да се освободи от тревогата, въпреки че знаеше, че в девет от десет случая страховете на родителите са неоснователни. Най-вероятно докторът щеше да слезе, шегувайки се с Кейт, да им каже, че няма от какво да се притесняват и да приеме извиненията им, че са го повикали без да е необходимо.

Разбираше, че естеството на работата му в болницата до известна степен е изопачило представата му за това колко много и сериозни болести дебнат наоколо. Той се чудеше дали и с полицаите е

така. Дали виждаха престъпления и потенциални престъпници накъдето и да се обърнат? Чу, че вратата на Аманда се отваря и се обърна, за да погледне към стълбите.

Пръв слизаше доктор Телфорд, Кейт го следваше. Не се шегуваха.

Сенди познаваше Джордж Телфорд от болницата. Практикуващите лекари в областта бяха насърчавани да се грижат за пациентите, регистрирани в местната болница.

— Какво мислиш? — попита Сенди.

— Не съм много сигурен — отговори Телфорд. Изглеждаше загрижен. — Струва ми се, че трябва да я закараме в болницата за тази нощ и да ѝ пуснем няколко изследвания.

— Имаш ли представа какво може да ѝ е?

— Предполагам, че бъбреците ѝ не работят както трябва — отвърна Телфорд. — Може и да греша, но трябва да ѝ пуснем биохимия. Няма да навреди.

— Сигурно няма — кимна Сенди. Кейт беше застанала до него и той я прегърна.

— През последните няколко дни казвала ли е да има проблеми с уринирането? — попита Телфорд.

Сенди погледна Кейт, която стискаше ръце.

— Не — каза тя. — Беше съвсем редовна.

— Е, след като направим изследванията, ще престанем да гадаем.

— Коя болница имаш предвид? — попита Сенди.

Телфорд се замисли.

— Колебая се дали да я заведем в нашата и да я оставим под наблюдение през нощта, или да я закараме направо в детската болница в Глазгоу.

— Тя не изглежда толкова зле — промълви Кейт, надявайки се така да наклони везните в полза на местната болница. Беше доста понасърчаващо, отколкото да заведат Аманда в Глазгоу.

— Вярно е — съгласи се Телфорд. — Така и ще направим. Ще я откараме в местната болница и ще направим някои предварителни изследвания. — Той погледна часовника си. — Предполагам, че по това време в лабораторията има дежурен. Не си на работа, нали?

— Не и тази вечер — отговори Сенди.

— Аз ще остана в болницата — предложи Кейт. Знаеше от Сенди, че когато се налага, на родителите на малки деца се разрешаваше да останат в стаята за гости на болницата.

— Добре — съгласи се Телфорд.

Беше малко след осем и половина, когато Кейт се обърна към Сенди:

— Сигурно умираш от глад. Нищо не си ял.

Двамата чакаха в малка стаичка извън отделениято, докато сестрите се занимаваха с Аманда.

— Не съм гладен — отвърна Сенди.

— И аз. Какво мислиш? — попита загрижено тя.

Нямаше нужда да я питат какво мисли тя. Сенди отговори:

— Струва ми се, че през последния час се влоши.

— Може би защото се разстрои от идването в болницата.

— Може би — съгласи се той, но далеч не изглеждаше убеден в това.

— Защо не си отидеш вкъщи? — предложи му Кейт.

— Първо ще прескоча до лабораторията да видя дали Чарли вече е направил изследванията — каза той. — Ще се повъртя, докато излязат резултатите. Ако са добри, ще си отида. Ще ми се обадиш ли, ако нещо се промени?

— Разбира се — отговори Кейт. — И не пречи на Чарли. Не забравяй, че ти си заинтересованият.

Сенди кимна. Целуна Кейт по челото и се обърна.

Лабораторията на местната болница се намиреше в малка тухлена постройка, отделно от основната сграда. Редицата борове край нея пазеше завет. Сенди излезе от топлата болница и тръгна по пътеката. Когато вятърът разклати долните клони на дърветата, той зърна светлините от прозорците. Ледени капки дъжд успяха да измокрят лицето му, докато стигне до навеса от бръшлян, образувал своеобразно преддверие пред лабораторията. Вратата беше заключена. Той бръкна в джоба за ключовете, но се оказа, че ги е забравил у дома. Натисна звънеца и няколко секунди по-късно вратата отвори нисък,

тъмнокос, прилежен на вид мъж, облечен в бяло болнично облекло със зелена гумена престилка отпред. Очилата му в тъмни рамки изглеждаха прекалено големи за кръглото лице и му придаваха вид на стара мъдра кукумявка.

— Добър вечер, Чарли — поздрави Сенди, докато влизаше и затваряше вратата зад себе си.

Чарли Римингтън се усмихна:

— Предположих, че ще те видя, когато прочетох името на изследванията. Как е тя?

— Не е добре, но при децата е много трудно да се каже. Как е работата?

— Върви. Предполагам, че ще изчакаш.

— Ако нямаш нищо против.

— И аз имам две деца, забрави ли?

Настоятелният звън на електрическия часовник ги стресна и Сенди изключи машината, до която беше застанал. Докато работеше изследванията на други деца, беше правил това хиляди пъти. Но никога не беше изпитвал подобни усещания.

Чувстваше се неудобно, защото не беше на смяна. Затова се отдръпна, за да може Римингтън да отвори капака и да извади подноса. Видя етикета на шишенцето: „Аманда Чапмън“. От това стомахът му се сви на още по-голямо кълбо.

Римингтън откъсна разпечатката от машината и седна на бюрото си с молив в ръка, за да я разчете. Над него настолната лампа хвърляше сноп светлина. Сенди застана зад него, стараяйки се да скрие нетърпението си. След трийсет секунди мълчание не можеше да издържа повече.

— Е? — попита той.

— Няма следи от инфекция, не присъстват никакви токсични вещества — отвърна Римингтън.

— Но? — попита Сенди нетърпеливо.

— Всичко показатели говорят за внезапна бъбречна криза.

— Господи — възкликна Сенди, хвана се за пейката и главата му клюмна. Остана така няколко секунди преди да попита: — За каква степен говорим? Лека ли е? — Взе листа с анализите от ръката на Римингтън и сам прочете резултатите. — Господи — повтори пак. — Става въпрос за диализа.

— Страхувам се, че е така — съгласи се Римингтън.

Сенди остана, докато Римингтън се обади и съобщи резултатите. Нямаше никакво съмнение — Аманда трябваше да бъде прехвърлена в болница, където се прави диализа, и колкото по-скоро станеше това, толкова по-добре. Местната болница не разполагаше с необходимата апаратура. В края на краищата пак опираха до Глазгоу.

Притеснението му сега прерасна в страх. Много се тревожеше за Аманда, но трябваше да се държи заради Кейт. Налагаше се да организира прехвърлянето. Кейт можеше да замине в линейката с Аманда, а той щеше да тръгне за Глазгоу с Есмералда, за да могат с Кейт да се върнат, когато и да бъде това. Толкова напред не смееше да предвижда.

Чарли Римингтън се обади:

— Не се притеснявай за лабораторията. С Андрю ще те заместваме. Можеш да отсъстваш колкото е необходимо.

— Благодаря — кимна Сенди и се приготви да тръгва. — Много ти благодаря.

Навън вече валеше доста силно. Докато стигна до болницата, стана вир-вода. След вратата за малко спря. Избърса влагата от лицето си и вдигна мократа си коса от челото, преди да влезе в отделението.

Кейт разговаряше с Джордж Телфорд. Той тъкмо ѝ съобщаваше резултатите от изследванията. На лицето ѝ се изписа мъка. Видя Сенди да влиза и тръгна към него.

— О, Сенди — разрида се тя.

Той обви ръце около нея и силно я прегърна.

— Хайде, Кейт — окуражи я. — Тя ще се оправи. Но трябва да я заведем където трябва.

— Доктор Телфорд каза, че трябва да бъде прехвърлена още тази вечер — проплака Кейт.

— Така ще е най-добре — успокои я Сенди.

— Но как ще?...

Той сложи пръст на устните ѝ:

— Да подредим нещата едно по едно. Ще пътуваш в линейката с Аманда. Аз ще кара колата. После, когато чуем какво ще ни кажат лекарите в Глазгоу, ще решим какво е най-добре.

Кейт кимна и изтри сълзите си.

— Хайде — успокой я той. — Трябва да сме силни заради Аманда.

Докато следваше линейката по шосето към Глазгоу, Сенди трябваше да се справи с непрекъснатото чувство за дезориентация. Беше му трудно да възприеме скоростта, с която всичко в живота им се обърна с главата надолу. Само преди няколко часа мислеше, че с Кейт ще гледат телевизия, седнали пред камината, докато Аманда спокойно спи горе в стаята си. А сега пътуваше на север сред проливен дъжд в тъмната нощ, откарвах Аманда, сериозно болна, а Кейт беше в ужасно състояние. Искаше му се всичко това да е лош сън. Искаше да се събуди и да види, че е у дома, в леглото си, че всичко е както трябва.

Отпред линейката зави, за да задмине тежкотоварен камион, който пътуваше по средата на двупосочното шосе. Сенди направи същото и се сблъска с водопад от мръсни пръски, идващ изпод колелата на камиона. Той включи чистачките на бързи обороти. Не беше сън. Беше кошмар.

Кейт и Сенди чакаха да направят допълнителни изследвания на Аманда, седнали на пейка в болничния коридор. Изправиха се, когато лекарят, който я бе поел, дойде и се представи.

— Господин и госпожа Чапмън? Аз съм доктор Търнър.

— Как е тя, докторе? — попита Кейт.

— В момента е доста слаба, но искам да ви успокоя, че не е в опасност. Нивото на токсичните вещества в кръвта ѝ се е повишило заради проблемите с бъбреците. Щом ги изчистим, тя ще се почувства значително по-добре. Обещавам ви.

— Имате ли представа каква е причината за бъбречната криза? — попита Сенди.

— В този момент е невъзможно да се каже — отговори Търнър. — През следващите дни трябва да направим още много изследвания.

— Възможно ли е това да е еднократен проблем? — запита Кейт.

Търнър придоби неспокойния вид на човек, комуто се налага да каже нещо окуражително, а не е в състояние да го направи.

— Аз... Страхувам се, че не е точно така — каза той.

— Значи смятате, че и по-нататък ще се нуждае от диализа? — поинтересува се Сенди.

— Още е рано да се потвърди, но честно казано, страхувам се, че е така. В подобни случаи обикновено е така.

Сенди усети, че силите му го напускат и коленете му омекват. Отсега нататък Аманда вероятно щеше да има нужда от редовна диализа, освен ако... Той не пожела да мисли какво може да ги очаква занапред и се опита да се ограничи в рамките на това, което щеше да се случи тази вечер.

— Може ли да останем? — попита.

— Разбира се — отговори Търнър. — Но ако приемете съвета ми, по-добре се приберете и си починете. Тя е в добри ръце.

— Но ако има нужда от нас, когато...

Търнър поклати глава:

— И без това сме й дали успокоителни. Елате утре. Ще можем да ви кажем нещо повече, след като направим още няколко изследвания.

Неохотно, защото инстинктът на Кейт й казваше, че трябва да остане близо до Аманда, двамата приеха съвета на Търнър. Трябваше да пропътуват около петдесет километра обратно до Еършайър. В ранните часове на деня пътищата бяха тихи и дъждът бе преминал в ръмене. Почти не си проговориха, докато стигнаха колата, паркирана на мократа алея отстрани на болницата. Бяха прекалено заети със собствените си мисли и не можеха да измислят нищо окуражително, което да си кажат. Една черна котка, която избяга към кофите за смет, изглежда беше единственото друго живо същество в тъмнината на нощта.

Когато влязоха, къщата беше студена. Парното автоматично се бе изключило преди няколко часа. Студът допълваше усещането за празнота, което ги посрещна.

— Гладен ли си? — попита Кейт, когато Сенди коленичи, за да запали газовата печка в кухнята.

— Не особено. Но бих пийнал нещо.

Тя наля и на двамата по чаша уиски. Седнаха от двете страни на печката. Още не бяха съблекли палтата си.

— Досега всичко вървеше прекалено добре — въздъхна Кейт. —
Нещо подобно просто трябваше да се случи.

Сенди я погледна въпросително. Тя продължи:

— Ти започна работа, а после и аз. Намерихме си къща в
идеално място. Всичко вървеше много гладко. И трябваше да спре.

— Глупости — прекъсна я нежно Сенди. — Това е типично
шотландски начин на мислене.

— Ние сме типични шотландци — отвърна тя.

— Но това не означава, че трябва да приемем философията на
примирението.

— Сигурно не — съгласи се Кейт с бледо подобие на усмивка.

— „Всеки, който се забавлява, ще бъде строго наказан“ —
направи физиономия Сенди, като наподоби тона на презвитериански
свещеник.

Усмивката на Кейт стана по-широка. Тя се надигна от стола:

— Ще направя по един сандвич. Трябва да хапнем нещо.

Нито единият, нито другият можаха да спят добре. И двамата
почувстваха облекчение, когато дойде време да станат и да се захванат
за работа. Обади се в болницата, откъдето им казаха, че Аманда е
прекарала спокойно нощта и че ще е най-добре да изчакат до ранния
следобед преди да отидат. Дотогава лекарите ще имат резултатите от
изследванията и ще могат да им кажат нещо по-конкретно.

Кейт позвъни на Айса Дженкинс, за да ѝ каже какво се е случило
и че днес няма да може да отиде на училище.

— Не се притеснявай — успокои я Айса. — Мина ми през ума,
че може да стане нещо подобно. Мъничето никак не изглеждаше
добре. За всеки случай снощи се обадох на една от помощните
учителки в Еършайър и я предупредих, че може да е необходима днес,
така че всичко е наред.

Сенди се обади на Чарли Римингтън у тях и получи същите
уверения.

— Мили хора — каза той, щом затвори телефона.

Кейт кимна.

— Доктор Грейсън и доктор Търнър сега ще се срещнат с вас — каза сестрата, която се показва на вратата в чакалнята.

Сенди и Кейт я последваха по коридора и бяха въведени в малка слънчева стая. Двамата мъже станаха с влизането на Кейт и Сенди. Грейсън им беше представен като завеждащ урологично отделение.

— Тази сутрин изглеждаше по-добре — с усмивка рече Търнър на разтревожената Кейт.

Тя кимна:

— Дано е така.

— През нощта спа добре, което, смея да предположа, вие двамата не сте направили.

Сенди кимна.

След като приключиха любезностите, Грейсън пристъпи към работа. Беше мъж, прехвърлил четирийсетте, с оредяваща сива коса и посивели мустаци. Тъмният му костюм изглеждаше скъп и сякаш бе скроен с точност до милиметър. Ръкавелите на бялата му риза се показваха по един сантиметър и от двете страни, а когато седна на масата и скръсти ръце пред себе си, се показаха златните му копчета, сложени сякаш точно под един и същи ъгъл. Яката на ризата като че ли беше малко по-висока и според Сенди определено беше много неудобна, но идеално контрастираше на тъмната университетска вратовръзка. Общото впечатление беше за човек, прецизен във всяко отношение.

— Честно казано, новините не са добри.

Сенди почувства, като че ли го прегази влак. Той преглътна и погледна Кейт. Тя, изглежда, изпита същото. Хвана ръката ѝ и я стисна.

— Бъбречната криза на Аманда е доста сериозна, въпреки че не открихме никакви причини за това. Реагира много добре на диализата. Макар и не толкова, колкото очаквахме. Ако трябва да се направят някакви прогнози, мисля, че в обозримото бъдеще диализата трябва да бъде възприета като начин на живот.

Сенди потри чело. Грейсън не си губеше времето да украсява това, което трябваше да каже. С шеметна скорост се потвърдиха най-лошите му страхове.

— Мога ли да попитам с какво се занимавате? — продължи Грейсън.

— Аз съм технически лаборант в районната болница в Бардънок — поясни Сенди. Погледна към Кейт, за да види дали ще отговори. Тя гледаше към обувките си. — Кейт е учителка — добави той.

— Добре — кимна Грейсън. — В такъв случай смятам, че понататък на Аманда ще може да се прави диализа и в домашни условия, щом това стане възможно, разбира се. Очевидно и двамата ще можете да се справите със задълженията си.

Сенди бавно вдигна дясната си ръка. С този жест искаше да накара Грейсън да забави малко темпото. Беше като замаян.

— Казахте „обозримото бъдеще“ — каза той. — Какво точно означава това?

— Че Аманда ще се нуждае от диализа, докато се появи подходящ бъбрек, с който да се направи трансплантация.

От думата „трансплантация“ Кейт като че ли изпадна в шок. Тя седна с широко отворени очи, втренчени в Грейсън.

— Трансплантация — повтори Сенди бавно.

— Да.

— Толкова ли е сериозно? Но как? Кога? Искам да кажа, след колко време?

— Прекалено е рано да се говори за това — отвърна Грейсън. — Трябва да направим още много изследвания.

Изглеждаше нервен и преди да могат да реагират, се извини и излезе, оставяйки ги насаме с Клайв Търнър.

Търнър изглеждаше по-чувствителен към страданието им и доста притеснен от поведението на Грейсън.

— Мога да предположа за какво мислите — каза благо той, — но в наше време трансплантациите на бъбрек са много често срещани и много успешни.

— Но е необходим подходящ донор — каза Сенди.

Търнър кимна:

— Така е и тук започва голямото чакане. Трябва да се определи какъв е типът тъкан на Аманда и всички подробности ще се впишат в международен регистър. Веднага щом се появи подходящ донор, ще можем да вземем органа и да извършим операцията.

— Колко ще трае това? — попита Кейт.

Сенди едва можа да познае гласа ѝ.

Търнър притеснено вдигна рамене:

— Може да отнеме известно време — каза той.

— Седмици? Месеци? Години? — настояваше Кейт.

— Може би година или малко повече — предположи Търнър.

Сенди погледна към Кейт. Не си спомняше някога да я беше виждал толкова нещастна. Светът се сгромолясваше.

ГЛАВА ВТОРА

Конвоят от три служебни автомобили, придружени от полицейска кола, зави през портала на болницата Медик Екоз в Глазгоу и спря точно пред входа. Шофьорите отвориха вратите на пътниците и застанаха чинно, докато те слязат и се подредят. Всеки се ориентираше за себе си по околните. Започнаха да се пристягат възли на вратовръзки и да се броят копчетата по саката, докато официалната група по посрещането се появи през плъзгащите се стъклени врати, за да ги поздрави. Навсякъде имаше усмивки за добре дошли.

Лео Джордано, административен директор на Медик Екоз, част от Медик Интернешънъл Хелт Груп, пристъпи и се здрависа със заместник-министъра от Министерството на вътрешните работи Нийл Банън.

Джордано бе висок, тъмен и добре сложен, с маслинена кожа, загатваща за средиземноморските му прадеди, въпреки че самият той беше второ поколение американец.

Банън бе нисък, червенокос и склонен към пълнеене. Наскоро си беше пуснал мустаци с погрешното убеждение, че това ще придаде по-голяма притегателна сила на личността му. Непредубедените наблюдатели смятаха, че така още повече прилича на продавач на употребявани автомобили.

Банън и Джордано се бяха срещали няколко пъти по време на подготвителните работи при създаване на болницата и сега размениха любезности, преди Джордано да започне официалното представяне. Приключиха бързо, за да се спасят от ръмвящия дъжд и ледения вятър, и се скупчиха пред вратата, за да влязат.

— Предлагам да изпием по едно кафе, преди да се захванем за работа. Така хората ще могат да се опознаят по-добре.

Банън, без особен ентузиазъм или коментари, кимна в знак на съгласие и го последва през постлания с килим вход към дълга стая с висящ таван и големи панорамни прозорци, гледащи към поддържана градина. По това време на годината паркът беше най-доброто

въплъщение на северния климат. Голи клони кръстосваха сивото небе, мъх пълзеше по каменните пътеки, устоявайки на влагата и студа. Своеобразен център, разположен в средата на изкуственото езеро, беше една скулптура, явно повлияна от древна Гърция. Ловната фигура изглеждаше патетична далеч от дома.

Келнерки, облечени в бледорозови униформи с емблемата на Медик Екоз, поднесоха кафето в сребърни подноси.

— Не е чудно, че са във финансова криза — прошепна един от групата посетители, местният съветник от партията на труда. — Това не е болница, а направо дворец. Погледнете! Навсякъде има килими, климатични инсталации, специални униформи за персонала. Болниците не би трябвало да са такива.

— Напротив — отговори му негов колега. — Може би предпочитате Викторианските болници за бедни, миришещи на дезинфектанти и огласени от ругатните на съботните пияници. Честно казано, смятам, че всички болници трябва да изглеждат точно така и колкото по-скоро стане това, толкова по-добре.

— Имате предвид приватизацията — каза подигравателно съветникът. — За богатите ще бъде много удобно, но всички останали? Кажете? А хронично и душевноболните? Кой ще се грижи за тях?

Вторият мъж определено не желаше да повтаря стари аргументи, особено след като нямаше да се стигне до никакво решение. Той прекрати разговора с рязко вдигане на ръка:

— Добре, добре, тази песен ми е позната. Да не я подхващаме на нов глас.

— Ще ви кажа само едно — добави съветникът. — Ако си мислят, че ще приема какъвто и да било план за потъването на още пари на данъкоплатците в този монумент, за да облагодетелстват, и то неоснователно, някои хора, не са познали. Обещаха ни, че това място ще започне да се самоиздържа след дванайсет месеца и че ще има прилична печалба до година и половина. Обещаха работа и средства, с които да се подобри микроструктурата на района, а докъде стигнахме? Три години след началото пак просят милостиня. Това е възмутително. Хората няма да го подкрепят.

Съветникът се премести, за да бъде заменен от член на личния екип на Банън, който беше чул всичко.

— Не знам за вас, но аз не съм сигурен, че виждам някаква алтернатива — започна новодошлият. — След като вече сме вложили двайсет и седем милиона в проекта, едва ли можем лесно да ги отпишем и да махнем с ръка. Освен всичко останало, ще бъде добре дошло за опозицията.

— Така е, но си спомням шума, който вдигнаха в подготвителния период. Казаха, че това никога няма да стане. Казаха, че има по-голяма вероятност да се основе спиртоварна в Риад или фабрика за свинско месо в Тел Авив, но не и частна болница в самото сърце на трудовата партия в Глазгоу. — Мъжът се усмихна на спомена.

— Това, което наклони везните, беше голямата безработица в строителния бранш. Перспективата да се изпусне голям строителен проект беше твърде висока цена, която трябваше да се заплати заради нечия грандомания — обобща чиновникът.

— Управляващите имат навика да са горди, когато са замесени и пари — каза мъжът.

Чиновникът се засмя. Това беше лека усмивка със световно значение. Усмивката на човек, който познава правилата на играта и знае как да я играе.

— Доколко е голямо затруднението, в което са изпаднали?

— Ако питате мен, няма нищо, което не би могло да бъде спасено с благоразумен маркетинг. Бизнесът леко спадна и за Медик Интернешънъл, компанията майка, съществува добра възможност да покаже на какво е способна. Те смятат, че правителството не може да си позволи болницата да бъде изправена до стената заради неизбежната публичност и загубата на работни места, затова си играят и искат още обществени инвестиции, вместо сами да разрешат проблема. От задкулиските приказки Банън подскача като ужилен.

— Но защо позападна бизнесът? Защо всички тези богаташи и семействата им не си позволяват най-доброто медицинско лечение, което може да се купи?

— Трудно е да се каже. Може би предпочитат да отидат в Лондон за троен байпас или операция на бедрото — вдигна рамене чиновникът. — Там винаги могат да си поръчат храна от Дорчестър и да прескочат до „Анабелс“ за чаша стара безалкохолна бира, когато се почувстват по-добре. — Мъжът се усмихна на представата за въздържанието. — Но разбрах, че когато става въпрос за

трансплантация, нещата стоят другояче — продължи той. — Медик Екоз вече си е създала репутацията на болница, в която се правят най-добрите трансплантации в страната.

— Без съмнение — съгласи се чиновникът. — И Джеймс Рос е известен като един от най-добрите трансплантационни хирурзи.

— Веднъж се срещнах с него на някакъв прием — каза мъжът. — Мил човек. Необичайна комбинация — блестящ професионалист и приятен човек.

— Разбрах, че научните му изследвания също са феноменални. На списъка с публикациите му в специализирани издания може да завиди всеки научен работник. Може би при вземането на решение авторитетът му ще наклони везните.

— Май скоро ще разберем — въздъхна мъжът, защото видя министъра на вътрешните работи и административния директор да тръгват.

Високият мъж, който стоеше до тях, също тръгна и веднага бе зададен въпросът:

— От вашите ли е, или от техните?

— Казва се Дънбар. От Лондон е — отговори служителят. — Не ме питайте защо.

Мъжът, за когото ставаше дума, беше доктор Стивън Дънбар. Висок, тъмнокос, облечен в тъмен официален костюм, от който личеше добрият лондонски шивач. Вратовръзката му говореше за минали контакти с парашутен полк. Имаше тъмни, интелигентни очи, които постоянно наблюдаваха и изучаваха. Устните му бяха широки и създаваха впечатлението, че всеки момент ще се усмихне, но никога не го правеше.

Беше изпратен от Министерство на вътрешните работи или точно от негов клон, познат като Научно-медицински инспекторат (Си-Мед). Той обединяваше малка група специалисти с разностранни и широки познания в науката и медицината. Бяха използвани от правителството да провеждат дискретни разследвания в сфери, оставащи извън обичайното поле на дейност на полицията.

Въпреки че и полицията имаше специализирани клонове като отдела по измамите, например, или офицерите, обучени да работят в света на изкуството, беше всеизвестно, че съществуваха цели области

от съвременния живот, в които познанията им, за жалост, не бяха достатъчни.

Инспекторите на Си-Мед извършваха професионални проучвания. Тяхно задължение беше да разследват доклади за евентуални нарушения или необичайни инциденти и да констатират съществува ли или не проблем, заслужаващ по-детайлно проучване. Дънбар беше един от медицинските им специалисти.

Понеже често ставаше въпрос за чувствителността на могъщи и влиятелни личности, и дискретността беше много важна, Дънбар не беше представен. Официално той присъстваше като представител на лондонските цивилни служби, временно прикрепен към министерството и само Нийл Банън беше информиран за истинската му мисия.

Откакто беше пристигнал предишния ден, домакините се отнасяха към Дънбар любезно, но хладно. Това не го притесняваше. Беше свикнал да работи сам, като аутсайдер. Дори го предпочиташе. На колкото по-малко хора се доверяваше, толкова по-добре. Това улесняваше работата му. Идеалната мисия беше, когато се захващаше с работата, откриваше каквото трябва да узнае и си тръгваше, без някой да разбере какво всъщност прави. Никой не обичаше шпиони около себе си, особено когато нямаше истински проблем, който да се проучва, а често ставаше така.

Да пази разследването в тайна беше може би най-трудната страна от работата на Дънбар, но може би и най-важната. Всяко съмнение за некомпетентност или незаконни действия изваждаха на бял свят най-лошото в медицинската професия. Никоя друга социална група не се проявяваше толкова видимо като затворена общност и не поддържаше по-ясна линия на самодоволно негодувание спрямо останалите. Трябваше да е напълно сигурен в основанията си, преди да разкрие самоличността си. На този ранен етап той разполагаше само с недоказани твърдения на две бивши медицински сестри от болницата, които трябваше да провери. Нуждаеше се от много повече, преди да разкрие кой е и защо е тук.

Дънбар се настани на удобния стол срещу табелката с името си, поставена върху дъбовата маса. Наля си малко вода от кристалната гарафа и отпи, докато наблюдаваше останалите присъстващи да заемат местата си. Дебелината на килима превръщаше това в странно тиха

процедура. Знаеше малко за обстоятелствата, довели делегацията на посещение в Медик Екоз — само факта, че болницата е с известно финансово затруднение и молеше правителството за допълнителна помощ. Шефовете му видяха в това възможност да го вкарат в болницата без излишен шум. Всичко стана малко прибързано. Получи много оскъдни сведения от министерството и трябваше да успее да сглоби отделните парчета от разговорите, които чу отвън, докато хората пиеха кафе. Мислеше, че знае кои са важните играчи, затова сега щеше да наблюдава ръкопашния бой и кръвопусканията, до които подозираше, че щеше да се стигне.

Джеймс Рос, хирург и директор на трансплантационното отделение, беше един от двамата старши членове на медицинския персонал на болницата, присъстващи около масата. Другият беше доктор Томас Киншърф, медицински директор на болницата, усмихнат и определено знаещ как да се държи с хората. Мястото на Рос беше срещу това на Нийл Банън, който любезно слушаше какво се говори около него и от време на време се усмихваше. Случаен поглед към часовника го накара да прояви известно нетърпение за започване на съвещанието.

Рос беше приятен мъж, току-що прехвърлил четирийсетте, със средна фигура и руса коса, сресана назад. Кожата му беше гладка и мургава и носеше очила без рамки с големи квадратни стъкла. Изглеждаше като човек, който се харесва, който е уверен в себе си, който е успял в избраната професия и няма нужда да доказва никому нищо. Костюмът му беше консервативно черен, но носеше розов шал с подходяща кърпичка в малкото джобче. Яркост, типична за хирурзите.

Административният директор Джордано беше просмукан от обаяние, докато говореше с хората от Вътрешното министерство. Всяка дума, казана от посетителите, го караше да проявява най-голямо внимание, всеки намек за хумор предизвикваше широка усмивка и сърдечен смях. Беше ясно, че хората от Медик Екоз се държаха по възможно най-подходящия начин. Денят беше посветен на добрите отношения.

— Ще започваме ли? — попита Банън. Беше от малкото тук, които не се усмихваха.

Джордано обяви началото на срещата и предложи „финансовата страна на дебатите“ да започне. Това беше основанието да се прочетат

финансовите доклади — от една страна на счетоводителите на Медик Екоз, а от друга — на екипа от Вътрешно министерство.

Четенето завърши, Банън огледа навъсените лица около масата и каза:

— Господа, смятам, че трябва да срежем Гордиевия възел и да пристъпим направо към целта. Пределно ясно е, че тази болница не може да функционира, ако не получи незабавна финансова инжекция. Въпросът е откъде ще дойде тя. — Той направи пауза, а хората около масата си размениха погледи. — Разбирам, че Медик Интернешънъл Хелт Груп вече не е в състояние да прави по-нататъшни инвестиции. Остават обществените средства, и честно казано, това също е доста немислимо във време, когато настояваме за ограничения на бюджета и за съкращаване на наистина съществени пера. — Преди да продължи, направи пауза, за да затихне шушукането. — Но алтернативата също не е за предпочитане. Ако болницата бъде затворена, ще се изгубят парите, които вече са инвестирани, да не говорим за големия брой съкратени. А това ни поставя, както биха казали американските ни приятели, между чука и наковалнята. Лично аз смятам, че ще бъде истинска трагедия, ако една съвсем нова великолепна болница с персонал на световно равнище ще трябва да затвори врати, но това е голата истина.

— Няма нужда да споменаваме политическите притеснения и огромните разходи за партията на торите — промърмори съветникът от партията на труда.

— Щом е великолепна и е на световно равнище, защо тогава губи пари? — попита един мъж, който, за разлика от останалите, носеше светъл костюм. Той бе представител на Шотландската застрахователна компания, която беше инвестирала при създаването на Медик Екоз.

— Смятаме, че това е проблем, с който можем да се справим — отговори Томас Киншърф. — Просто точно в този момент нямаме достатъчно пациенти.

— Защо?

— Получава се така, че потенциалните ни клиенти все още предпочитат лондонските болници. Но ние вярваме, че с подходяща рекламна кампания този проблем може да бъде преодолян. Това е географски проблем, на който в началото не обърнахме сериозно

внимание и все още не сме предприели необходимите стъпки, за да го неутрализираме.

— Има много пациенти, които са на по-малко от километър и половина разстояние — прекъсна го съветникът. — Само че нямат пари да си платят за скъпото лечение.

— Вече сме коментирали този въпрос — сряза го Банън доста сприхаво. — Болницата стартира основно като място за лечение на чуждестранни клиенти, които да влягат пари в тази страна. Това е индустрия на услугите, точно както хотелите или парковете. Няма нищо лошо в това. В края на краищата е от полза за всички ни.

— Не и ако няма никаква печалба.

— Ще има, господине — увери го Киншърф. — Просто ни трябва още малко време.

— И още много обществени средства — добави съветникът.

— Честно казано, по-нататъшно безусловно финансиране е изключено — каза Банън. — Нашите хора направиха подробен анализ на данните от всяко отделение и излязоха с проектни изчисления за следващите три години. Като се основаваме на тях, сме готови да ви предложим финансиране с подходяща лихва, но при определени условия.

Джордано и Киншърф размениха погледи. Вече нито един от двамата не се усмихваше.

Банън продължи:

— Нашите финансисти определиха най-проблемното звено, с което бихме искали да се справим. Всъщност, настояваме за това.

— Надявам се, че ще можем да разгледаме вашите предложения — уклончиво отвърна Джордано.

— Притеснени сме от изключително слабата печалба, реализирана от отделението за трансплантация — каза Банън.

Джеймс Рос изглеждаше изненадан. С мъка успя да остане на мястото си.

— Да не намеквате, че отделението ми не работи както трябва? — попита той.

Изненадата му очевидно беше споделена от мнозина около масата.

— Далеч съм от тази мисъл — отговори Банън. — Отделението ви работи много успешно. За съжаление е единственото в момента.

— Тогава защо се насочвате към нас?

— Честно казано и, нека не задълбаваме особено, успехът ви е повече медицински, отколкото финансов. Режимните ви са изключително високи.

— Трябва да правим най-доброто за пациентите си — обясни Рос изненадан. — Трансплантационната хирургия е много скъпа, що се отнася до оборудването и персонала, то резултатите ни са много добри.

— И това се отразява на таксите, плащани на болницата — реагира Банън. — Никой не коментира способностите ви, докторе. Превъзходството на отделението ви е видимо. И, както разбирам, процентът на успешно излекуваните е доста висок.

— Действително е така — намеси се Джордано.

— Тогава какво искате от мен? — попита Рос. — Невъзможно е да съкратя персонала.

— Не става въпрос за съкращаване на персонала, докторе. В отделението ви идват пари, но инвеститорите не получават печалбите, които би трябвало. Щекотливият проблем са вашите много високи разходи по изследванията.

Рос изглежда търсеше думите, преди да отговори спокойно:

— Според договора ми, определен процент от приходите трябва да ми бъде предоставян. Това беше основната причина, поради която се съгласих да дойда тук.

— Това ни е пределно ясно — кимна Банън. — Ако трябва да бъдат вложени още обществени средства, за да се осигури съществуването на болницата, тази договорка просто не може да продължи.

— Но ако искаме да повишим знанията си и да подобрим грижите за пациентите, изследователската програма е крайно необходима — призова Рос.

— Разбирам как се чувствате, докторе, и ви прави чест, но това не е изследователски институт, а търговско предприятие. Това е частна болница. Тук се лекуват болни хора. Лекуват се и съответно им се представят сметките. Толкова е просто, финансиране на изследвания осигуряват университетите и изследователските институти. Медик Интернешънъл и съинвеститорът ѝ — правителството на Нейно Величество, не го правят.

— Но договорът ми...

Мисля, че ако прочетете отново съдържанието на договора си, докторе, ще видите, че процентът на финансиране, който ви се предлага, е валиден само ако и останалите отделения в болницата се справят толкова добре.

— Мисля, че не разбирам. — Рос се наведе напред, като че с желание да се предпази и погледна за подкрепа към Джордано и Киншърф.

— Според споразумението, петдесет процента от печалбата на вашето отделение ще се връща при вас, за да подкрепя изследователската ви програма — продължи Банън.

— Точно така — съгласи се Рос.

— Но — продължи Банън и вдигна показалец, — само ако постъпленията от отделението за трансплантация се равняват на не повече от двайсет процента от общия приход на болницата. А в сегашното състояние разходите на вашето отделение надминават шейсет процента от печалбите.

Рос се отпусна в креслото и погледна към Джордано, който си шушнеше със счетоводителя на болницата, седнал до него. Изражението му красноречиво показваше темата, която обсъждаха. Кимването, което получи в отговор, беше ясно за всички.

— Каквото и да е приближаване до тези показатели ще доведе изследванията ми до задънена улица — каза Рос, очевидно разстроен.

— Съжалявам, докторе — повдигна рамене Банън. — Ще повторя, че това е болница, а не университет.

— При това положение, господа, трябва много сериозно да преосмисля позицията си — започна да събира документите си Рос.

На всички им беше неудобно заради начина, по който Банън се държа с него. Всички осъзнаваха, че Рос беше най-големият капитал на болницата. Без него и отделението за трансплантация, болницата при всички случаи щеше да бъде принудена да затвори врати, но представителите на правителството явно бяха решили да държат твърди позиции.

Като страничен наблюдател Дънбар можеше само да предполага, че министерството, ядосано от слуховете, които Медик Интернешънъл се опитваше да разпространи по негов адрес, беше решило да направи едно ужасно залагане. Той подозираше, че ултиматумът всъщност беше блъф и че ще омекнат, когато стане ясно, че Рос ще изрази

желание да напусне. А тъй като той беше шеф на отделение, за което бе загрижен, сигурно щеше да иска да види как ще се развият нещата.

Известно време Банън наблюдава Рос, който се готвеше да напусне масата и тогава каза:

— Докторе, искрено се надявам, че ще решите да продължите великолепните хирургически постижения, които имахте през последните няколко години.

Рос прие думите с бледо подобие на усмивка. Очевидно беше абсолютно неподготвен за случилото се. Той прочисти гърлото си и попита:

— Има ли някаква възможност за компромиси?

— Страхувам се, че не — отговори Банън.

Рос преглътна, после стана от масата.

— Бихте ли ме извинили, господа? — каза той. — Има няколко неща, които трябва да свърша.

Банън го погледна:

— Повярвайте ми, докторе, ако имаше някаква възможност да продължим да ви финансираме, щяхме да го направим. Знам колко държите на изследванията си и това ви прави чест. Съветвам ви да не вземате прибързани решения. Болницата ще трябва да се справи с много трудности, за да реализира потенциала си.

Съветникът от партията на труда, който седеше срещу Дънбар, се наведе напред и му прошепна:

— Проклети бюрократи. Не дават и пукната пара за изследванията. Единственото нещо, от което разбират, е печалбата.

Дънбар се усмихна на завъртането му на триста и шейсет градуса, но разбра какво има предвид. За Рос нещата ставаха много трудни. Той можеше да усети напрежението около масата. Хората знаеха колко високи са залозите. Все едно гледаха въртенето на топчето в рулетката.

— Ще има ли други условия? — попита Джордано, след като Рос излезе от стаята. Каза го през зъби, явно очакваше отрицателен отговор.

Банън прие въпроса с открито лице.

— Да — отговори той. — Ще има. Бихме искали да се направи нещо за възприемането на болницата от обществото. Каквито и да са условията, ще предизвикаме дълбоко обществено негодувание, ако

продължим с обществени средства да финансираме една частна институция. Ако искаме да постигнем съгласие и обществото да вложи още средства в това начинание, до което в по-голямата си част няма достъп, смятам, че в замяна Медик Екоз ще трябва да направи известни алтруистични жестове.

— Имате предвид нещо като раздвижване на връзките с обществеността ли? — попита Джордано.

— Така го кажете. Добре ще е да предложите безплатно лечение на разумен брой пациенти, които се лекуват в държавни болници. За тях отличната ви апаратура и професионално диагностициране ще са от полза.

Джордано беше възстановил хладнокръвието си. Той се усмихна:

— Господин министър, смятам, че това е великолепа идея. Досега сме приемали няколко подобни пациенти, но със сигурност мога да кажа, че няма да има възражения, ако приемем още няколко. Това ще бъде чудесна реклама за нас.

— Добре. Смятам, че и приятелите ни също ще бъдат доволни — погледна Банън към съветника от трудовата партия.

Мъжът сви рамене:

— Ако зависеше от мен, щяхме да вземем цялото проклето място и да го използваме за благото на целия народ.

— И без съмнение да го разтръбите навсякъде — подметна Банън.

— Нещо друго? — изгледа ги Джордано.

— Само още едно нещо — каза Банън. Стаята отново се изпълни с мълчание. — Искаме един от нашите хора да бъде допуснат в болницата. Нещо като наблюдател на това как вървят нещата.

— Още един аспект на връзките с обществеността ли? — попита тихо Джордано.

— Може и така да се каже — съгласи се Банън. — Той ще бъде тук, за да следи за благоразумното използване на парите на данькоплатците.

— Счетоводител ли?

— Нещо повече. Бихме искали да има достъп до всичко, свързано с болничната администрация, включително документацията и протоколите.

— Да не би да предлагате този човек да има някаква изпълнителна власт?

— Не става въпрос за изпълнителна власт — поясни Банън. — Просто да разчита на подкрепа от ваша страна и от страна на персонала.

— В такъв случай не виждам никакъв проблем.

— Добре — кимна Банън.

— Имате ли някого предвид? — поинтересува се Джордано.

Банън посочи към Стивън Дънбар:

— Доктор Дънбар ще бъде нашият човек на местна почва.

Дънбар се усмихна и кимна. Той наблюдаваше реакцията на хората от болницата — усмивките им бяха неуверени.

— За това се споразумяхме — каза Банън. — Големият въпрос сега е дали стигнахме до цялостно одобрение?

Нямаше гласове против, но всички знаеха колко много зависи всичко от Джеймс Рос, а той не беше в стаята.

— Защо не направим обедна почивка? — предложи Джордано. — Храната тук е много добра. Мисля, че няма да имате никакви оплаквания.

— Никога не съм мислил, че Банън ще има смелост да направи подобно нещо — подхвърли мъжът срещу Дънбар, когато излизаха от стаята.

— Престъпници! Как се отнесоха с Рос! — вметна колегата му. — Мислиш ли, че ще се съгласят?

— Всичко зависи от Рос. Без него те са като всяка друга болница.

— Или петзвезден хотел.

— Мислиш ли, че ще напусне?

— Зависи в каква степен са готови за намаление на разходите за изследвания. Може да реши да се махне просто заради едната чест. Защото за него не е проблем да работи където пожелае. С неговата репутация може да постъпи навсякъде по света. Ако питаш мен, министерството сега залага на губеща карта.

— Но няма да променят становището си.

— Аз се чудя защо Рос въобще е дошъл тук — размишляваше първият мъж. — Ако наистина го интересуват изследванията, би трябвало да отиде в някое от големите медицински училища.

— Така е — съгласи се вторият.

— Помисли малко, може да е заради храната — каза първият с възхищение.

Бяха стигнали до столовата и гледаха към менюто. Масите изнемогнаха под тежестта на разкошни ястия, приготвени специално за тях.

Обядът продължи до два часа. Беше обявено, че събранието ще се поднови в два и половина и двете страни използваха промеждутъка, за да обсъдят нещата помежду си. Дънбар се разхождаше с чаша кафе в ръка и доколкото можеше, събираще информация. Той отклони въпроса за предложената му роля с умение и хумор, казвайки, че е твърде скоро, за да говори за това.

Все още не беше постигнато никакво споразумение.

Малко преди началото на съвещанието той видя Джордано, който водеше много сериозен разговор с Рос, да си тръгва, и Банън, видимо нервен, да заема мястото му. Чудеше се дали Банън не започва да преосмисля своята безкомпромисност. Застана съвсем близо до двамата противници.

— Не е нищо лично, Рос, нали разбирате? — каза Банън с несполучлив опит за усмивка.

Рос го погледна по много красноречив начин, с което искаше да му каже, че политиците много приличат на нещо, което се намира в обувката му.

— Разбира се — съгласи се той монотонно.

— Оценявам колко важна е за вас изследователската работа, докторе, и че вероятно ще ви трябва малко повече време, за да обмислите позицията си, но се чудя дали вече не сте взели някакво решение?

— Да, господин Банън — отвърна Рос. — Взех решение.

ГЛАВА ТРЕТА

Дните се превърнаха в седмици. Умората от непрекъснатото пътуване до Глазгоу и вината, че постоянно отсъстваха от работа, започнаха да се отразяват на Кейт и Сенди.

— Ще трябва да напусна — въздъхна Кейт, докато пътуваха, за да отидат при Аманда в края на третата седмица. — Не е коректно спрямо училището.

— Сигурен съм, че разбират — успокои я Сенди.

— И аз съм уверена, но е нечестно от моя страна. Трудно им е да се справят с натоварването, а са прекалено мили, за да ми го кажат. Ще трябва да взема решение.

— Може би си права — отстъпи той.

Не беше толкова притеснен, защото за този период колегите му наистина го заместваха през деня, но като компенсация той поемаше по-голяма част от нощните дежурства. И Чарли, и Андрю бяха с малки деца, затова бяха доволни от тази уговорка. Но Кейт не беше. Това означаваше, че рядко вижда Сенди вечерно време.

— Мислех, че досега ще сме си я взели вкъщи — каза Кейт. — В началото казаха, че вероятно до две седмици ще я изпишат и ще трябва да идваме само в дните за диализа. Нещо не е наред. Всъщност сигурна съм, че нещо не е наред, но не ни казват.

Сенди погледна с ъгълчето на окоето си към Кейт, седнала на седалката до него. Тя хапеше устните си и преплиташе пръсти, втрещена в пътя, без да личи, че вижда нещо.

— Без съмнение Грейсън ще ни съобщи — рече той. — Не е човек, който ще увърта нещата, а и Клайв Търнър каза, че иска да ни види днес.

— Мислиш ли, че бракът ни ще издържи на това? — попита внезапно тя.

— Разбира се, че ще издържи — отговори Сенди, стреснат от въпроса. Свали едната си ръка от волана и я протегна, за да стисне нейната. Усети голямото ѝ напрежение. — Откъде ти хрумна?

— Винаги сме били толкова близки — промълви тя. — Но сега нещата са различни. През по-голямата част от времето ти дори не ми казваш за какво мислиш.

— И двамата сме безкрайно уморени — оправда се той. — Много други неща са в главите ни. Не съм предполагал, че продължителната тревога може да бъде толкова изтощителна. Като че сме участници в непрекъснат маратон.

— Ако е само това.

— Разбира се, че е това.

— Не искам случилото се да ни раздели — прошепна Кейт.

— Няма — каза Сенди окуражително. — Скоро ще си вземем Аманда у дома и всичко ще си влезе в релсите.

— Далеч от диализата.

— С времето дори ще свикнем с нея и ще можем да я правим у дома, и практически няма да ни притеснява. Ще видиш. Ще стане част от ежедневието ни. Така че трудно ще я забелязваме.

Кейт се усмихна едва и погледна към него.

— Не знам какво бих правила без теб.

— Стига, любов моя — нежно каза той. — И аз имам нужда от теб толкова, колкото и ти от мен.

— Имаме проблем — обяви Грейсън с характерната му безчувственост, докато разпиляваше записките си по бюрото и наместваше очилата на по-подходящо място на носа си, за да ги прочете.

— Какъв проблем? — попита Сенди.

Кожата му настръхна от страх и очакване. Като че ли всичките му нерви се оголиха едновременно. Усещаше всяка дъждовна капка, падаща по прозореца зад главата на Грейсън, докато го чакаше да започне.

— Честно казано и самите ние не сме много сигурни — поклати глава Грейсън. — Кръвта на Аманда се замърсява почти веднага, след като сме я прочистили. Има нужда от много повече диализа, отколкото предполагаме. Мислехме, че за две седмици нещата ще се нормализират, но се страхувам, че случаят не е такъв. Предполагаме, че може да е свързано с разлагане на тъканта в бъбреците ѝ.

Разлагане на тъканта! Думите кънтяха отново и отново в главата на Сенди.

— Искате да кажете, че бъбреците ѝ се разпаднат ли? — попита той. Нещо заседна в гърлото му и това пролича по гласа му. Трябваше да преглътне.

Грейсън сви рамене:

— Това е мнението ни в момента. Разбира се, за да бъдем абсолютно сигурни, ще трябва да изчакаме, докато получим пълния доклад от хистологичната проба.

Имаше чувството, че слуша автомонтьор, който съобщава какво не е наред с колата му, а не лекар, говорещ за състоянието на дъщеря му. Какво е накарало такъв човек да стане лекар? Не за пръв път си задаваше този въпрос. Работата му го беше сблъсквала с много хора от медицинския бранш, за които имаше чувството, че им липсва всякакво състрадание към болните. Пред себе си те не виждаха хора, а случаи, интелектуални предизвикателства, проблеми, които трябваше да разрешат, игри, които щяха да спечелят или да загубят в борбата за издигане в кариерата.

— Това означава, че в близко бъдеще няма да можем да я вземем у дома? — попита Кейт.

— Изключено — отсече Грейсън.

Тя погледна надолу към пода, склочи ръце и преплете пръсти, докато слушаше по-нататък.

— Със съжаление трябва да кажа, че Аманда е един от тези пациенти, за които диализата не е достатъчна. Не действа. Тя наистина се нуждае от трансплантация.

— Или ще умре — каза Кейт монотонно.

В стаята настъпи агонизираща тишина, преди Грейсън тихо да каже:

— Страхувам се, че възможностите са точно такива.

Сенди видя, че Кейт се вкамени. Ръцете ѝ утихнаха в скута и лицето ѝ изглеждаше съвсем спокойно. Това го обезсили. Той се протегна и хвана пръстите ѝ. Бяха леденостудени. Стягането в гърлото му все още правеше трудно говоренето, но той попита Грейсън:

— Предполагам, че в такива случаи се дава някакъв приоритет.

— Разбира се. В регистъра за трансплантации на Аманда ще бъде даден статус на спешен случай — съгласи се Грейсън.

— Какво означава това на практика?

— Че ще може да прескочи всички чакащи, ако се появи подходящ орган, но естествено, много ще държим типът тъкан да съвпада. Органът трябва да бъде подходящ.

— А ние? — попита Кейт.

— Тъкмо щях да ви предложа — каза Грейсън. — Има вероятност или вие или съпругът ви да сте подходящия донор и ще проверим вашия тип тъкан, но мисля, че не бива да разчитате особено на това. Случва се много по-рядко, хората отколкото си представят. По-добре щеше да бъде, ако имаше брат или сестра, близък би бил идеален, но Аманда е единствено дете.

— И ако нито един от нас не е подходящ, ще трябва просто да чакаме и да се надяваме.

— Такава е процедурата.

— С колко време разполагаме?

— Невъзможно е да се каже — рязко отговори Грейсън.

— Това не ви ли притеснява поне малко? — изуми се Сенди. Търпението му окончателно се беше изчерпало при очевидната грубост на Грейсън.

— Моля?

— Състоянието на дъщеря ни. Не сте ли загрижен поне малко, като човек?

— Разбира се, че съм загрижен — отговори Грейсън, очевидно объркан от въпроса.

— Не ме баламосвайте — продължи натъртено Сенди, но Кейт го възпря, като сложи ръка на рамото му, за да предотврати нещата да стигнат по-далеч.

Двамата станаха да си вървят.

Клайв Търнър, който бе мълчал през цялото време, ги последва навън.

Съжалявам — каза той, когато вратата зад него се затвори. — Доктор Грейсън е студен човек. Сигурен съм, че е загрижен, но невинаги го показва.

Сенди кимна.

— Кога могат да ни направят изследванията? — попита той.

— Още преди да си тръгнете — отговори Търнър. — Но, както каза доктор Грейсън, не бива да възлагате големи надежди.

Погледът на Сенди говореше, че това е последното, което би искал да чуе.

— Защо не отидем да изпием по един чай? — предложи Търнър.
— Има нещо, за което бих искал да поговоря с вас.

Първата реакция на Сенди беше да отклони поканата, но промени мнението си, когато видя, че Търнър не е просто учтив, нито иска да компенсира поведението на шефа си. Изглеждаше така, сякаш наистина имаше нещо, което искаше да каже.

— Добре — кимна той. — Май на всички ни ще се отрази добре.

Чайната за посетители миришеше на силен чай и на пластмаса. Високите прозорци, гледащи към двора, бяха запотени. Повреденият термостат на машината за чай непрекъснато кипеше и изпращаше кълба пара във въздуха. Тук-там през изтритите петна по стъклото се виждаше дъжда, който браздеше гладката повърхност на локвите в двора.

По предложение на Търнър Сенди заведе Кейт до една от покритите с червени покривки маси и седна до нея, а Търнър взе чая и го донесе върху кафяв пластмасов поднос. Чу се леко проскърцване, докато слагаше чашите върху чинийките, постави ги на масата и наля чай. След като седна, каза:

— Сигурно за вас това е невероятен кошмар.

— Всичко се случи толкова бързо — въздъхна Сенди, опитвайки се да отговори нещо смислено. — В един момент беше здрава като камъче, а след това изведнъж се озова тук и...

— Тя умира — обади се Кейт.

„Мълчанието на Търнър е по-лошо от всичко, което би могъл да каже в този момент“ помисли си Сенди.

— За това ли искахте да поговорите с нас? — започна той, решил да сложи край на тишината.

Търнър се подпря с ръце на масата и се наклони напред — типичен жест на съпричастност.

— Трябва да решим какво ще направим за Аманда, ако нито един от вас не е подходящ за донор.

— Мислех, че можем само да чакаме.

— Не знам вие какво мислите — продължи Търнър, — но за Аманда съществува възможност, която искам да ви предложа. Подчертавам, че е само възможност и може нищо да не се получи, но дали пък не си струва да опитаме.

— За какво става въпрос? — попита Сенди.

— Наскоро от министерството получихме формуляр, свързан с болницата Медик Екоз тук, в Глазгоу. Очевидно по някакви политически споразумения, постигнати между болницата и правителството, свързани с финансирането, те ще приемат определен брой пациенти, които се лекуват в държавни болници и които се нуждаят от специално лечение. И в миналото са правили подобни жестове, но е било само политика на добра воля. Сега нещата стоят по-различно. Предполагам, че става въпрос за стратегия, целяща подобряване на общественото мнение. Важен е фактът, че пациентите, приемани по новата схема, ще бъдат лекувани както и техните пациенти, при това напълно безплатно.

— Това каква връзка има с нас? — попита Сенди.

— Тази, че Медик Екоз разполага със световноизвестна клиника по трансплантация.

— Искате да кажете, че могат да приемат Аманда като частен пациент, нуждаещ се от трансплантация?

— Доколкото успях да разбера, няма никакви изисквания какви пациенти могат да им бъдат препращани. Ако случаят е такъв, че пациентът явно ще има полза от специалистите или базата им, могат да се появят някакви критерии. Трябва да призная, че това са само мои предположения, но в документите не са отбелязани никакви ограничения.

— Смятате ли, че Аманда може да кандидатства за подобно прехвърляне? — попита Сенди.

— Мисля... — Търнър замълча, докато внимателно претегляше думите си. — Мисля, че Аманда може много по-бързо да получи подходящ орган в Медик Екоз, отколкото в нашето отделение, а в нейния случай времето е от голямо значение.

— Но как? Нали съществува международен регистър и списък на чакащите? — попита Кейт.

Търнър отново замълча, а после каза:

— Подозирам, че могат да съществуват няколко международни регистъра, като не всички от тях са достъпни за хората, лекуващи се в държавни болници.

— Нищо не разбирам.

— Убеден съм, че където има каквото и да било търсене, винаги има и предлагане — каза Търнър. — Международната търговия с органи с нищо не се различава от която и да е друга стока.

— Колко ужасно — възкликна Кейт.

— Дори да е така — обади се Сенди, — те със сигурност няма да си признаят и няма да приемат Аманда при тези условия.

— Така е, разбира се — усмихна се Търнър. — Но което е най-важното, те притежават най-модерната в света апаратура за диализа. Може да стане така, че Аманда да се повлияе много добре и да има полза. Това, от което най-много се нуждае в момента, е времето и Медик Екоз може да ѝ го даде. А ако могат да ѝ осигурят и бъбрек, още по-добре.

— Какво трябва да направим, за да задействаме молбата? — попита Сенди.

— Предложението трябва да дойде оттук. Ако искате, ще говоря с доктор Грейсън.

— Бихте ли го направили? — в гласа на Кейт явно звучеше признателност.

— Не трябваше да се държа така — разкая се Сенди. — Бях доста груб.

— Не се тревожете — каза Търнър. — Грейсън е прекалено дебелокож, за да го приеме много навътре. Сигурно го е преглътнал с оправданието, че сте разстроени. Нечувствителните хора винаги се оправдават с неправилното разбиране на чуждото поведение. Ще се видим веднага, след като говоря с него. Защо не се качите за малко горе при Аманда, а аз ще се обадя в лабораторията, за да ви направят изследванията преди да тръгнете. Процедурата е много проста.

Сенди стана и стисна ръката на Търнър.

— Наистина сме ви много благодарни — искрено изрече той.

— Да се надяваме, че ще излезе нещо — каза Търнър.

Търнър си тръгна и Сенди изчака Кейт да си допие чая. Тя не бързаше, опитваше се да се мобилизира. Не искаше Аманда да разбере, че е плакала.

— Какво мислиш? — попита тя, след като прибра кърпичката и приглади косата си назад.

Сенди дълбоко въздъхна, сякаш внезапно се освободи от натрупалото се напрежение. Въпросът ѝ му подежда като освобождаващ вентил.

— Не знам какво да мисля — призна той. — Като вцепенен съм. Всичко се случва със скорост, на която не мога да издържа. Искан ми се да изкрещя: „Спрете! Почакайте малко! Нека да седнем и да обсъдим нещата! Това не трябваше да се случва на моето семейство. Станала е някаква ужасна грешка. Не нашата дъщеря трябваше да преживее всичко това!“. Но се случи и времето се изнизва. Страх ме е.

Той погледна Кейт в очите.

Тя преглътна, преди да се пресегне през масата и да хване ръката му.

— И мен — прошепна тя.

Сенди поклати глава:

— Знаеш ли, не мога да повярвам. Дотолкова се обърках, че седя тук и се моля някаква частна болница да приеме дъщеря ми на благотворителни начала. Аз! Бившият ковчезник на университетския клуб на партията на труда, ветеран в стотици кампании, защитаващи и подкрепящи държавното здравеопазване. Исусе! Каква подигравка.

— Ти просто си баща, който се опитва да направи най-доброто за дъщеря си — успокои го нежно Кейт. — В това няма нищо срамно.

Сенди неубедено сви рамене.

— Да отидем да я видим — каза той.

И двамата широко се усмигнаха, когато влязоха в стаята на Аманда, но усмивките бяха маска, зад която криеха тревогата си.

Аманда изглеждаше много болна. Очите ѝ имаха разсеян поглед, такива за пръв път ги видя Кейт в деня, в който се почувства зле. Кожата ѝ беше бледа, а тя изглеждаше бавна и несигурна в движенията си.

— Искан да си отида вкъщи, мамо — проплака момичето.

— Знам, миличка, но още не си достатъчно здрава — прошепна Кейт. — Няма да е за дълго. Всички момчета и момичета от класа ти изпращат много поздравии. Донесла съм ти картичка от тях и виж, всички са се подписали.

Аманда я погледна, но разсеяното ѝ изражение не се промени.

— Доктор Търнър каза, че си много храбро момиче — обади се и Сенди, а вътрешно беше ужасен от това колко слаба изглеждаше Аманда. Тя едва крееше, въпреки факта, че ѝ правеха диализа всяка сутрин. Опита се да не мисли повече, но здравият разум му говореше, че шансовете да се намери навреме подходящ донор са много малки.

Търнър се появи отново и ги изведе в коридора:

— Успях да се видя с доктор Грейсън и той няма възражения да изпратим документите в Медик Екоз. Остави на мен да ги подготвя, затова веднага се захващам.

— Много сме ви благодарни — прошепна Кейт.

Сенди мислеше същото.

— Между другото, в лабораторията ви очакват. Сестрата ще ви заведе.

— Наистина ли мислиш, че тя ще успее да се пребори? — попита Кейт, докато се връщаха у дома. — Честно?

Гласът ѝ бе стигнал до такива ниски честоти, които Сенди никога преди не беше чувал. Това го притесни. Те двамата откриваха един за друг неща, за които не бяха подозирали преди да настъпи кризата. Понякога имаше чувството, че е с непозната. Знаеше, че фалшивият оптимизъм няма да помогне, дори ако успееше да се престори, а и това беше съмнително.

— Наистина не знам — каза тихо той. — Но ако някъде горе съществува Господ, който чува надеждите и молитвите ни и знае колко много и двамата я обичаме, тогава ще успее да се справи.

Кейт вдигна рамене:

— Знаеш ли, трудно ми е да разбера точно на какво се надявам. Мисля, че не бива да разчитаме на чудо, благодарение на което бърбреците на Аманда ще проработят по-добре. Грейсън и Търнър бяха далеч от оптимизма, че някой от нас може да бъде подходящ за донор. Какво ни остава тогава? Да се надяваме, че нечие друго дете със същата тъканна характеристика скоро ще умре? Наистина ли се надяваме фатален инцидент да сполети детето на някой друг? — Тя спря, след като каза това и затърси носната си кърпичка. — Съжалявам — промълви тихо.

— Мисля, че засега трябва да се молим от Медик Екоз да я приемат като пациент — каза Сенди. Искаше да я прегърне, но трябваше да внимава при шофирането. — Ако наистина имат по-добро оборудване за диализа, както ни увери Търнър, много бързо Аманда ще започне да се чувства и да изглежда по-добре. А това ще ни помогне и ние да се почувстваме по-добре. Що се отнася до бъбреците, да оставим всичко на вярата и на лекарите. Какво ще кажеш?

Кейт кимна и си издуха носа.

В Детската болница в Глазгоу Клайв Търнър попълваше документите, изисквани от Медик Екоз за пациенти, кандидатстващи за безплатно лечение в болницата. Използваше случая на Аманда като удобен повод да събере информация. И колкото по-навътре навлизаше, толкова по-малка му се струваше възможността Аманда да бъде приета като пациент. Трябваше да помисли за всичко, преди да каже на Чапмънови. Не беше необходимо медицинско образование, за да се разбере, че Аманда е неподходяща за представяне пред общественото мнение, а от анкетата той разбираше, че въпросната схема за безплатен прием целеше точно това. Медик Екоз се нуждаеше от положителна реакция на общественото мнение след всички отрицателни материали, които се изписаха в местната преса и които целяха да ги представят като място само за богатите. Това, естествено, повлече след себе си цял водопад от емоционални реакции. Хората нямаха нищо против, че съществуват хотели само за богатите, коли само за богатите и още цял куп неща, които можеше да притежаваш, ако имаш пари, но когато ставаше въпрос за здравето, изплуваха някои специални егалитарни принципи. Тежко на политиците, които — външно поне — не бяха преклонили глава пред тотема на частното.

Здравият разум говореше, че Медик Екоз ще търси пациенти, които могат да се излекуват бързо, да ги изпратят по живо, по здраво, за предпочитане с камери и с пресата, която чака отвън, докато те напускат болницата в прегръдките на възхитените си роднини. Срещу предразсъдъците спрямо болницата можеше да се воюва само с доказателства. Хората уважаваха учението и способностите. Но, доколкото Търнър можеше да види, нямаше какво да се спечели, ако се

поеме риск със случай, в който пациентът може да умре. Подобна загриженост по-добре да бъде оставена на Майка Тереза.

Той все повече отпаднаше духом, докато премисляше всичко, особено когато осъзна причината, поради която Грейсън се съгласи с такава готовност на предложението да опитат прехвърляне. Той също не искаше да има провал в работата си. Искаше му се никога да не беше споменавал за това на Чапмънови. Несъзнателно им беше дал нови надежди и сега се опасяваше, че много скоро могат да бъдат попарени. Чудеше се дали евентуален личен контакт би могъл да помогне. Може би щеше да е по-добре, ако поговори с някого от Медик Екоз, отколкото просто да изпрати документите. Като реши, че поне няма да навреди, ако опита, той вдигна телефона и набра номера на Медик Екоз. Всички линии бяха заети.

Търнър седна за няколко минути с пръст върху телефона, гледайки дъждовните капки да се стичат по прозореца в стаята на дежурните, преди да натисне бутона за повторно набиране. Този път позвъня.

— Бих искал да говоря с някого относно пациентите на безплатно лечение.

Помолиха го да изчака. Продължи да гледа как дъждовните капки се гонят една друга надолу по прозореца в такт с „Малка нощна музика“ на Моцарт.

Музиката спря и се обади друг женски глас. Търнър повтори молбата си.

— Мога да ви изпратя формулярите, докторе. Трябва да ги попълните, да впишете данните на пациента, защо смятате, че прехвърлянето ще бъде от полза и да ги изпратите за одобрение от указания съвет.

— Вече имам формулярите — каза Търнър. — Бих искал да говоря с някого от съответното отделение конкретно за моя пациент.

— Един момент, моля.

Още дъждовни капки. Още Моцарт. Отвън в коридора едно дете плачеше, докато майка му се караше заради белята, която беше направило.

— На телефона е Лео Джордано, административен директор на Медик Екоз. С какво мога да ви помогна?

Търнър обясни за Аманда и за колебанието си какви са шансовете ѝ да бъде приета в болницата.

— Обикновено не приемаме пациенти за безплатна трансплантация — каза Джордано. — По очевидни причини. За това се харчат много пари.

— Това означава ли никога?

— Не — отговори Джордано колебливо. — Не бих казал никога, но честно казано, трансплантациите са много скъпи, а нашата болница не е в най-доброто си финансово състояние. Може би сте чули.

— Предполагах, че ще кажете нещо подобно — рече Търнър. — Но основният ни проблем с Аманда сега е, че не реагира добре на диализата. Апаратурата, с която разполагате, е много по-ефективна от нашата. Ако я сложим на един от вашите апарати, можем да ѝ осигурим допълнително време, от което има голяма нужда, докато чака подходящ донор.

— Разбирам — каза Джордано. — Предполагам, че няма братя и сестри.

— Единствено дете е — отговори Търнър. — В момента проверяваме съвместимостта с тъканите на родителите ѝ, но шансовете не са големи.

— Значи става въпрос за дете, което може да не оживее по друг начин.

— Да.

— Има съвсем реални шансове да не оживее и тук — предположи Джордано.

— Разбира се. Вижте, господин Джордано, нека се изясним. Няма да имате никаква политическа или финансова полза, ако приемете Аманда. Моля ви от чисто хуманитарни подбуди. Тя е много мило дете и има чудесни родители. Бих искал да ги видя да си отдъхнат, защото го заслужават.

— Оценявам загрижеността ви — въздъхна Джордано, — и ви благодаря, че бяхте честен с мен. Но окончателното решение не зависи от мен. Молбата ви трябва да бъде представена за одобрение и на медицинския ни директор доктор Киншърф и, разбира се, на доктор Джеймс Рос, който е шеф на отделението по трансплантации.

— Бихте ли го направили? — попита Търнър.

— Разбира се — съгласи се Джордано. — Ако зависеше само от мен, бих дал съгласието си още сега. Мисля, че е хубаво местните болници да си помагат взаимно. Проблемът е, че ако ние, от Медик Екоз, поискаме назаем банка с кръв, в пресата това се перифразира, че с кръвта на държавно осигуряваното здравеопазване се субсидират богатите. Знаете как е.

— Да, знам.

— Междувременно, защо все пак не изпратите документите. Хубаво е да са тук.

— Благодаря. Много ви благодаря.

— Няма за какво. Надявам се да стане — заради вас и заради хлапето.

Търнър затвори телефона и почука с края на молива по бюрото. Беше направил всичко възможно, но не беше сигурен, че ще е достатъчно. Той приключи с попълването на формуляра и се подписа. Грейсън, като шеф на отделението, също трябваше да подпише, преди да бъде изпратен. Той си погледна часовника. Грейсън сигурно вече си беше тръгнал. Щеше да го хване утре сутрин. Тъкмо щеше да сложи папката с документите на Аманда настрана, когато погледът му се спря на формуляра с определянето на типа тъкан. Той се премести на съседната маса, където беше включен компютъра и влезе в Международния регистър за донорство. Беше проверил предложенията тази сутрин, но нямаше да навреди, ако опиташе пак. Така и така данните бяха пред него. Въведе показателите на Аманда, а после зададе команда търсене.

СТЕПЕН НА СЪВМЕСТИМОСТ? — попита компютърът.

ОСЕМДЕСЕТ ПРОЦЕНТА — въведе Търнър.

ОТРИЦАТЕЛНО.

Търнър го поправи: СЕДЕМДЕСЕТ ПРОЦЕНТА.

ОТРИЦАТЕЛНО.

Търнър изключи. Може би утре.

— Утре, и утре, и утре — мърмореше той, докато излизаше от стаята и се връщаше в отделението.

Сенди погледна часовника си и подсвирна. На връщане движението бе натоварено и заради ремонтите от двете страни на

шосето имаше участък от около осем километра, в който изпреварването беше забранено.

— Ще имаш ли време да хапнеш нещо преди работа? — попита Кейт.

— Страхувам се, че не — отвърна той. — Ще те оставя вкъщи и веднага тръгвам. Ще хапна по-късно, когато се прибера.

— Сигурна съм, че Чарли няма да се сърди, ако закъснееш половин час — каза тя.

— Сигурно няма — съгласи се той. — Но днес едно от децата му има рожден ден. Обещах да отида навреме.

По нейно предложение Сенди я остави в подножието на хълма, водещ към къщата им, и тръгна направо към болницата. Закъсня само пет минути.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Беше неделя вечер. Стивън Дънбар взе автобуса от аерогарата в Глазгоу към центъра. Навън беше тъмно и валеше. И времето, и мрачният вид на викторианските сгради — правени да изглеждат още по-мрачни от дъждовната вода — не спомагаха да бъде в добро настроение. На следващата сутрин щеше да започне работата си в Медик Екоз.

Той определено не би заложил като на печеливша карта, когато чу представителите на министерството категорично да отказват по какъвто и да е начин да променят искането си за отрязване на бюджета за финансиране на изследователската дейност на Джеймс Рос. Тяхната безкомпромисност бе изненада за почти всички присъстващи на събранието. Беше неудобно, че министерството не се опита да направи и символичен жест, за да изглеждат преговорите достоверни. Чувствата и работата на един изтъкнат хирург въобще не бяха от значение.

Дънбар беше почти сигурен, че Рос ще представи оставката си и по този начин ще постави началото на редица събития, които ще доведат до закриване на болницата и ще преобърнат цялата игра, но не стана така. Вместо това, и то за изненада на всички, Рос се съгласи с исканията на министерството, като ги прие философски и каза просто, че разбира неловкостта на позицията им и финансовата принуда, под която работят.

Дънбар предполагаше, че е осъществена някаква задкулисна игра между Рос и Медик Интернешънъл Груп, за да могат да продължат да се ползват от услугите му и да спасят болницата от закриване. Но за това нямаше официално признание, нито пък беше казано, че изследванията на Рос ще бъдат финансирани от други източници. Той просто заяви, че като лекар се чувства задължен да продължи с работата си в Медик Екоз. Че има списък с чакащи пациенти, за които се чувства отговорен и които не може да подведе. Работата щеше да продължи както обикновено.

Беше очевидно, че хората от министерството постигнаха голям триумф относно условията за ангажирането им с Медик Екоз. Изразът на изненада и облекчение по лицето на Банън, когато Рос преглътна гордостта си и призна, че това, за което настоява, е невъзможно, изчезна в секундата, в която се появи, но Дънбар го улови. Сега вече нямаше да се разбере дали е възнамерявал да отстъпи в последния момент. Влагането на допълнителни обществени средства в болницата щеше да бъде компенсирано с по-поносими допълнителни условия и с по-голям достъп на обществото до клиниката. На срещата дори представителите от опозицията бяха принудени да признаят, че това е много добра сделка.

Част от споразуменията беше и неговото приемане в Медик Екоз като човек на правителството, като наблюдател на обществените фондове. Хитростта на шефовете му се оказа удачна. Вече можеше да започне разследването си.

Намесата на Си-Мед беше допълнително провокирана от оплакването на една сестра, което вече не работеше в Медик Екоз. Тя твърдеше, че в болницата е извършено нещо неправилно при лечението на пациент с присаден бъбрек, приет преди пет месеца. Младата пациентка Ейми Тийздейл беше починала след отхвърляне на бъбрека, получен, както всички смятали, при рутинна трансплантация. Сестрата, някоя си Лиза Феърфакс, твърдеше, че е имало сериозно объркване, в резултат на което пациентката ѝ е получила неподходящ орган. Тя не беше в състояние да даде повече подробности, но настояваше, че последвалото отхвърляне е било толкова бурно, че няма друго обяснение. При други обстоятелства оплакването ѝ със сигурност щеше да бъде решено на местно ниво, но това, което предизвика вниманието на Си-Мед, беше фактът, че подобно оплакване беше постъпило само няколко месеца след отварянето на болницата — почти преди три години, отново от сестра.

Тогава Шийла Барнс беше казала съвсем същото, след като малко момче от трансплантационното отделение беше отхвърлило бъбрека, който му бяха присадили. По-късно тя бе напуснала в знак на протест, че това, на което е била свидетел, е отхвърлено от директорското тяло. Бяха говорили с нея, но бяха отказали да приемат сериозно обвиненията ѝ или да предизвикат вътрешно разследване. Тя настояваше, че по това време властите са отхвърлили оплакването ѝ,

защото се страхували, че лошата репутация може да навреди на новата болница. Сестра Барнс не беше оттеглила обвиненията си. Беше настояла пред пресата за по-нататъшно разследване, но съвсем скоро след това ѝ бяха открили рак и се бе наложило да изостави кампанията си. Сега болестта ѝ беше в крайната си фаза и тя се намираше в „Дъ Бийчис“ — санаториум за неизлечимо болни в Хелънсбърг, на крайбрежието Клайд. И тя, и твърденията ѝ бяха забравени, докато сестра Феърфакс направи своето оплакване и компютърът в Си-Мед не бе обърнал внимание на сходството.

Всички доклади за нарушения в британските болници, колкото и обикновени да са, бяха записани, класифицирани и подредени в компютъра на Си-Мед. Повечето от тях бяха наистина тривиални. Обикновено недоволни пациенти правеха необосновани заключения, или персонал, недоволен от шефовете си, правеше фалшиви оплаквания. Но понякога компютърът намираше неща, които иначе можеше и да бъдат пропуснати. Този път той обърна внимание на забележимото сходство между оплакванията на двете сестри. И двете жени настояваха, че пациентите им са отхвърлили трансплантанта, защото им е бил присаден неподходящ орган. Сега една от тези жени умираше от рак, а другата — сестра Феърфакс, беше уволнена.

Дънбар се регистрира в хотел близо до центъра на града, който беше приятно анонимен. Освен това беше топъл — истински плюс, защото бе измръзнал. Шотландия винаги му се струваше три-четири градуса по-студена от Южна Англия. Отново бе забелязал разликата веднага щом слезе от самолета. Студената влага на ранния март допълнително допринасяше за това.

Той хвърли чантата с документи върху леглото и пристъпи към прозореца, за да погледа автомобилното движение, мудно пъплещо по улиците. Фаровете на автомобилите се отразяваха в локвите, които се разпиляваха на пръски под гумите.

След няколко минути пусна щорите и се обърна. Вдигна телефона, обади се на румсървис и си поръча голям джин с тоник, няколко сандвича с пилешко месо и каничка силно черно кафе. След това щеше да си вземе горещата вана, да прочете записките си и да изготви план за действие.

Докато лежеше във ваната, а водата се плискаше точно под брадичката му, Дънбар затвори очи и се чудеше на решението на

Джеймс Рос да остане в Медик Екоз. Според всеобщото мнение Рос беше известен, бе великолепен хирург и високо ценен изследовател в своята област. Въпреки че бе отдаден на пациентите си и беше харесван от колегите си, той все пак бе човешко същество и за него, както и за всички останали, важаха законите на човешката природа. Дънбар много се доверяваше на тези закони и ги признаваше за движеща сила на почти всичко, което се случваше в обществото. Много често той трябваше да отмахва пластове лустро и фалшиви маски, използвани от умните кариеристи, но винаги, от най-дълбокото, прозираха едни и същи правила — независимо дали беше във фабриката или в залата на управителния съвет, в операционната или в счетоводството.

Рос беше горд човек. Имаше всички основания да бъде такъв. Но беше и хирург с типичните екстравертни характеристики за тази професия. Плахостта и хирургията не вървят ръка за ръка. В операционната неувереността в себе си нямаше място. Според правилата на Дънбар за човек с подобен характер не е присъщо да изгуби играта по начина, по който го направи Рос. Унижението да приеме подобно зверско съкращаване на финансирането на изследванията му без никаква възможност за преговори, би трябвало да го накара да си подаде оставката, но той не го направи.

Сигурно бе помислил и за колегите си, които щяха да изгубят работата си, ако болницата бъде затворена и това е натежало при вземането на решението му. Да бъде единствената причина за затварянето на цяла болница вероятно е много голямо бреме за един човек. Но Рос можеше и да е светец — по този начин изпаднаше извън правилата на Дънбар.

Той предполагаше, че проверката на другите източници за финансиране на изследванията нямаше да бъде трудна, след като получи достъп до сметките на Медик Екоз. Искаше да разбере дали е имало някакво задкулисно споразумение с Медик Интернешънъл Груп, но това все пак не отговаряше на въпроса защо Рос се държа така слабохарактерно. Не беше маловажно.

Докато мислеше за Рос, Дънбар реши да прегледа записките си по хирургия веднага, щом излезе от банята. Не смяташе да излиза или да слиза долу в хотела, затова просто надяна някакъв пуловер и дънки, без да се затормозява с чорапи и обувки. Седна на леглото с

кръстосани крака, документите му бяха разпръснати около него; настолната лампа осигуряваше достатъчно светлина.

Досега кариерата на Джеймс Рос бе едно постоянно изкачване нагоре; с награди, бележещи напредването му в медицинското училище в Лондон и назначения в едни от най-добрите болници на Великобритания и САЩ. По време на обучението си Рос е кандидатствал във водещи медицински училища в Ню Йорк, където е бил приет да работи по програма, даваща му възможност едновременно да завърши образованието си и да получи степен доктор на науките. Изследванията му за доктората са били в областта на имунологията. Това обясняваше повишения му интерес към изследванията в областта на трансплантацията, си помисли Дънбар, и високото му положение както в света на медицината, така и сред изследователите.

Много лекари си играеха на изследователи, но дните на великите открития, направени на светлината на свещи в малки стаички, отдавна бяха отминали. Времето им си беше отишло заедно с рединготите и пенснето, с монокулярните микроскопи. За да успееш в днешния напрегнат, надпреварващ се свят на медицинските изследвания, трябва да си добър учен, да можеш да се справиш с всичко, което допълнителното знание води след себе си. Рос беше точно такъв човек. Фактът, че беше успял едновременно да получи и медицинското си образование, и докторска степен, говореше, че е изключително интелектуално надарен.

Само с това би могъл да се задоволи някой мързелив администратор, помисли си Дънбар. Имаше много интелектуално надарени хора, които завършваха кариерата си като шефове на катедри в университета, защото не са имали амбицията да работят непрекъснато. Ако Рос беше обикновен безпочвен изследовател, можеше да се предположи, че ръководеното от него отделение ще пострада, но противно на всякакви презумпции, това не беше вярно. Клиниката за трансплантации в Медик Екоз се славеше като една от най-успяващите в страната и Рос не беше празноглав професор. Знаеше какво прави и не беше от типа ръководители, в чиито отделения по погрешка можеше да бъде присаден неподходящ орган.

В досието беше вписана информация за личния живот на Рос. Бил е женен за американка, рентгенолог, запознал се с нея, докато

работел в Бостън. Нещата не потръгнаха и преди четири години се развели след тригодишен брак. Не са имали деца. Бившата му съпруга се върнала в Щатите, където сега е омъжена повторно. Рос живее сам в Глазгоу в апартамент от модерните блокове на Келвингроув. Често пътува в командировка до Женева като консултант.

До април предишната година Рос бе спечелил осемдесет и седем хиляди лири. Караше двегодишно BMW и беше член на два клуба. В университета в Глазгоу водеше лекторат, който не му се заплащаше, като в замяна на това бяха постигнали договореност да изнася годишно четири лекции по имунология.

Към досието бяха прикрепени четири копия от последните му публикации. Едната третираше проблем, наречен „Имуноподготовка“; останалите три разработваха въпроса за възможното използване на алтернативни материи като донори за органи при трансплантация на хора. Дънбар ги остави настрана, за да ги прочете, когато има повече време. Сигурно изискваха сериозна концентрация. Имунологията и трансплантационната хирургия бяха много далеч от неговата медицинска специалност, а именно военната медицина.

Стивън Дънбар беше единствен син на директора на Къмбрийското училище и на съпругата му, учителка по музика, бе израснал в област Лейк, в малкото селце Гленридинг край бреговете на Ълсуотър. Завърши медицина, като получи две специалности — едната в Лийдс по обща хирургия, и другата в Нюкасъл по спешна медицина. Горедолу по това време започна да си задава въпроса какво го накара да учи медицина, и да обмисля други възможности. Имаше чувството, че откакто е завършил училище, животът му се движи като по ноти. Учителите и родителите се възхищаваха на успеха, с който влезе в медицинското училище и той пое предизвикателството да се доказва и да доставя радост на другите. Никой от тях, в интерес на истината, и самият той, не се питаше дали наистина иска да стане лекар. Разколеба се, когато негов приятел му подхвърли да помисли за армията и така бъдещето му придоби някакви реални очертания.

Той избра суровия живот в парашутния полк и много упорито се обучаваше; първоначално като войник, а след това във военна медицина. Следващите няколко години му поднесоха чисто физически постижения — и докато служеше в полка, и от време на време в операции на специалните части. Но все пак беше начин на живот,

който не можеше да продължи неограничено и когато му дойде времето разбра, че трябва да спре. Големият въпрос беше какво да прави след това.

Армията организираше курсове за офицери, които се връщат в цивилния живот, но Дънбар не беше включен в тях. Той беше лекар; предполагаше се, че ще се върне към медицината. За щастие беше споделил с приятел офицер, че няма никакво желание да продължава с медицина, поне не засега. Като последствие дойде предложението от приятел на приятеля. Може би е подходящ за работа в Си-Мед. Сега, след четири години там, той се чувстваше на мястото си и беше доволен.

Нито една дейност не приличаше на друга, всяка поставяше свои изисквания. Той се занимаваше основно с проблеми на медицината и заедно с това се осведомяваше за последните открития в професията си. Готовността му да се заеме с дадена задача в момента, в който се появи, беше част от задълженията му. Това го отвеждаше в различни краища на Великобритания.

Рядко се задържаше на едно място достатъчно дълго, за да завърже приятелство. И това беше единственият недостатък на този начин на живот. На трийсет и пет години все още беше ерген.

Дънбар отвори тънкото досие на Ейми Тийздейл. Показа се, че е страдала от бъбречна недостатъчност почти от самото си раждане. Докато чакала подходящ донор, в различните болници й били провеждани различни курсове на лечение, но състоянието й се е влошавало, и след като изпаднала в много тежко състояние, била приета в Медик Екоз. Лекарите успели да задържат развитието на болестта, докато бъде намерен подходящ донор.

За нещастие историята не завършва с хепиенд. Тялото на Ейми отхвърля органа почти мигновено, независимо че компютърната проверка е дала много добри показатели за съвместимост. Към папката беше прикрепено и копие от бланката за тъканно сравнение. Въпреки предварителните проучвания за задоволителна съвместимост, определена на осемдесет и четири процента, като причина за смъртта бяха отбелязани остра невъзприемчивост към чужда тъкан. Дънбар отбеляза, че сигналят на сестра Феърфакс за присаждането на Ейми на неподходящ орган, не звучеше особено убедително.

Той отвори досието на самата Лиза Феърфакс. Там прочете, че е възможно оплакването на сестрата да е продиктувано от голямата ѝ привързаност към Ейми Тийздейл и от болката, причинена от смъртта ѝ. За персонала от детските отделения винаги съществува подобна опасност. Тя категорично смяташе, че детето е получило орган с несъвместима тъкан и това е причина за отхвърлянето, на което е била свидетел. Но реакцията ѝ можеше да е предизвикана и от мъка, от присъщата нужда да се обясни нещо, което е емоционално неприемливо.

Въпреки уверенията на болницата, че не е имало грешка и Ейми е получила напълно подходящ бъбрек — това показваха и лабораторните анализи — Лиза Феърфакс продължаваше да отстоява твърденията си и беше принудена да се раздели с болницата. Класически случай, когато сестрата прекалено се задълбочава в отношенията с пациентите, помисли Дънбар.

Затвори досието. На хартия всичко изглеждаше ясно. Объркваше го въпросът защо сестра Феърфакс продължаваше да повдига обвиненията си. Понякога, когато са дълбоко разстроени, хората поддържат безпочвени твърдения, но след определен период от време обикновено се успокояват и в повечето случаи се чувстват неудобно от нещата, които са казали в стрес. Трябваше да се срещне с нея, да провери дали няма да изплуват допълнителни факти, пропуснати в доклада.

Той погледна дали няма да открие още нещо за нея и попадна на личното ѝ досие. В него фигурираше адреса, някои факти от миналото ѝ, включително и това, че е работила три години като операционна сестра и има три специализации за работа с пациенти с трансплантации. Това накара Дънбар да се замисли отново. Беше готов да я отпише като емоционално неустойчива, но може би грешеше. За шест години беше натрупала голям сестрински опит. През това време Лиза Феърфакс сигурно е видяла много пациенти с трансплантации да идват и да си отиват. Твърдо реши, че трябва да се срещне с нея.

Оплакването на Шийла Барнс беше кратко. Млад пациент на име Кенет Линиъм, точно както и Ейми Тийздейл, беше починал след отхвърляне на присаден бъбрек. За органа се е смятало, че напълно съвпада с типа тъкан на момчето, но, отново както при Ейми Тийздейл, веднага след операцията е настъпила реакция на отхвърляне. Сестра

Барнс, както и Лиза, твърдяла, че някъде по веригата е станало объркване и на момчето е бил присаден друг бъбрек. Предварителното разследване по оплакването ѝ не могло да намери никакви доказателства за това и в знак на протест тя напуснала.

Дънбар разбираше защо компютърът на Си-Мед обърна внимание на тази ситуация. Двете сестри бяха направили почти еднакви оплаквания за двама различни пациенти с разлика от почти три години, като и двете бяха с опит в практиката на трансплантационното отделение. Но, това трябваше да се спомене, и при двата случая нямаше абсолютно никакви научни доказателства. Твърденията на жените изглежда се основаваха само на добро отношение и почти на нищо друго.

Дънбар се чудеше дали има и други случаи на такова остро отхвърляне при пациенти, на които е присаден орган, класиран от лабораторните тестове като напълно съвместим. Това беше нещо, което можеше да провери в компютъра. Имаше достъп до основния компютър на Си-Мед чрез лаптопа IBM, който носеше със себе си. Нуждаеше се единствено от подходяща телефонна линия, а хотелът разполагаше с възможности за модемна връзка.

Той влезе в лондонския компютър чрез личния си номер и парола и започна да задава въпроси, свързани с информацията за трансплантации на бъбреци. Бяха много; за последните няколко години присаждането на бъбрек се беше превърнало в почти рутинна операция. Трябваше да стесни данните само за тези, които са били неуспешни и то през последните две години. Задаването на подходящите въпроси винаги е било ключ към успешното търсене. Достъпът до всякаква информация в световен мащаб е безполезен, ако не знаеш как да попиташ.

Въпреки това в базата данни на Си-Мед и тази информация беше много обширна. Той продължи да стеснява, като въведе изискването пациентите да са починали до два дни след операцията — както Ейми Тийздейл и Кенет Линиъм. След това попита на колко от тях са били присадени бъбреци със съвместимост осемдесет процента. Отговорът беше „николко“.

За няколко секунди Дънбар се втренчи в екрана. Мислеше върху резултата. За последните три години само двама пациенти във Великобритания бяха починали до два дни след като са им присадили

органи с висока степен на съвместимост, като и двамата са били пациенти на Медик Екоз. Съвпадение? И това беше възможно, предположи той. Две не е голямо число, статистически е почти незабележимо. Може би има още случаи, но под осемдесет процентната съвместимост. Зададе на компютъра същия въпрос с по-малка степен на съвместимост, намалявайки първо с пет, а след това и с десет процента. Двата пациенти на Медик Екоз все още бяха единствените. След това той провери при пациенти, които са починали в първия месец след операцията. Бяха десет и без изключение причините за смъртта им бяха други. Двата мъртви в Медик Екоз продължаваха да бъдат единствените. Бяха загадка.

ГЛАВА ПЕТА

На сутринта Дънбар попита за наетата кола и от рецепцията му казаха, че вече го чака на паркинга. Той подписа необходимите документи и получи ключовете от тъмносин ровър 600Si. Беше малко след девет часа. Реши, че е по-добре в офиса да започнат деня без него. Пристигна в Медик Екоз малко преди десет и се представи на рецепцията. Приятна жена към края на трийсетте, разумно облечена в тъмен костюм и обикновена бяла блуза, с които успешно постигаше излъчването на студена работоспособност, каза, че го очакват. Ако бъде така любезен да седне, скоро ще дойдат да го посрещнат.

Оказа се, че посрещачът е ниска, тъмнокоса млада жена, също облечена в бизнес костюм, която се представи за Ингрид Ландс. Погледът ѝ бе уверен и прям, а ръкостискането — твърдо.

— Елате с мен. Ще ви покажа кабинета ви, доктор Дънбар. Имате ли кола?

— Да.

— Това ще ви потрябва.

Тя му подаде разрешение за ползване на паркинга на болницата, което вече бе поставено в пластмасово калъфче, за да се залепи на предното стъкло, и добави:

— Мястото ви е номер седемнайсет, зад сградата. Маркирано е съвсем ясно.

— Благодаря — отговори Дънбар, впечатлен от начина, по който беше посрещнат. Но бе повече от впечатлен, когато му показаха добре обзаведен кабинет, мебелиран с вкус и оборудван с абсолютно всичко, от което евентуално би имал нужда, включително компютър и факс.

— Доволен ли сте? — попита Ингрид.

— Напълно.

— Да ви донеса ли кафе, докато решите какво трябва да правя? Как го пиете?

— Да реша какво да правите ли? — попита той.

— Прикрепена съм към вас за времето докато сте тук, за да ви помогна да се ориентирате. Но ако не желаете, сигурна съм, че бихме могли да...

— Не, не — прекъсна я Дънбар. — Изобщо не очаквах да имам асистент. Много приятно съм изненадан.

Тя се усмихна, доколкото той можа да прецени, с леко високомерна усмивка:

— Добре. А кафето?

— Черно. Без захар.

Тя излезе от стаята и Дънбар седна зад бюрото. Мислеше за нея и защо е прикрепена към него. Не беше искал секретарка. Дали бе изпратена, за да го държи под око, или просто бе желание да му направят добро впечатление. Не беше ли прекалено подозрителен? Но засега трябваше да е нащрек.

Ингрид се върна с кафето и го постави на бюрото. Ароматът му говореше, че е направено от първокласен сорт. Имаше само една чаша.

— Вие няма ли да пиете? — попита той.

— Опитвам се да ги намаля — отвърна тя с усмивка, която разкри невероятни зъби. — Пиех прекалено много от това нещо. Прави ме нервна. Смених го с „Перие“.

— Защо тогава не си донесете „Перие“ и да ми разкажете за болницата? А после нали ще ме разведете наоколо? Бих искал да придобия лично впечатление.

Ингрид отново излезе. Дънбар стана и отиде до прозореца. Килимът му се стори неудобно дебел. Напомняше му за разходка по плажа и как пясъкът променя походката ти.

Прозорецът гледаше към внушително пространство пред самата болница. Централната площ беше разграфена за паркинг. Шосето за кръгово движение беше оформено с двойна жълта линия и беше еднопосочно. Трафикът, идващ от портала, беше ориентиран наляво по посока на часовниковата стрелка, за да мине пред главния вход.

Докато гледаше към входа, през портала премина дълга черна лимузина и следвайки стрелките на пътя, тихо се плъзна и спря пред стъпалата, водещи към главния вход. Стъклата на прозорците ѝ бяха толкова тъмни, че приличаха на блещукащи картини. Невъзможно бе да се надзърне вътре. Регистрационният номер беше чуждестранен.

Дънбар предположи, че може да е арабски, но от ъгъла, от който гледаше, бе много трудно да се определи.

Ингрид се бе върнала, докато той наблюдаваше навън и се присъедини към него до прозореца.

— Нашият Омега пациент пристигна — каза тя.

— Омега ли?

— Големите пари. Цялото крило е запазено за тях.

Предните врати на колата се отвориха и излязоха двама мъже. И двамата бяха от Средния Изток, но облечени с европейски дрехи. Шофьорът носеше униформа. Другият, много дебел мъж, облечен в костюм от светлосива бляскава материя и с очи, скрити зад рефлексни слънчеви очила, се огледа наоколо, преди да постави ръката си на дръжката на средната врата. Другата му ръка беше в джоба.

— Но какво, за бога? — промърмори Дънбар.

Ингрид не коментира.

Мъжът в сивия костюм реши, че болницата и околността ѝ не представляват опасност за пътниците в колата, отвори средните врати и оттам излязоха четирима. Всички бяха облечени в арабски облекла. Бяха три жени и един мъж. Очевидно една от жените беше пациентката; останалите ѝ помагаха, докато влизаше през предната врата.

Когато изчезнаха от погледа, Дънбар протегна врат, опита се по-добре да види номера на колата, но не успя да събере повече информация.

— Имате ли много Омега пациенти? — попита той.

— Не толкова, от колкото се нуждаем — отговори Ингрид с покоряваща усмивка.

Дънбар разбра шегата и също се усмихна:

— Предполагам, че не е тук защото е враснал нокътят на крака ѝ?

— Наистина не знам — отвърна Ингрид. — Анонимността на пациентите е много важна. Персоналът знае само толкова, колкото е необходимо. Това е твърдата политика на компанията.

— Разбира се. — Той се чудеше дали тя наистина не знае. Приличаше му на много повече от административен секретар.

Още две коли спряха зад лимузината, едната беше товарен автомобил без регистрация, а втората — рено еспейс, в което се возеха

още шест човека. Те слязоха и започнаха да разтоварват първата кола. Дънбар предположи, че куфарите и сандъците съдържаха багажа на пациента Омега. Мъжът в сивия костюм пое командването на операцията. Ингрид и Дънбар се отместиха от прозореца.

— За кого обикновено работите? — попита Дънбар.

— В екипа на господин Джордано съм.

— Сигурна ли сте, че може да се лиши от вас?

— Той предложи да бъде прикрепена към вас.

— Много мило от негова страна; той навярно е много зает човек.

Дънбар наблюдаваше дали Ингрид ще прояви някакви признаци на безпокойство, докато той говори. Помисли си, че очите ѝ може би ще я издадат, ако има и друг, скрит мотив, но не улови нищо. Или всичко е наред, или Ингрид е много добра актриса.

— Мога ли да ви попитам с какво се занимавате обикновено? — попита Дънбар.

— Лична асистентка съм на господин Джордано и съм връзката между отделните клиники в болницата.

— Предполагам знаете защо съм тук?

— Вие сте куче пазач, пратено от правителството да пази последните им инвестиции. Нещо като охранител на обществения портфейл.

— Близо сте.

— Как мога да ви помогна, за да започнете?

— Искам да видя списък с персонала в клиниките, ведомост за заплатите, месечните счетоводни документи от последните шест месеца, подробности по всяка издадена сметка, подробности за предварителните разчети върху болничните грижи и обслужване.

— Мисля, че предвидихме по-голямата част от тези неща. Ще намерите копия на съответните файлове на дискети в най-горното чекмедже на бюрото си.

Дънбар изтегли най-горното чекмедже и намери етикетче с името си и пластмасов портфейл с четири флопидиска вътре. Той се усмихна:

— Изненадан съм. Май сте помислили за всичко.

— Постарахме се — каза Ингрид. — Хората, които идват в тази болница, са свикнали на най-доброто. Очакват го като свое право, затова се стараем да им го дадем.

— Харесва ли ви да работите тук?

— Много — отговори тя, сякаш това беше глупав въпрос. — Търпим много критики за това, че сме частни, но сме добри. Никой не смее да го отрече. Лекарите, сестрите, дори портиерите и чистачките са подбрани. Щом всички знаят това, те имат и по-специално отношение към болницата, нещо като чувство за единение, ако искате. Мотивира хората да дават най-доброто от себе си. А не като британските железници, където работниците се чувстват анонимни и като резултат не дават и пукната пара за пътниците. Тук е различно. Хубаво е. Така, както трябва да бъде.

Дънбар кимна. Беше невъзможно да се научи за някоя клюка или скандал от Ингрид Ландс. Реши малко да я притисне, за да провери доколко е лоялна.

— Но това не е нормалното състояние за една болница — каза той.

Тя се хвана на въдицата:

— Как така?

— Самият факт, че е частна болница, означава, че можете да подбирате и избирате клиентите си. Така нещата са значително улеснени, не мислите ли?

— Не, не смятам, че избираме и подбирате. Приемаме всеки, който иска да дойде тук и...

— Може да си го позволи.

— Не е точно така. Много от пациентите ни покриват разходите си от медицински застраховки. Те идват при нас заради нещо, за което са избрали да платят. Такъв е изборът им. Не виждам нищо нередно.

— Но това все пак не ви прави истинска болница.

— Не ми е ясно как можете да имате подобно разбиране — възмути се Ингрид, като раздразнението явно се долавяше в гласа ѝ.

— Не сте задължени да предлагате услуги, които не искате. Не лекувате венерически болести, не се интересувате от СПИН, от туберкулозата или от каквито и да било инфекциозни заболявания, а що се отнася до Алцхаймер или каквито и да било душевни заболявания, просто е немислимо. Медик Екоз не желае да чува за тях.

— Истина е, че не лекуваме всичко — съгласи се тя нападателно, — но сме един от най-добрите трансплантационни екипи в страната.

— Така е — каза Дънбар с усмивка, — и един от най-лоялните членове на персонала.

Очите ѝ широко се отвориха:

— Проверявали сте ме! — възкликна тя.

Дънбар бавно вдигна вежди и направи гримаса на невинност. Ингрид се усмихна.

— Ама че работа — възкликна тя.

— Целият персонал ли е толкова лоялен, колкото сте вие?

— Струва ми се, че да. Условията за работа тук са много добри, заплатите значително надминават останалите в бранша, имаме почивни дни. Не бива да ви казвам това. Сигурно ще го преобърнете с главата надолу — засмя се Ингрид.

— Мисля, че не — усмихна се Дънбар. — Нямам такива пълномощия и съм съгласен, че ако искаш най-доброто, трябва да си платиш. Значи не сте имали проблеми с персонала или с недоволни служители?

Ингрид се намръщи, докато мислеше.

— Не мога да си спомня — отвърна тя.

Дънбар запази окуражително мълчание.

— Като се замисля, май имаше един — продължи колебливо, — и то съвсем скоро. Сестра от отделението по трансплантации — забравих как се казва. Започна да прави оплаквания след смъртта на един пациент. Горката жена.

— Какви оплаквания?

— Пациентка от отделението, младо момиче, което беше много болно от дълго време, почина след неуспешно присаждане на бъбрек. Струва ми се, че това е единственият им смъртен случай.

Дънбар се въздържа да я поправи, че е имало още един.

— Сестрата бе много привързана към пациентката. Беше разстроена и започна да говори разни смешни неща, да обвинява в недобросъвестност персонала и разни подобни.

— Какво стана с нея?

— Предвид обстоятелствата доктор Рос и господин Джордано проявиха разбиране. Уредиха ѝ професионална помощ и много свободно време, но тя настояваше на обвиненията си и в края на краищата се наложи да я освободят.

— Горката жена — каза Дънбар, решил да не зачеква допълнително тази тема. — А сега ще ми покажете ли болницата?

— Какво точно искате да видите?

— Абсолютно всичко.

Дънбар беше респектиран от видяното по време на обиколката. Не му позволиха да влезе в стаите, където имаше пациенти, тъй като можеше да се приеме като нарушаване на уединението им, но от свободните доби впечатление за удобствата, които се предлагаха. Стаите биха направили чест и на първокласен хотел. Във всяка имаше телефон, радио, сателитна телевизия и най-съвременни комуникационни системи. Където беше възможно, медицинското оборудване бе скрито от погледа, най-често зад подвижни стенни панели. Мониторът за следене на сърдечната дейност, кислородният апарат и системите бяха на една ръка разстояние от леглото, но невидими, докато не потрябват. Беше трудно да се каже, че това е болнична стая. Дори въздухът беше свеж и не миришеше на антисептични препарати. Дънбар погледна към тавана и видя отвори за климатична инсталация.

Стаята на рентгена беше произведение на изкуството, както и физиологичната лаборатория с блестящото оборудване за изкуствено дишане. Операционните бяха снабдени с най-новото. Анестетиците се получаваха от оцветени банки, като всеки газ беше със своя маска и монитор за изтичане, без да се вижда никаква бутилка. Ендоскопските екрани бяха монтирани върху платформи с подвижно рамо, за да могат да се нагласят на каквато и височина или ъгъл е необходимо при операцията.

Докато чакаха асансьора, за да се качат в отделението за трансплантации, Ингрид попита:

— Какво ще кажете?

— Трудно ми е да повярвам, че съм в болница — каза Дънбар. — Като изключим всичко останало, толкова е тихо. Сякаш няма хора. Винаги съм свързвал болниците със суматоха и движение.

— Политика на компанията — поясни Ингрид. — Крият не само апаратурата, но и сестрите. Но в мига, в който ви потрябва, една от тях ще се материализира до рамото ви.

Вратите на асансьора се плъзнаха и излязоха трима души — мъж в арабски дрехи и други двама, в които Дънбар позна шофьора и

бодигарда, които по-рано беше видял край лимузината. Ингрид се усмихна и им каза нещо на арабски. Говореше съвсем свободно.

— Възхитен съм — каза Дънбар, когато се качиха в асансьора и вратите се затвориха.

— Пациентите Омега не очакват по-малко — отвърна тя.

Стигнаха до приемното отделение на клиниката по трансплантации и Ингрид каза:

— Първо трябва да се свържа с доктор Рос, да го попитам може ли да ви разведе наоколо.

Дънбар кимна.

Тя се облегна на плота на рецепцията и помоли седящата там сестра да каже на доктор Рос, че са тук. Жената се усмихна, кимна и вдигна телефона. Няколко секунди по-късно Рос се появи във фойето. Поздрави Ингрид с кимване, а после се обърна към Дънбар с протегнатата ръка.

— Големият брат ни наблюдава — каза той с усмивка.

— Не е толкова страшно — усмихна се в отговор Дънбар. — Ако не извършвате безплатни операции.

— Всъщност утре ще имаме такава — довери Рос заговорнически. — Един от колегите ми ще извърши лицева реконструкция на един пациент от държавните болници, който се съгласихме да приемем като част от общите ни договорки.

— Изключение, което заслужава похвала — кимна Дънбар. — Всъщност се надявах да разгледам отделението ви, да се запозная с персонала.

— Разбира се — отговори Рос. — Тук са свободните стаи. Ингрид сигурно ви е казала, че на първо място за нас е спокойствието на пациентите ни.

— Да, непрекъснато го чувам — съгласи се Дънбар.

— Истината е, че повечето от пациентите ни не искат никой да знае, че са в болница и какво правят в нея. А щом те дават парите...

— Те ще поръчват и музиката.

— Естествено, можете да видите операционните и една от стаите в реанимацията за следоперативни грижи. Самостоятелните стаи са еднакви в цялата болница.

— Дори за пациентите Омега ли? — попита Дънбар.

Рос размени с Ингрид неуверен поглед, преди да се усмихне:

— Може би за тях има още няколко допълнителни удобства.

Всички се засмяха. Рос го покани:

— Елате да се запознаете с персонала.

Заведе го в стая, където мъж в зелен хирургически костюм стоеше пред черна дъска и говореше на няколко свои колеги лекари и сестри. Новодошлите влязоха и той замълча за момент, но Рос показа, че може да продължи и предложи на Дънбар и Ингрид да седнат на столовете край стената.

— Събрание на екипа — прошепна той. — Правим го всяка сутрин. Ще оставя Джон да довърши.

Дънбар кимна и с интерес се заслуша. В отделението имаше седем пациенти. В подробности беше обсъдено състоянието на всеки от тях и попитаха сестрите за наблюденията им. Прегледаха всички диаграми и персоналът беше запознат с програмата за деня на всеки пациент. Дънбар отново беше възхитен. Отделението беше много добре ръководено.

— Имате ли въпроси? — попита мъжът, когото Рос нарече Джон. Нямаше.

Рос стана:

— Искам да се запознаете с доктор Стивън Дънбар, преди да си тръгнете. Назначен е в болницата от министерството, за да ни държи под око, но ми довери, че когато човек го опознае, открива, че не е чак толкова чудовище.

Шегата беше учтива. Дънбар видя, че хората харесват Рос. Представиха го на всеки член на екипа, започвайки от операционната сестра Труди Синклер и завършвайки с Джон Хетфул, който водеше съвещанието.

— Джон е хирургичният ми асистент — обясни Рос, — а освен това е дясната ми ръка.

Хетфул беше малко по-нисък от Рос, кестеняв, с лешникови очи. От него струеше особено излъчване, което Дънбар често приписваше на интелигентните хора. Като че излъчваха енергия. Човек не можеше да си ги представи да почиват. Ръкуваха се.

— Джеймс каза, че самият вие сте лекар, добре ли съм разбрал? — попита Хетфул.

Дънбар кимна.

— В коя област?

— Военна медицина — отговори Дънбар.

Хетфул беше повече изненадан, отколкото изумен.

— От военната медицина към счетоводството? Ама че промяна. Сигурно търсите допълнителни вълнения.

Останалите се засмяха. Дънбар се усмихна по задължение, но не даде никакво обяснение. Не искаше прекалено да се задълбава върху подобно нехарактерно преориентиране.

— Е — каза Рос, — ще ви разведа наоколо. Или ако искаш ти, Джон, и ако имаш време.

— С удоволствие — отговори Хетфул. — Искате ли нещо конкретно да видите?

— Всичко — каза Дънбар. — Трябва да си съставя общо впечатление от отделението. Искам да съм наясно с размерите и оборудването му, за които ще прочета в счетоводния баланс.

— Разбира се.

Започнаха обиколката и Дънбар разбра, че Хетфул е тук в ролята на пазач. Реши да опита с малко ласкателство, за да види дали ще го предразположи.

— Изглежда доктор Рос много разчита на вас.

— Той е много зает човек — отговори Хетфул.

— Разбира се — съгласи се Дънбар. — Освен това има интерес към научните изследвания. Вие включен ли сте и в тях?

— Не, аз съм само работен добитък. Оставям изследванията на умните хора.

— Като трансплантационен хирург в това отделение не сте от хората, чиито интелектуални способности се поставят под въпрос — възпротиви се Дънбар с усмивка.

— Човек прави, каквото може.

— Съкращаването на средствата за финансиране на изследванията сигурно е голям удар за доктор Рос.

— Сигурно.

Дънбар не попита повече. Убеди се, че с Хетфул няма да стигне до никъде.

Обиколката в отделението отне около трийсет минути, включително и времето, отделено от Хетфул да отговаря колкото се може по-едносрично. Дънбар се ориентира към въпросите, които мислеше, че трябва да зададе. Бяха свързани с продължителността на

престоя на пациентите в отделениято, с броя персонал, включен в предоперативните и постоперативните грижи; общо взето всичко, от което би се заинтересувал един счетоводител. Водеше си бележки в малък, подвързан с кожа бележник, който извади от вътрешния си джоб. Съвсем малко можеше да се пита за оборудването и удобствата. Условиата бяха просто най-добрите. Когато зададе всичките си въпроси, които мислеше, че трябва да зададе, към тях се присъедини и Рос, който полюбопитства дали му е харесало видяното.

— Много е интересно — отговори Дънбар. Реши да рискува и подхвана друга тема: — Какво се случва в действителност, когато разберете, че има свободен орган за някой от пациентите ви, докторе?

— Много неща — усмихна се Рос. — И всичко се извършва едновременно. Процедурата обикновено се задвижва със сигнал от компютъра, че се е появил подходящ орган. Първо проверяваме дали действително е така и след това се свързваме с болницата или клиниката, които съхраняват органа, за да установим личен контакт и да уговорим условията по прехвърлянето. Много зависи от това къде е донор органът и колко време ще отнеме, за да стигне дотук. В същото време осведомяваме пациента, че е възможна операция и уреждаме той или тя да бъдат приети, ако вече не са в болницата. Операционните екипи са в непрекъсната готовност, двацет и четири часова, ако е необходимо. Времето винаги е най-важно, когато става въпрос за жива тъкан.

— Разбира се.

— Освен от операционен екип, имаме нужда и от лабораторията и от банки с кръв, подсигурени от трансфузионния екип, които трябва да пристигнат в точно определено време. Много хора участват в една успешна трансплантация. Това е екипно усилие, а толкова много неща могат да станат не както трябва. Самолетът може да има закъснение, по шосетата може да има задръстване, шофьорът може да завие не където трябва. Толкова много неща, толкова брънки във веригата, и всички са важни.

Дънбар кимна и опита късмета си:

— А случва ли се? — попита той.

— Моля?

— Да сбъркат?

— Много рядко — каза Рос с усмивка и жест, сякаш чука на дърво. — Имаше няколко случая, при които всичко стана в последния момент, но резултатът беше какъвто трябва да е.

— Много интересно — каза Дънбар. — Предполагам, че часовникът започва да отброява веднага, щом органът бъде изваден от донора?

— Точно така. Времето, в което може да стане безполезен за присаждане, е кратко.

— Сигурно идеалният вариант е донорът да се постави на животоподдържаща система, докато се подготви всичко.

— В чисто медицински аспект, да — съгласи се Рос. — Но ако се има предвид и моралната страна, тогава болниците не бива да правят това, или поне да не е постоянна практика. Ще се вдигне голяма врява.

— Разбира се. Значи времето препуска, задръстванията на движението и закъснението на самолета е изиграло своята роля; тогава сигурно слагате органа в пациента почти веднага, след като го внесат през вратата?

— Почти — съгласи се Рос. — Операционният екип обикновено е подготвен и чака.

— И няма време за последна проверка на самия орган? — каза Дънбар с усещането, че скача във водата, без да знае колко е дълбоко.

Настъпи напрегната тишина, преди Рос да отговори:

— Мисля, че не ви разбирам напълно. Каква точно проверка имате предвид?

— Ами не знам — отговори Дънбар, опитвайки се да изглежда неподготвен и небрежен. — Обичайните неща — кръвна група, вид на тъканта, СПИН, хепатит Б — такива работи. — Беше поставил това, което го интересуваше, на второ място, надявайки се да не привлече вниманието на Рос. Погледна го, докато вървяха по коридора, и се усъмни дали е успял — усмивката беше изчезнала от лицето му.

— Всички тези неща обикновено се правят в болницата на донора — каза Рос.

— Ясно. Така е по-разумно — съгласи се Дънбар. — Просто се чудех дали при международна донорска мрежа може да има разминаване в стандартите на отделните страни.

— Всички болници в мрежата работят по най-високи стандарти — поясни Рос.

— Разбирам — кимна Дънбар.

— Но когато имаме достатъчно време, правим и собствена проверка.

— Сигурен бях в това — доволно рече Дънбар.

— И ето ни там, откъдето тръгнахме — каза Рос, когато се върнаха във фоайето на отделението. — Има ли още нещо, което бихте искали да видите или с което да ви помогнем?

— Изследователските ви лаборатории. Тях не съм видял.

— Така е — съгласи се Рос. — Лабораториите ми всъщност не са в болницата. А и след като вече няма да ги финансирате, не виждам с какво могат да ви заинтересуват.

Дънбар улови раздразнение в гласа му. Реши да му отговори помирително:

— Напълно сте прав. Просто лично се интересувах. Успяхте ли да намерите алтернативно финансиране, докторе?

— Толкова, колкото да продължа работата в момента — отговори Рос. — Медик Интернешънъл бяха много щедри.

— Радвам се. Иначе щеше да е твърде жалко.

— Да — отговори Рос. Изглеждаше иронично изумен от избора на думата, която бе употребил Дънбар. — Прекалено жалко.

— Как вървят изследванията?

— Добре, благодаря. Но успехите невинаги идват толкова бързо, колкото ни се иска.

— Предполагам.

Дънбар се ръкува с Рос и Хетфул и последва Ингрид към асансьора.

— Не трябваше да зная за пациентите Омега, нали? — попита той, докато се спускаха.

Ингрид се усмихна.

— Не се тревожете за това. Доктор Рос беше малко изненадан, че знаете за тях. Не са толкова много, а и вие сте тук само от пет минути.

— Защо Омега?

— Това е последната буква на гръцката азбука за последната дума на грижа и внимание. За тях нищо не е достатъчно добро. Нищо не може да ги притеснява.

— За толкова пари... — каза Дънбар.

— Разбира се. Те са свикнали да бъдат глезени. Повечето от пациентите ни са такива. Знаете ли за какво всъщност плащат на Медик Екоз?

— Кажете ми.

— За поверителността — погледна го тя. — За абсолютната дискретност. Хората, които идват тук за козметични операции, не искат приятелите им да разберат, че са ги правили. Хората, които идват тук, защото са болни, не искат враговете им да разберат. Всеки намек за несигурно здраве може да предизвика сериозни промени или загуби от сделки за милиони. Пълната поверителност е може би най-ценната услуга, която предлагаме.

— Учуден съм, че въобще ми казахте за Омега пациентите — каза Дънбар.

— Помислих си, че подробно ще проверите документите, които ви дадохме и така или иначе ще откриете всичко, което става.

— Така е.

— Обещавам ви, че преди да свършите, ще ви писне от думата „поверително“. Хората тук премислят два пъти, преди да ви кажат колко е часът. Не че не искат да ви помогнат. Просто работата им зависи от това.

— Ще го запомня — кимна той. — Но имам право да изисквам всяка информация, която смятам, че ми е нужна.

— И аз ще го запомня — усмихна се тя. — Има ли още нещо, което искате да видите?

— В този момент не. Трябва да се захвана с документите, а покъсно може би ще се разходя сам, ако имам време.

— Не забравяйте да си вземете картата.

Дънбар кимна.

— Значи днес вече няма да имате нужда от мен?

— Мисля, че не. Ще си запиша всички въпроси и утре пак ще поговорим.

Ингрид погледна часовника си:

— Време е за обяд. Искате ли да пробвате ресторанта за персонала или имате други планове?

— Не, нямам — каза Дънбар. Докато вървяха към ресторанта, той попита: — В кое крило е Омега пациентът?

— В източното на АГ.

— Значи ще ражда?

— И аз така предположих — отвърна тя. — Пристигнахме.

Бутна летящата врата, за да я отвори и го покани да влезе пръв.

Ресторантът за пациенти в Медик Екоз беше просторно, светло помещение на самообслужване, което, съдейки по тълпата, бе много посещавано. Дънбар взе салатата от риба тон и се огледа за маса, докато Ингрид си избираше печени картофи. Той видя две сестри, които тъкмо се канеха да освободят маса до прозореца и се придвижи, за да бъде близо, когато станат. Махна на Ингрид, която за момент го беше изгубила от поглед.

— И преди сте го правили — каза тя и седна.

— Тренировки от Лондон — отговори той. — Натисни или умри. Винаги ли е толкова пълно?

— През повечето дни. Наоколо няма много други места. Да не говорим за това, че менюто е сериозно субсидирано.

— Забелязах.

— Боже! — възкликна тя.

— Цената на салатата от риба тон няма да доведе до промяна на държавното финансиране за болницата ви — увери я той.

— А кое? — любопитства тя.

— Много просто. Трябва да привлечате повече платежоспособни пациенти или да приемате пациентите, от които вече сте получили средства.

— Цените ни са съвсем нормални за това, което предлагаме — каза Ингрид.

— И моето впечатление е такова — съгласи се Дънбар.

— Пациентите ни са доволни от лечението тук.

Дънбар се усмихна обезсърчително:

— Не могат обаче да споделят впечатленията си с никого. Сама казахте, че не желаят другите да научат за престоя им тук. Вие продавате секретност.

— Не бях се замисляла за обратната страна на този факт — промълви Ингрид. — Наистина едва ли можем да ги помолим да разкажат за нас на приятелите си.

— Пък и приятелите им ще се преструват, че нищо им няма — каза Дънбар с екстравагантно вдигане на раменете, което я накара да

се засмее. — Доктор Рос спомена, че утре ще правят пластична операция на пациент на безплатно лечение — подметна той.

— Точно така — отговори Ингрид. — Става въпрос за реконструкция на лицето на младо момиче. Родена е с изпъкнала челюст, която обезобразява външността ѝ. Хирурзите ще я оправят, за да може да води нормален живот.

— Неминуемо болницата е довела това до знанието на пресата?

— О, да — потвърди тя. — Казаха им, че резултатите ще бъдат доста драматични, така че снимките преди и след ще са много ефективни.

Дънбар кимна.

— При подобна операция няма никаква опасност. Цялото рязане, дори двустранното оформяне на костта, е от вътрешната страна на устата. Ще бъде много добра реклама за болницата.

Ингрид добави тихо:

— Мисля, че хирурзите ще работят не поради тази единствена причина.

— Разбира се, че не — съгласи се той. — Съжалявам, ако съм прозвучал цинично. Болницата се нуждае от известност дотолкова, доколкото не излиза от нормалните си функции.

— Днес сутринта изглеждахте много заинтересуван от отделението на доктор Рос. По-специален интерес ли проявявате към трансплантациите?

— Не съвсем — застана той нащрек.

— Изглеждахте много заинтересуван от организирането на самата операция и какво става с донор органите, когато пристигнат — настоя тя.

Червената лампичка за опасност просветна в главата на Дънбар. Ако Ингрид смяташе така, имаше вероятност Рос и Хетфул да разсъждават по същия начин. По дяволите! Да не беше проиграл картите си още първия ден?

— Просто ми беше любопитно — излъга той.

ГЛАВА ШЕСТА

Дънбар прекара следобеда в преглеждане на компютризираните лични и счетоводни файлове от кабинета на Лео Джордано. Беше му невероятно скучно, но знаеше, че трябва да намери въпроси, които да задава през следващите няколко дни, за да изиграе добре ролята си. Що се отнася до истинската цел на престоя му, засега само гледаше и изучаваше. На пръв поглед всичко, свързано с болницата и трансплантационното отделение в частност, изглеждаше впечатляващо. От гледна точка на успешните присаждания нещата бяха тип-топ, там работеха хора от най-висок калибър, оборудването беше на най-високо ниво, ръководеше се от един от най-добрите трансплантационни хирурзи в страната, ако не и в целия свят, и в отделението не се усещаше никакво напрежение — най-често срещаната причина за неуредици в болниците. Ако можеше да се разчита на първото впечатление, отделението на Рос беше последното място на света, където щеше да намери доказателства за бъркотия или безпорядък.

И все пак го безпокоеше фактът, обезпокоил и компютъра на Си-Мед — едно и също оплакване е било направено не веднъж, а два пъти от две квалифицирани сестри, които не са се познавали. Или по-точно той предполагаше, че не са се познавали. Възможно ли беше да не е така? Извади досиетата на Си-Мед от куфарчето си и провери датите. Шийла Барнс беше напуснала Медик Екоз почти две години преди Лиза Феърфакс да започне работа там.

Реши, че трябва да говори с тях. След като отхвърляше като възможности безпорядъка или лошото ръководство, трябваше да обмисли алтернативни обяснения за твърденията на жените. Сред тях имаха място злобата и истерията. Искаше първо да поговори със сестра Феърфакс, да разбере какво я е накарало да напусне. Често в кратък разговор с някого можеш да научиш повече, отколкото ако прочетеш личното му досие от петдесет страници.

Си-Мед беше намерило адреса и телефона на Лиза Феърфакс. Той вдигна слушалката, но се спря. Задържа за момент шайбата, чудейки се дали болницата разполага със система за записване на телефонните разговори. Не би искал някой да разбере, че се обажда на уволнен служител, особено след като Ингрид беше забелязала интереса му към съхраняването на донор органите, след като пристигнат. И най-малкото подозрение от страна на болницата, че дава ухо на абсолютно непотвърдени мнения срещу толкова престижно отделение като трансплантационното в Медик Екоз щеше да доведе до неприятности. Реши да се обади от собствения си мобифон.

Дънбар не вярваше да намери Лиза Феърфакс по това време у дома. Мислеше, че е на работа, но се оказа, че не е.

— Ало? — прозвуча доста приятен глас.

— Госпожица Феърфакс? Казвам се доктор Стивън Дънбар. Извинете ме, че звъня по това време, но се обаждам да ви помоля да се срещнем. Искам да поговоря с вас за работата ви в Медик Екоз.

— Защо искате да ме видите?

— Работя за правителството. Разследваме твърдения за нередности при грижите за пациентите.

— Наистина ли? — запита Лиза. — Малко сте закъснели, не мислите ли?

— Знаете какво казват за бързата работа — подхвърли Дънбар. Почти веднага съжали, звучеше дръзко. — Сигурно сте много заета — продължи той, — но наистина ще ви бъда много благодарен, ако се съгласите да се видим.

— Заета ли? След напускането на Медик Екоз не съм работила — пророни тя.

— Съжалявам. Не го допусках. Може ли да поговорим?

— Мисля, че не — отговори тя. — Навремето казах което трябваше, а всички ме пренебрегнаха. Вижте докъде стигнах! Благодарение на тази история изгубих работата си и вероятно всякакъв шанс да си намеря друга, ако хората от Медик Екоз имат нещо общо с това.

— Искам да чуя вашия вариант — рече Дънбар.

— И какво ще направите? Ще го впишете в графата „Бръщолевенията на една невротизирана жена“, както направиха миналия път ли? Или ще ми предложите съчувствие и професионални

съвети? Снизходителни копелета! Думите ми са ядни, но се контролирам.

— Не мога да твърдя какво ще направя, докато не чуя какво имате да кажете — отговори Дънбар. — Но ако реша, че има потвърждение на оплакването ви, обещавам, че ще се постарая да бъде направено пълно разследване.

Личеше, че Лиза не беше убедена. Тя се поколеба:

— Не виждам смисъл да преминавам още веднъж през цялата тази история. Всичко е написано и наистина нямам повече сили.

— Може би сте променили становището си, госпожице Феърфакс? — провокира я Дънбар. — Решила сте, че предишните ви твърдения са малко прибързани. А сега, след като сте имала време да размислите...

— Не, не е така — заяви Лиза студено. — Просто не искам отново да преживявам всичко. Беше достатъчно неприятно. Нищо няма да върне Ейми. Тя е мъртва, но аз съм жива. И ми трябва работа. Трябва да осигуря съществуването си.

— Бяхте ли привързана към Ейми Тийздейл, госпожице Феърфакс?

Лиза въздъхна:

— Пак ли? Не бях прекалено привързана към Ейми Тийздейл. Харесвах я, беше мило хлапе. Натъжих се, когато почина. Винаги се натъжавам, когато някой пациент умре, но се преодолява. Аз съм професионална сестра. Подобни неща се случват.

— Значи сте работили много с деца?

— Да. Защо питате?

— Нищо. Все пак бих искал да се срещнем.

— Прочетете досието. Там ще намерите това, от което имате нужда.

— Не ме интересува досието. Провеждам собствено разследване. Никой друг не го знае и ви обещавам, че всичко, което кажете, ще бъде абсолютно поверително.

— Наистина не знам — въздъхна Лиза несигурно.

— Нека ви поканя на вечеря и тогава ще поговорим.

— Не — отговори тя бързо. — Ще трябва да дойдете тук.

— Добре. Къде живееете?

Тя му даде адреса си и той се престори, че пише. Не искаше да се издаде, че от досието, което имаха за нея в Си-Мед, вече знаеше къде живее.

— Кога мога да дойда? Довечера удобно ли е?

— Предполагам, че е толкова удобно, колкото и по всяко друго време — отговори Лиза.

— Около осем?

— Добре.

Лиза Феърфакс живееше в изграден от пясъчник блок на Дъмбъртън Роуд. Това беше главен път, водещ от сърцето на Глазгоу към бреговете на река Клайд и към корабостроителниците, където някога са се строели плавателни съдове за целия свят. Огромните подежни кранове все още свидетелстваха за това, но договорите и работата бяха останали в миналото.

Улицата беше тиха, но да се намери място за паркиране бе цяла епопея. По това време паркираните автомобили образуваха двойна редица, правейки преминаването трудно, а Дънбар не беше свикнал с габаритите на новата си кола и не можеше да реши правилно ли е преценил дали може да се промъкне, или не. В края на втората улица, по която минаваше, имаше свободно място. Всъщност то беше пред двойно заключен гараж, на който беше написано: ПАРКИРАНЕТО ЗАБРАНЕНО! НЕПРЕКЪСНАТО СЕ ИЗПОЛЗВА.

Боята се беше ожулила и катинарът бе ръждясал, затова реши да рискува и паркира ровъра там. Не смяташе, че ще се забави кой знае колко.

Върна се пеша до улицата на Лиза и намери номера, който търсеше. Натисна бутона на домофона.

— Да?

— Стивън Дънбар. Говорихме днес следобед.

Електронната ключалка се освободи с гръмогласно бръмчене, което накара Дънбар да си помисли за електрическия стол. Влезе в сградата. Фоайето беше чисто и личеше, че скоро е било ремонтирано. Имаше глинени саксии, през подходящия сезон сигурно в тях отглеждаха цветя. Сега нямаше нищо, само гола пръст. Бързо се изкачи по стълбите до третия етаж и намери откритата врата. На нея нямаше

табелка, но той предположи, че трябва да е тази, която търсеше. Почука.

— Госпожице Феърфакс?

— Влезте! Веднага идвам. Дневната е вдясно. Намерете си място и седнете.

Дънбар затвори вратата зад себе си, стигна до края на коридора и влезе през вратата вдясно от себе си. Предпочете да погледа през прозореца, вместо да сяде. Въпреки че навън вече беше тъмно, завесите не бяха дръпнати и можеше да види как светлините се отразяват в отдалеченото езеро Клайд като перли на черно кадифе. Стори му се, че чува стъпки зад себе си и се обърна да поздрави Лиза Феърфакс.

— Здравейте, госпожице... — Той се опули, когато видя жена на близо осемдесет години да върви към него с див поглед в очите и с разтворени ръце.

— Джошуа! Ти се върна у дома! — възкликна тя и посегна топло да го прегърне.

Дънбар беше изненадан. Опита се да я отблъсне внимателно, защото изглеждаше толкова крехка, но тя бе упорита в опитите си да го прегърне.

— Мисля, че има някаква грешка — предположи бързо той. Отстъпи и падна назад върху облегалката на креслото — не беше разбрал, че е толкова близо.

— Божичко! — възкликна друга жена, влизайки в стаята. — Майко! Престани! Престани веднага!

Дънбар направи всичко възможно да възстанови самообладанието си и се вгледа в притесненото лице на Лиза Феърфакс.

Лиза беше в началото на трийсетте, стройна, привлекателна, с блестяща черна коса, вързана отзад, и дълбоки тъмни очи, които говореха за интелигентност, но сега бяха изпълнени с тревога и притеснение.

— Много съжалявам — каза тя. — Мислех, че още спи. Страда от множествена склероза.

Дънбар кимна и въздъхна дълбоко.

— Съжалявам, аз не съм Джошуа — прошепна той любезно, докато Лиза прегръщаше майка си и я извеждаше от стаята, отнасяйки

се с нея нежно, сякаш беше малко дете. Върна се сама няколко минути по-късно.

— Съжалявам. Бях сигурна, че е заспала, иначе нямаше да ви оставя да влезете така. Да ви наля ли нещо?

Дънбар се усмихна на бързото прескачане на условностите.

— Джин, ако имате.

Лиза наля и на двамата джин с тоник; лекото треперене на ръцете ѝ все още издаваше притеснение. Подаде чашата на Дънбар и го покани:

— Заповядайте, седнете.

— Тя не трябва ли да бъде в болница? — попита той.

— Трябва — отвърна тя. — Но възможностите са много малки. Болестта ѝ не може да бъде излекувана, затова от болниците няма да я вземат. Беше „върната в обществото“ след като за кратко я бяха приели за определяне на състоянието ѝ. Такава е политиката на правителството.

— Но на вас определено ви трябва помощ.

Лиза завъртя глава.

— Аз съм „обществото“, за което властите толкова са се загрижили. Тя е моя майка, така че мое задължение е да се грижа за нея. Единственият начин, по който мога да ѝ осигуря помощ, е да си плащам. Правех го, но вече нямам работа.

— Звучи ужасно.

— Познавам и по-добри времена — рече тя.

Съобщци го по-скоро като заключение, отколкото като самосъжаление. Тя порази Дънбар — способна жена, която трябваше да се справя с много неща, и то успешно.

— Разкажете ми за Ейми Тийздейл.

Лицето ѝ се отпусна с изключително привлекателна, леко дистанцирана усмивка. Очите ѝ красноречиво му благодаряха, че отмина случилото се.

— А, да. Ейми — спря тя за момент, за да събере мислите си.

— Ейми беше съвсем обикновено малко момиченце, като изключим факта, че бъбреците ѝ не функционираха както трябва. От самото ѝ раждане тя непрекъснато е била приемана и изписвана от една болница в друга, така че добре ги познаваше. Поради тази причина не беше търпеливата малка героиня, каквато пресата обича да

бъдат децата като нея. Всъщност ставаше малка господарка, ако нещо не ѝ харесаше. Сигурно е била разглезена от родители и роднини заради състоянието ѝ, но въпреки това всички я харесвахме. Беше една от нашите и бяхме много радостни, когато се разбра, че е намерен подходящ бъбрек. Тя чакаше от години, а само седмица след пристигането ѝ при нас беше намерен бъбрек. Разбра се, че е подходящ; съвместимостта беше много висока — някъде около осемдесет процента, ако правилно си спомням. Сякаш мечтите се бяха сбъднали.

— Значи очаквахте добри резултати?

— Разбира се. Съвместимостта беше великолепна, а трансплантацията на бъбрек вече е станала почти рутинна операция. Нямахме никакви основания да очакваме изненади. Вече си представяхме как Ейми напуска отделението и ни пожелава довиждане. Занапред я очакваше спокоен живот.

— Но не се случи това.

— Не. Тя отхвърли бъбрека и почина скоро след операцията.

— Кой я оперира?

— Доктор Хетфул. Един от хирургичния екип на доктор Рос.

— Какво мислите за него?

Лиза изглеждаше шокирана от въпроса.

— Едва ли аз мога да коментирам лекарите.

— Наистина искам да разбера какво мислите за него. Не забравяйте, че разговорът ни е поверителен. Нищо от това, което кажете, няма да бъде повторено извън тази стая.

— Мислех, че доктор Хетфул е отличен хирург. В отделението всички са. Това е много престижно място за работа, трамплин за добра кариера, както казват. Непрекъснато имаше списък с кандидатстващи лекари и сестри, които чакат.

— Но продължавате да мислите, че нещо се е объркало.

— Сигурна съм, че на Ейми е бил присаден грешен бъбрек. Реакцията ѝ беше толкова силна, че можеше да я предизвика само присъствието на абсолютно чужда тъкан в нея. Супресантите на отхвърлянето, които ѝ бяха дадени, не можах да го спрат. Бедното дете умря в агония.

— Имате ли някаква представа по какъв начин може да е бил сложен този чужд бъбрек?

Тя поклати глава.

— Непрекъснато мисля за това и знам всички аргументи, които са против. От донор болницата беше изпратен само един орган, така че как би могло да стане объркване? Тъканната характеристика беше направена и в онази болница, и в Медик Екоз, резултатите съвпадаха, но аз много добре помня какво видях. И преди съм се срещала с проблеми на отхвърлянето и Ейми беше класически случай на пациент, комуто е присаден неподходящ орган. Нищо не може да ме убеди в обратното.

Лиза Феърфакс направи много добро впечатление на Дънбар. Тя не беше свръхемоционална или истерична. Беше чувствителна, пряма, стъпила здраво на земята жена, с много здрав разум.

— Какво направихте тогава по този въпрос?

— Отидох при директорката на сестринския персонал и ѝ казах какво мисля. Реакцията беше „глас в пустиня“. Каза ми да се стегна, че съм напрегната и трябва да помисля за щетите, които бих могла да причиня на болницата с „подобни безпочвени твърдения“.

— Но вие не се отказате.

— Не, въпреки че при сегашните обстоятелства понякога се чудя дали не трябваше да си държа устата затворена — каза Лиза с пресилена усмивка. — Но не, аз отидох при доктор Киншърф и при господин Джордано и ги помолих да разследват възможността на Ейми да е бил трансплантиран грешен бъбрек.

— Реакцията същата ли беше?

— Повече или по-малко. Казаха, че загрижеността за пациентите ми прави чест, но по-дълбокото ми емоционално обвързване с тях може да изкриви преценката ми. Отхвърлянето на присадения бъбрек от Ейми е от нещата, като да хвърлиш лоши зарове. Все още се срещали много реакции на невъзприемане, които не са напълно ясни. Предложиха ми да си взема почивка; на практика ме отстраниха от работа. Продължиха да ми плащат заплата, но в замяна трябваше да посещавам личния си лекар и някаква стара пъстърва с фронтална лоботомия, която наричаха „съветник“. Тя трябвало „да ми помогне да се справя с травмата си“, тоест да ме накара да ми дойде акъла в главата и да си затварям устата. Когато се отказах да играя по свирката на пъстървата или да приема бръщолевенето на лекаря за магистралата към вътрешния мир и спокойствие, ме уволниха. И ето ме сега, без

работа, заключена по двайсет и четири часа в денонощието с една отнесена старица, която трябва да ми е майка, сигурна единствено в това, че нещата могат да станат само по-зле.

Тя изпи остатъка от питието си.

Дънбар се чувстваше неудобно. Да каже, че съжалява, му изглеждаше неадекватно, затова само кимна.

— Извинете — каза Лиза. — Не трябваше да казвам всичко това на един свършено непознат.

— Напълно непознатите често се оказват най-подходящите хора, на които може да се каже подобно нещо — отвърна той.

Тя се усмихна леко, като че ли щастлива, че е намерила още някой, който мисли така.

— Създадохте ми проблем — промърмори Дънбар.

— Защо?

— Дойдох тук и очаквах да намеря сестра, която е била твърде ангажирана с пациентите си и която е направила истерични твърдения, породени от мъката. Вие не сте от този тип. Лично аз ви вярвам, и сега разбирате затруднението ми.

— Знам това, което видях.

Погледът на Дънбар подсказа на Лиза, че отговорът ѝ е бил неадекватен. Тя уточни:

— О, приемам, че съвпадащият орган е бил изпратен и че е пристигнал и е бил проверен, но нищо не може да ме убеди, че точно той е присаден на Ейми.

— Името Шийла Барнс говори ли ви нещо?

Лиза погледна озадачено:

— Мисля, че не — отговори тя.

— Сестра Шийла Барнс?

— Сестра ли? В Медик Екоз?

— Да.

— Не мога да се сетя. Трябва ли да я познавам?

— Не — отговори Дънбар и се изправи. — Просто се чудех. Благодаря, че се съгласихте да се срещнем. Беше от голяма полза за мен. Наистина се надявам нещата ви да се оправят.

— Това, което ми е писано, няма да ме отмине — каза Лиза.

— Моля?

— Шотландска поговорка — поясни тя. — Нещо като еквивалент на *Que sera sera* — което ще бъде, ще бъде.

Дънбар погледна към звездите, когато излезе на улицата. Много е приятно да гледаш ясно небе, но и неудобството си го бива. Температурата беше паднала под нулата.

Изпита неувереност. Лиза Феърфакс беше напълно сигурна, че Ейми Тийздейл е получила друг орган при операцията по присаждането. След като видя и чу Лиза, не можеше да я опише като невротичка, нито като човек, прекалено ангажиран с пациентите си. Но как можеше да бъде права? Откъде можеше да е дошъл този „друг орган“? В болниците няма чекмеджета с надписи ДОНОР ОРГАНИ. Подходящият орган е бил изпратен и получен, и така със сигурност приключва всичко. Реакцията на отхвърляне трябва да е била едно от необяснимите неща, които се случват понякога. Добре, но в случая с Медик Екоз се беше случило два пъти.

Зави по Дъмбъртън Роуд и беше абсолютно сигурен, че ще отиде да види Шийла Барнс в санаториума в Хелънсбърг. Започваше да се чувства малко обезпокоен от цялата тази история.

Следващата сутрин Дънбар прекара предобедна на бюрото си в болницата, водеше си бележки за цифрите от дискетите и помоли Ингрид да му осигури допълнителна информация по определени теми. Откри липса на данни, свързани с провизиите в Медик Екоз и реши да я помоли да изготви отчет за разходите по храната за последните осемнайсет месеца — това ще я ангажира и той ще може да се съсредоточи върху други неща. С пълната информация, предоставена му от кабинета на Джордано, беше облекчен в обработването на данните. Всичко беше съвсем ясно и изчерпателно.

След известно време той забеляза пропуск. Първоначално досиетата на пациентите му се сториха задоволителни, що се отнася до описанието на проведеното лечение и съответно сумата, която е трябвало да бъде заплатена за него. Това му даваше възможност да провери връчените сметки и получените пари, но използвайки това като упражнение, за да види за колко време ще го направи, той забеляза една аномалия. Досиетата на Омега пациентите не бяха

разбити по отделни пера. Нямаше начин лечението им да бъде проверено.

Стана му ясно защо от кабинета на Джордано са решили, че ще се задоволи само с окончателната сума — при всички ставаше въпрос за много хиляди лири. За тази непълнота реши да попита Ингрид.

Междувременно се обади по своя мобилен телефон в санаториума „Дъ Бийчис“ и попита дали може да посети Шийла Барнс този следобед.

— Роднина ли сте? — запита женски глас.

Дънбар замълча за секунда, като се чудеше колко ли пъти дневно се задава този въпрос.

— Не, просто стар приятел — излъга той.

— Разбирам. Е, не виждам да има проблем. Насърчаваме пациентите си да водят нормален живот, доколкото е възможно, чак до самия край. Да кажем в три? Трябва да съм сигурна в часа, за да успеем да дадем лекарствата на госпожа Барнс. Иначе ако тя спи, когато пристигнете, пътуването ви ще е безпредметно. От друга страна трябва да й бъде максимално спокойно. Търсим златната среда.

— Разбирам. — Дънбар започваше да се чувства виновен, че ги безпокои, но не достатъчно виновен, за да се откаже. — Ще бъда при вас в три часа.

Ингрид се върна малко преди обяд с данните за това колко порции храна се приготвя за пациентите, какво са поръчали клиентите и какви са размерите на печалбата.

— Ще се убедите, сигурна съм, че не сме продавали по-евтино.

Тя говореше любезно, но даде да се разбере, че е съвсем наясно, че е била пратена за зелен хайвер.

— Хубаво е да имаш под ръка всички данни — каза Дънбар, надявайки се да звучи като счетоводител.

— Има ли още нещо, което искате да направя? — попита Ингрид.

— Всъщност има. Малко съм объркан с информацията, която сте ми дали за Омега пациентите.

Изражението на Ингрид стана сериозно.

— Наистина ли? Защо?

— Защото всъщност няма такава.

Тя изглеждаше притеснена. Застана зад него и се втренчи в екрана.

— Не е възможно, видях данните за тях, когато ви копирах дискетата.

Тя се наведе и започна да чука по клавишите на компютъра, докато се появиха записите на пациентите, после натисна с елегантен пръст бутон с стрелката надолу, за да влезе в тях.

— Ето — обяви тя, като премести пръст и посочи към екрана. — Ето един. Десетдневен престой, платил седемнайсет хиляди лири. Не е зле, а?

— Но за какво? — попита Дънбар.

Ингрид го погледна по начин, който му беше трудно да определи. Или беше объркана, или се колебаеше дали не е психичноболен.

— Простете, докторе — каза тя. — Смятах, че интересът ви опира до това да увеличим приходите от клиентите и да осъществим максимално най-добра възвръщаемост на инвестициите на данькоплатците.

— Общо взето е вярно — съгласи се той.

На нея ѝ ставаше все по-трудно да контролира импулсите си. Дънбар, четейки езика на тялото ѝ, предполагаше, че иска да разпери ръце във въздуха, да завърти глава и да изкрещи: „Тогава защо, за бога, искаш да знаеш нещо толкова странично?“. Вместо това тя каза:

— Преценили сме, че печалба от седемнайсет хиляди лири за десетдневен престой ще отговори на въпросите ви, без да се дава подробен отчет за лечението на пациента.

Дънбар мълчаливо се съгласи, че е точно така. За момент се поколеба дали да задълбае в този проблем. От една страна искаше да покаже, че има право да изисква всяка информация, от която реши, че се нуждае. От друга не искаше да се представя за някакъв книжен плъх, чиято единствена грижа е да намира работа на Ингрид.

— Но тук не се споменава дори за какво са били приети пациентите — възрази той.

— Съжалявам — каза Ингрид, — но точно това е поверителността, за която говорихме. Решили сме, че ще се задоволите с окончателната сума от приходите. Ако с нещо ще ви помогне, мога да ви кажа, че точно този Омега пациент беше приет, защото роди детето си тук. Имаше опасност от появата на някакви усложнения, но всичко

мина спокойно. Всъщност, ако добре си спомням, всичките трима Омега пациенти, които имахме, бяха с акушеро-гинекологични проблеми. Много богатите мъже винаги са загрижени съпругите им да получават най-добрите грижи по време на бременността, ако са възможни някакви усложнения. Все още ли искате да получите подробна разбивка на плащанията по престоя им?

Дънбар поклати глава.

— Не, не мисля, че е необходимо.

— Мога ли да ви помогна с нещо друго?

— За момента не — усмихна се той. — Ще използвам следобеда да разгледам красотите на Глазгоу.

— Възхищавайте се на воля — каза Ингрид.

Защо толкова често подигравателността върви ръка за ръка с интелигентността? — чудеше се той разсеяно, докато гледеше как вратата се затваря.

Тръгна за Хелънсбърг в един часа, след като провери маршрута в картата на Съюза на автомобилистите във Великобритания. Изглеждаше достатъчно ясен, просто трябваше да следва северния бряг на Клайд, в долния му край се намираше Хелънсбърг, разположен в подножието на Гар Лох. Минаваше покрай железопътната линия на Клайдбанк и излизаше по Дъмбъртън Роуд, подмина и отклонението за жилището на Лиза Феърфакс. Не можеше да престане да мисли за нея, затворена в онзи апартамент със склерозиралата си майка. Това го накара да се замисли как може да бъде съсипан живота на човек заради чувството на синовна благодарност.

Беше слънчево, когато влезе в Хелънсбърг и паркира на крайморския булевард. Старшата медицинска сестра на „Дъ Бийчис“ му бе казала да следва знаците за туристи към прочутата Хил Хауз на Чарлз Рение Макинтош.

Санаториумът се намираше на Харлоу Роуд, улицата, разположена успоредно и малко зад Хил Хауз. Имаше достатъчно време, реши да си почине и да намери място, където да хапне нещо. Беше се отказал да обядва в Глазгоу, защото не знаеше колко време ще му отнеме пътуването. Оказа се, че някъде по-малко от час. Погледа вълните, докато му стана студено, а после тръгна да търси барче или

кафене. Намери едно от веригата на Пиер Виктоар, хапна омлет с гъби и изпи чаша вино. Накрая завърши с две чаши хубаво кафе и с решението какво да попита Шийла Барнс, ако, разбира се, тя беше в състояние да отговори на въпросите му.

„Дъ Бийчис“ беше голяма каменна викторианска къща, обвита с бръшлян. Дънбар я видя такава, докато приближаваше. При други обстоятелства би могла да бъде отблъскваща, но тук, над града, с изгледа към водата, изглеждаше приятно неутрална под бледото зимно следобедно слънце. Позвъни на вратата. До кабинета на старшата сестра го отведе жена в розова униформа и дебели кафяви чорапи. Раменете ѝ драматично се движеха наляво-надясно. Той вървеше зад нея и тя правеше неимоверни усилия да изглади стойката си. В сградата беше доста топло и той предположи, че парното е пуснато докрай.

— Доктор Дънбар, заповядайте, влезте — покани го приятна жена около петдесетте в отговор на съобщението за пристигането му. Беше с преждевременно побеляла коса, което предполагаше, че на младини е била руса. С професионална полуусмивка, адресирана към персонала, тя помоли да оставят посетителя на нейните грижи.

— Госпожа Барнс е будна. Трябва да призная, че не можа да си спомни за вас, когато ѝ съобщих, че ще дойдете. — Усмивката се промени, но очите гледаха въпросително.

Дънбар се почувства леко виновен.

— Беше много отдавна, сестро. Преди много години.

— Е, сигурна съм, че ще си припомни, когато ви види и че ще можете да си поговорите. Приятно ни е, когато се обаждат стари приятели, а и на Шийла не ѝ остава още много време.

— Как се чувства? — попита той.

— Има моменти на дискомфорт, но като цяло държим болката ѝ под контрол. Ще я намерите леко сънлива. На морфин е.

— Някой ми каза, че и съпругът ѝ е болен от рак — каза Дънбар.

— Вярно е. И двамата се разболяха горе-долу по едно и също време. Много странно. Не мога да си спомня преди да ми се е случвало подобно нещо. Сирил е в стаята до Шийла. Искате ли да видите и него?

Дънбар поклати глава:

— Никога не съм познавал Сирил.

— Мораг ще ви заведе.

Повика дежурната сестра и тя поведе Дънбар по застлан с килим коридор нагоре по стъпалата на първия етаж до приятна стая с изглед към залива.

— Госпожо Барнс, посетителят ви е тук — съобщи дежурната, когато влезе.

Дънбар също влезе, сестрата отстъпи и затвори вратата. Той се приближи до леглото, където лежеше болезнено слаба жена. Дънбар знаеше, че трябва да е на четирийсет и седем години, но изглеждаше с двайсет години по-стара. Лицето ѝ бе набраздено с бръчки, очите ѝ изглеждаха неестествено големи поради дълбоките хлътнатини на мястото на бузите.

— Госпожо Барнс, аз съм Стивън Дънбар.

— Не ви познавам — каза Шийла Барнс с глас, който беше малко по-силен от шепот.

— Наистина е така — съгласи се той, — но трябва да ви попитам нещо във връзка с оплакването, което сте направили, докато сте работели в Медик Екоз.

Шийла Барнс подигравателно изсумтя:

— След толкова време?

— Да. Съжалявам, но съвсем скоро се случи нещо, което прави въпросите ми наложителни. Вие сте настоявали, че при трансплантация на ваш пациент е бил присаден неподходящ бъбрек. Така ли е?

— Не може да има друго обяснение.

— Бяхте ли емоционално ангажирана с този пациент? — попита Дънбар.

Шийла Барнс бавно поклати глава.

— Не — каза тя. — Доколкото си спомням, беше отвратително хлапе. Защо ме питате сега за това?

Дънбар не виждаше причина да не ѝ каже истината.

— Защото друга сестра, работеща там, е направила абсолютно същото оплакване.

Стори му се, че видя в очите ѝ да се появява някаква острота.

— Какво работи? — попита тя замислено.

— Сестра в трансплантационното отделение.

— Някой обърнал ли й е внимание?

— Била е уволнена.

Шийла Барнс се начумери:

— Какво правят в това място?

— И аз това се опитвам да разбера — каза Дънбар. — Искам да ми кажете всичко, което си спомняте за пациента си.

Шийла Барнс отпусна глава на възглавницата и дълбоко въздъхна. Погледна мълчаливо към тавана, а после каза:

— Ще направя нещо по-добро. Вземете чантата ми. Ето там е, на шкафа до закачалката.

Дънбар изпълни молбата й.

— Най-отпред ще намерите връзка ключове.

Дънбар намери ключовете.

— Това са ключовете за къщата ни в Глазгоу. По онова време си записвах всичко. Записките могат да ви свършат по-добра работа, отколкото спомените на една болна жена. Идете там. Със Сирил няма да се върнем вкъщи. Тетрадката е черна. Ще я намерите в дясното чекмедже на тоалетката в спалнята ни.

Тя му даде адреса.

— Щом така искате.

Шийла Барнс се облегна отново на възглавницата си, сякаш беше изтощена.

— Едно объркване е възможно, но две?... — каза тя замаяно.

ГЛАВА СЕДМА

Дънбар погледна към санаториума, когато затваряше портала зад себе си. Срещата беше странна, но тежкоболни под дълбока упойка често се държаха по подобен начин. Около тях витаеше атмосфера на незаинтересованост, правеше ги да изглеждат малко отвеяни, но често проявяваха яснота на мислите, остра като бръснач, която би могла да те изненада. Въпреки сериозността на заболяването си, Шийла Барнс му беше направила впечатление на интелигентна и разумна жена, и, подобно на Лиза Феърфакс, далеч от този тип хора, които биха направили подобна постъпка в пристъп на истерия. Още един пирон в ковчега на теорията за нервната сестра.

Вървеше към колата си и се чудеше с какво щеше да му помогне това. Доколкото можеше да прецени, след отхвърлянето на едната вероятност, оставаха още две. Или и двете сестри бяха сбъркали при заключенията си или — което беше по-атрактивният сценарий — и двете имаха право и ако беше така... Един господ знаеше докъде щеше да го доведе това. Реши да отиде в дома на Барнс още тази вечер и да вземе дневника на Шийла. Може би той щеше да му помогне да придобие по-ясна представа за това какво наистина се беше случило тогава.

Шийла и Сирил Барнс живееха в подредена, спретната бяла къщичка в предградието Беърсден. Вече се бе смрачило, когато Дънбар пристигна, но охранителните лампи се запалиха и осветиха пътеката, докато той се приближи към предната врата с ключове в ръка. Завесите на съседната къща отляво се вдигнаха и се показа един мъж. Дънбар не му обърна внимание и се съсредоточи върху отварянето на вратата. Беше заключена с доста брави.

Той внимателно пристъпи с усещането, че е крадец, за когото алармата не е предупредила. За момент спря в тъмнината, преди да опипа стената, търсейки ключа за осветлението. Къщата миришеше на

застояло, но от известно време не беше обитавана и прозорците, разбира се, са стояли затворени. Той се почувства като натрапник, мина бавно през антрето и стигна до дневната. Тишината и пустотата бяха почти осезаеми, когато запали лампата.

Беше удобна стая, обзаведена с гарнитура със светла дамаска на цветя, разположена около каменната камина. Наоколо имаше различни масички, където седящите да слагат чашите с чай. Голям телевизор на стойка пред прозореца тихо събираше прах. Снимки заемаха по-голяма част от масичките, а в съседство спокойно стояха сувенири, напомнящи за миналото. От тях Дънбар разбра, че Барнсови имат един син. Сватбената снимка на Шийла и съпругът ѝ заемаше подобаващо място на писалището. Снимка от дипломиране стоеше на полицата. Беше стара, затова Дънбар предположи, че е на Сирил.

Тръгна да търси спалнята и намери тоалетката, където му бяха казали, че ще намери дневника. Изглеждаше солидна — може би беше семейна реликва. Високите огледала бяха доста нацърбени — свидетелство на много премествания. Комплектът за гримиране стоеше в една цветна чаша и го стресна с мъчителния спомен за изтощеното, набраздено от болка лице на Шийла. Той отвори чекмеджето и намери дневника точно където му беше казала, че ще бъде.

Тъкмо беше седнал в дневната, за да го прочете, когато на вратата се позвъни. Звънецът прозвуча необичайно високо на фона на тишината в къщата и го накара да подскочи. Отвори и видя нисък мъж с червеникава коса и мустаци да стои отпред. Носеше обикновена риза, жълт пуловер и кафяви панталони, здраво пристегнати с колан точно при диафрагмата, защото коремът му започваше под гърдите. Беше обут с чехли от овча кожа, каквито можеш да купиш от занаятчийските центрове, отивайки на екскурзия. Носеше картонена кутия.

— Да?

— Добър вечер. Казвам се Праудфуут — представи се непознатият. — Живея в съседната къща.

— А, да.

— Видях ви да влизате. Чудех се дали има някакви новини от Сирил и Шийла.

— Много са болни — отговори Дънбар с подозрението, че мъжът наистина го проверява. — Шийла ме помоли да ѝ взема нещо.

— Разбирам — каза Праудфуут несигурно. — Мога ли да попитам дали сте роднина?

— Не съм.

— Тогава това малко усложнява нещата...

— Какво имате предвид, господин Праудфуут? — попита Дънбар. Мъжът определено искаше нещо повече от информация.

— Всъщност става въпрос за фотоапарата ми — започна Праудфуут с известно неудобство.

— Фотоапаратът ви ли?

— Не искам да се проявявам като дребнав човек точно в такъв момент, но Сирил използваше фотоапарата ми. Неговият беше на поправка, вече го върнаха. У мен е. Пощальонът го донесе тази сутрин. — Той подаде картонената кутия. — Надявах се да си взема моя.

— Разбирам — кимна Дънбар. — Защо не влезете? Сигурен съм, че при сегашните обстоятелства Сирил не би имал нищо против.

— Много ви благодаря — отпусна се Праудфуут и влезе вътре.

— Знаете ли къде е? — попита Дънбар.

— О, да. Сирил държи фотографското си оборудване в този малък шкаф тук. — Той коленичи и дръпна лявата вратичка на шкафа. — Ето го — обяви, като извади кожен калъф на фотоапарат. — Ще оставя неговия. Не знам какво ще каже, когато разбере, че не са открили повреда. Все имаше проблеми с развалени филми. Три ленти върнаха и бяха абсолютно неясни. Това много го ядосваше.

— Може би партидата е била лоша.

— Опита от различни серии — каза Праудфуут.

— Значи и двамата сте запалени фотографии?

— Това ни е хоби. Снимаме предимно птици, но Сирил харесваше и неща, в които има атмосфера. Нали разбирате — изоставените кранове от старата корабостроителница долу при реката, гредите срещу небето, залезът на индустрията — такива неща. Може би имаше нещо общо с болестта му, нещо от рода на *Sic transit gloria mundi* — тъй преминава земната слава.

Дънбар кимна.

— През пролетта сме планирали едно пътуване от Клайд до Аран.

— Сигурно ще е приятно — рече Дънбар, но помисли, че Сирил няма да отиде.

Дънбар реши да вземе дневника на Шийла Барнс в хотела. Така можеше да преснима нещо, което му се стореше от значение, а по-късно през седмицата щеше да го върне. По пътя спря и си купи бутилка джин и литър тоник. Нямахше желание да излиза или да прекара остатъка от вечерта в изкуствената атмосфера на близост в бара на хотела, но имаше нужда да пийне нещо, което да го отпусне.

След продължителен душ се уви в тъмносин хавлиен халат и си наля една чаша. Сложи я на масичката до леглото и отвори тефтера на Шийла Барнс. Предполагаше, че това е личен дневник, в който се говори и за пациента, предизвикал оплакването ѝ, но той съдържаше много повече. Тя си беше водила записки за подобрението на всички пациенти, които беше обслужвала, докато е работила. Очевидно е била отдадена на професията си сестра, дълбоко загрижена за поверените ѝ пациенти и те са играели голяма роля в живота ѝ. От страниците на тефтера лъхаше искрена загриженост, която не беше проявена по-конкретно към никого.

Когато стигна до мястото, където се описваше провалът на трансплантацията на Кенет Линиъм, можеше да се усети ангажираността ѝ. Той прочете за внезапното покачване на температурата, довело до треска и делириум, за неколнократните смени на назначенията за потискане на отхвърлянето, които се оказали неефикасни, за мъката на родителите на момчето, за консултациите с колеги и за нарастващата увереност, че на пациента ѝ е бил присаден неподходящ бъбрек. Описваше първоначалните си колебания да изкаже опасенията си и за облекчението, когато най-после го е сторила. Беше там, черно на бяло, и не можеше да открие нищо истерично.

След смъртта на момчето дневникът беше попил горчивото ѝ разочарование, че наблюденията ѝ не са приети сериозно и ядът ѝ, че я квалифицират като невротичка. Постепенното ѝ разочарование от болницата личеше много ясно, когато затворили вратите си за нея. Беше записала по-късната си среща с местен журналист — първоначално изглеждал заинтересуван от казаното от нея, но след това не продължил с материала.

Дънбар беше поразен от сходството между това, което Шийла Барнс беше написала, и това, което му каза Лиза Феърфакс предишната вечер. То го обезпокои. Не можеше да го приеме като съвпадение. Не беше просто краен резултат, който се е оказал един и същ. Подробностите бяха идентични. За момент облегна глава на стената и се загледа в тавана, преди да продължи да чете.

Операцията на Кенет Линиъм е била направена от доктор Филип Кънингам, главен асистент на Джеймс Рос по онова време. Според Шийла Барнс той тежко приел смъртта на момчето, както и целият персонал, и се съгласил при личен разговор с нея, че категоричността на отхвърлянето предполага, че нещо не е наред с донор органа. Но е бил против да се говори за това открито и е приел официалната версия, че то е просто „един от онези случаи“. В края на краищата докладите от лабораториите — и на донор болницата, и на Медик Екоз — били потвърдили, че органът е съвместим, така че не е имало какво повече да се каже. Трябвало да помисли и за кариерата си.

Дневникът на Шийла продължаваше със записки за напускането от Медик Екоз, за разболяването ѝ, за страшната диагноза, че е болна от рак, а по-късно и съпругът ѝ, за ада на радиотерапията и химиотерапията.

Когато привърши с четенето, Дънбар се чувстваше изтощен. Вече знаеше, че Шийла Барнс е човек, достоен за уважение и изпълнен с вяра в професията си. Въпреки лошото отношение на Медик Екоз към нея, дневникът ѝ изразяваше изненадващо малко яд или огорчение към хората, които бяха предпочели да игнорират твърденията ѝ и я бяха отписали като заблудена невротичка. Единственият момент, в който беше показала някакви признаци на меланхолия беше, когато изразяваше наблюденията си, че Омега пациент получава повече грижи и внимание, отколкото умиращото момче. Тя беше написала за „продажните подмазвачи, които се въртяха около тях в надпревара за чека“.

Дънбар затвори дневника и след няколко секунди леко го докосна с пръсти по корицата, преди да стане и да си налее още едно питие. До края на седмицата трябваше да изготви първия си доклад до Си-Мед. Чудеше се какво ще им каже. Преди няколко дни, преди да се беше срещнал с двете сестри, щеше да е много по-лесно. Щеше да напише, че най-вероятно обвиненията на сестрите са абсолютно безпочвени.

Личната му инспекция в Медик Екоз беше показала, че това е едно превъзходно, отлично организирано, отлично ръководено място, където не се усеща никакво напрежение. Двамата пациенти са починали поради някакво нещастно съвпадение, но причините за смъртта не са били типичните реакции на отхвърляне.

Сега нещата се бяха променили. Не можеше просто така да отmine твърденията на сестрите, като ги квалифицира като невротички или злобни, или, ако трябва да се намери по-меко определение, като прекалено ангажирани с пациентите си. Компютърът потърси други подобни случаи и се провали в намирането поне на още един. Това също беше фактор, който участваше в играта. Все още нямаше да се връща в Лондон. В доклада просто щеше да напише, че разследването му продължава.

На следващата сутрин Дънбар влезе в кабинета си, а Ингрид беше вече там.

— Как мина следобедът? — попита тя.

Дънбар я погледна въпросително, след това си спомни, че ѝ беше казал за планираната разходка из Глазгоу.

— Много интересно — отговори той.

— За съжаление не мога да ви покажа разбити плащанията на Омега пациентите, но успях да събера повече информация за какво са били тук и кога.

— Много мило от ваша страна. Задължен съм ви. — Той взе документите и ги пхна в куфарчето си.

— Какъв е планът за днес?

— Мислех, че може да хвърлим един поглед на сметките на радиологичното отделение. Струва ми се, че оборотът е малко по-висок спрямо плащанията на пациентите.

— Смятате, че пациентите трябва да плащат повече за рентгена ли? — попита Ингрид.

— Или че режимните трябва да бъдат съкратени. Ще успеете ли да направите разпечатка на ведомостите.

— Разбира се. Нещо друго?

— Бих искал да разгледам отделението, да придобия впечатление за него, да видя с какви удобства разполагат. Ще се свържете ли с

шефа, за да попитате кога ще му бъде удобно да отида.

— Разбира се. — Тя вдигна телефона. — Доктор Свенсен каза когато ви е удобно — информира го няколко минути по-късно. — Тази сутрин ще поправят апаратурата, така че няма да приемат пациенти до следобед. Не можехте да изберете по-подходящо време.

— Добре — отговори Дънбар.

— Искате ли да дойда с вас?

— Не е необходимо. Защо не се съсредоточите върху събирането на данните, а аз ще се помотая сам.

Дънбар реши да посети радиологичното отделение и да остане там почти цялата сутрин. Вече беше изчерпан откъм идеи как да ангажира Ингрид. Имаше няколко участъка в болницата, където още не беше ходил, затова реши, че може да събере информация, като използва радиологията като предлог. Чудеше се за къде води стълбата от първия етаж надолу. Докато вървеше по приземния коридор на път към радиологията, реши да проучи накъде отиват тези стъпала.

Хвърли един поглед през рамо, за да провери дали няма някой зад него, обърна се и изтича леко надолу. Намери се пред двойна врата. Бутна леко едното крило и то се отвори. В подземния етаж нямаше много светлина, затова му трябваша няколко секунди да привикнат очите му с мрака, отчасти разпръскван от плафониери, покрити с метални мрежи. По тесния коридор, който, изглежда, се простираше по цялата дължина на сградата, имаше множество врати. Дънбар започна да ги проверява по ред.

Първите три бяха на складове, всички еднакво обзаведени с метални рафтове, обозначени по алфа-номеричната система, върху които бяха разположени голямо количество резервни части за медицинската техника, както и големи картонени кутии с различни консумативи. Четвъртата врата водеше към тъмна стая, която веднага направи впечатление на Дънбар със студенината и влагата си. Той се отдръпна леко, почувствал студен полъх по лицето си. Това беше моргата на болницата. Отвън нямаше никакъв надпис, но белите стени, простият дървен кръст на една от тях и солидната хладилна врата веднага му подсказаха отговора. Малките размери го озадачиха, но си напомни, че това е частна болница — подбрани процедури за подбрани

хора. Тук не се предполагаше, че хората ще умират. Той дръпна дръжката на хладилната камера и я отвори. Леден лъх смрази лицето му. Имаше само две отделения — едно отгоре и едно отдолу. И двете бяха свободни.

Отдясно на камерата имаше интересна врата. Нямахме дръжка. Той потърси и намери бутон отдясно на рамката. Натисна го, вратата леко се плъзна и се показа асансьор. Беше дълъг и тесен, проектиран да побере хоризонтално ковчега, заключи той. Провери бутоните отвътре; асансьорът спираше на всички етажи. Опита се наум да изчисли къде се намираше моргата спрямо сградата и реши, че е отзад, на около два метра от задния изход. Спомни си, че когато паркира колата отзад, на приземния етаж беше видял зелена врата горе-долу на това място.

Съвсем разумно. Ако човек дотолкова нямахме късмет, че да умре в Медик Екоз, тялото му ще бъде отнесено направо в моргата, като се използва служебния асансьор, вместо да го разкарват с количката по коридорите. Щеше да лежи в хладилника, докато погребалните агенти дойдат да го приберат в ковчега и тялото му ще бъде преместено с минимална публичност през задната врата.

Дънбар затвори вратата на моргата и продължи по коридора. Още складове, включително и един за газови бутилки. Стояха в редици, прикрепени към стената с вериги. Той се опита да запомни цветовото им разграничение, но успя само с черното тяло с бяла глава за кислорода. Предполагаше, че останалите са упойващи газове. Почти беше стигнал до края на коридора с надеждата да намери изход към първия етаж, когато видя редица затворени двойни врати. Отвори една и влезе в малко преддверие, водещо към вътрешна стая и друга поредица двойни врати. Голямо количество пластмасови престилки висяха по закачалките и бели Уелингтънови ботуши бяха подредени в редица. Побутна една от вътрешните врати и включи осветлението. Няколко флуоресцентни лампи се съживиха. Беше отделението, където се правеха аутопсиите. Леко миришеше на формалин и антисептик.

Дънбар си помисли, че масата е необичайно голяма. Приблужи се и прокара пръсти по гладката метална повърхност и дренажните канали, водещи надолу към широк сифон от неръждаема стомана, разположен при краката. Имаше объркваща система от колела и жици по тавана над леглото, но иначе всичко останало изглеждаше

нормално. Редици от инструменти лежах на плота до стената, блестящи ножове и скалпели, клещи и бормашины и гумени ръкавици с метална оплетка, носени от патолозите на ръката, с която не режат, за да се предпазят от евентуално нараняване. Дънбар потрепери, въпреки че не беше студено.

Разбра, че не е бил прав в предположението си в противоположния край на коридора да намери изход за първия етаж. Нямаше. Трябваше да се върне оттам, откъдето беше дошъл. Стори му се странно, но после реши, че ушиването на посмъртен костюм в този край означаваше, че „натовареното движение“ едва ли е за предпочитане. Както и да е, много малко хора щяха да имат възможност да посетят този край на коридора. Дънбар мислеше за това, когато една врата отляво внезапно се отвори и го стресна. Дежурният, който се появи от склада, бутайки количка, беше не по-малко изненадан.

— Кой сте вие? — заекна мъжът. — Какво правите тук?

— Любопитствам — отговори Дънбар. Показа му картата си.

— А, да, чух за вас. „Шило“ инспекторът на правителството, нали?

— Нещо такова. А вие кой сте?

— Казвам се Джонсън. Аз съм един от портиерите. Дойдох за малко инвентар.

— Харесва ли ви да работите тук?

— Получавам повече, отколкото на предишното място. Става.

На Дънбар му направи впечатление символът върху една от картонените кутии в количката на Джонсън. Бяха чаши за вино.

— Винени чаши? — попита той.

— За събирането утре.

— За какво става въпрос?

— Пресата е поканена да види малкото момиче, което оперираха, това, дето го приеха безплатно.

— О, разбирам.

— Май не може да настоява за поверителност като другите — изкоментира Джонсън.

— Предполагам, че не — съгласи се Дънбар. Беше нещо, за което не се беше сетил.

Бяха стигнали до мястото, където коридора се разделяше. Джонсън спря пред вратата на моргата.

— Ще използвам тукашния асансьор — каза той. — А вие?

— Аз ще се кача по стълбите. С количката няма да има място.

В мига, в който изрече думите, Дънбар съжали. Току-що си беше признал, че знае за асансьора и за размера му. Беше равносилно на това да си признае, че е душил и преди малко. Стори му се, че видя въпроса в очите на Джонсън, но можеше просто да си въобразява. Все пак нали го познаваха като инспектор. Очакваше се да бъде любопитен. Проблемът можеше да дойде, когато хората сравняха бележките си и се замислеха какво е правел в мазето, когато беше казал на Ингрид, че отива в радиологията.

Спря за миг в началото на стълбите, като се чудеше дали да реализира докрай плана си и да огледа втория етаж, или да отиде направо в радиологията. „Ще рискувам“ — реши той и живо се придвижи по главното стълбище. Качи се до първия етаж и покрай надписите, обозначаващи трансплантационното отделение, се изкачи до следващия етаж.

„АКУШЕРСТВО И ГИНЕКОЛОГИЯ“ гласеше надписът в началото на стълбището. Дънбар изведнъж разбра, че май можеше да пристъпи само до там. Двама арабски господа, седящи на столове пред входната врата, станаха на крака и препречиха пътя.

Той им показа картата си и единият от тях я разгледа за някакви подробности, преди да му я върне с клатене на главата. Изправен пред две намръщени лица и с мисълта какво може да носят в джобовете си, той само вдигна рамене и тръгна надолу. Очевидно вече беше време да посети радиологията.

Ерланд Свенсен беше човек, който приемаше живота сериозно. Това стана болезнено ясно на Дънбар в следващия един час. Високият, русокос и с чене като фенер датчанин беше напълно лишен от каквото и да било чувство за хумор. Когато Дънбар се опита да облекчи атмосферата с някаква шега, той просто гледаше невидящо за няколко секунди, а след това продължаваше монолога си за единственото, което го интересуваше в живота — радиологията. Беше

предупреден, че Дънбар ще посети отделението му и бе събрал данни и сметки по всички разходи за оборудване на отделението му.

Когато Свенсен най-после спря, за да си поеме дъх, Дънбар бързо се намеси:

— Всичко ми се струва идеално, докторе.

Този коментар като че ли остави Свенсен без дъх. Той очевидно беше очаквал някакви аргументи от страна на Дънбар в полза на съкращаване на средствата и беше изумен, че те не се материализираха.

— Наистина ли?

— Разбира се. Очевидно вие сте човек, който познава работата си в детайли. Пациентите очакват най-доброто и го получават. Докато могат да плащат добре за отличните ви услуги.

— Не аз пресмятам нещата в пари — каза Свенсен нерешително. — От кабинета на господин Джордано се занимават с това.

— И аз си помислих, че вероятно нещата стоят така.

— Искате ли да се запознаете с персонала?

— Разбира се — отговори Дънбар. Всичко щеше да е по-добро в сравнение с техническите подробности около рентгеновата техника.

— Имам двама рентгенови лаборанти и един асистент, който работи в тъмната стая. — Свенсен показа пътя за излизане от кабинета му.

Дънбар се обзаложи сам със себе си, че лаборантите ще бъдат обаятелни млади жени.

— Момичета, бих искал да се запознаете с доктор Стивън Дънбар — каза Свенсен, когато влязоха в основното помещение на отделението. — Това са Мелиса Тимпсън и Анабел Уотърс.

Дънбар пристъпи и се ръкува с двете красиви млади жени. Усмивката му беше посветена едновременно и на това, че беше спечелил облога, и на тънкостите в изграждането на обществото.

Чудеше се какво беше нещото, което караше жени, изглеждащи по подобен начин, да стават лаборантки. Преди доста време беше изказал тези свои мисли на глас и тогавашната му приятелка даде едно цинично обяснение:

— Планът е да се омъжат за лекар. Или това, или да се превърнат в дрезина и да ударят някой пилот.

Мелиса и Анабел говореха с техниците за някакъв проблем при една от машините. Дънбар реши да ги остави да си вършат работата, вместо да прави лошо впечатление като някои членове на кралското семейство, които задаваха въпроси за всевъзможни неща.

— А тук какво има? — попита той Свенсен, когато излизаха от залата.

— Това е моята гордост и радост — засия Свенсен с усмивка, която не предвещаваше нищо добро, помисли си Дънбар. Пак започваше да се ентусиазира. — Това е улеснение при работа с туморите — обяви датчанинът. — Абсолютно ново откритие при лечението на някои тумори.

— И с какво е толкова специално? — запита Дънбар с известно вълнение.

— Ще ви покажа — отговори Свенсен. — Хайде, сложете това. — Той му подаде предпазна престилка и сам сложи друга. — Не че са ни необходими при тази машина, но правилата трябва да бъдат зачитани. — Сложи рентгенова плака под предните лещи на радиационната глава, след което постави радиационно-детекторната скала много близо до нея. Той използва източник на волфрамова светлина, за да очертае мишената и после каза: — Виждате ли колко е близо светлинният кръг до скалата?

— Да.

— Наблюдавайте скалата.

Дънбар погледна стрелката, когато Свенсен включи радиационният източник, но тя не помръдна.

— Нищо не стана — констатира той.

— Точно така — потвърди Свенсен триумфиращо. — Тази машина е така добре фокусирана, че можем да ударим тумора, без да се страхуваме, че ще повредим заобикалящата го тъкан. Можем да използваме по-големи дози в сравнение с преди, а рискът за пациента е много по-малък.

— Разбирам — каза Дънбар, осъзнавайки смисъла на отрицателния резултат.

Свенсен премина през стаята и стигна там, където светеше надпис: ТЪМНА СТАЯ. ВНИМАНИЕ. Натисна бутона на интеркома в стената и каза:

— Би ли ми извадила това, Колийн?

До вратата имаше двупосочен сейф. Свенсен натисна дръжката на металната врата и тя се отвори няколко сантиметра. Той провря вътре касетата и внимателно я затвори.

— Няма да се бави — обърна се към Дънбар.

Бучене обяви връщането на филма и Свенсен го взе от сейфа в стената. Държеше го тържествено.

— А сега какво ще кажете за това?

Дънбар го пое и видя почти идеално оформен кръг там, където филмът е бил подложен на радиация. Областта наоколо беше напълно неекспонирана.

— Забележително — възкликна той. — Много съм впечатлен.

Свенсен взе филма и отново му се възхити:

— Да го вземат дяволите, добра е тази машина — каза с ентузиазъм. — Ето. Запазете го като сувенир.

Дънбар прие филма и се усмихна на пълното отдаване на работата от страна на този човек. Благодарил му за обиколката.

— Когато пожелаете заповядайте пак — усмихна се Свенсен.

— Добре ли мина? — попита Ингрид, когато Дънбар се върна в кабинета си.

— Доктор Свенсен определено е много добре подготвен — отговори той.

Тя се усмихна с леката си високомерна усмивка и така показа, че го разбира.

— Определено — съгласи се тя. — Събрах данните, които искахте.

— Добре.

— Ето и поканата.

Дънбар вдигна вежди.

— Ще има пресконференция и фотосеанси, последвани от прием за пациентката, на която беше направена пластична операция при нас.

— Снимки „Преди и след“ — уточни Дънбар.

— Доста са драматични — потвърди Ингрид. — Съгласете се, че това е добра реклама за болницата.

— Така е. Надявам се, че и тя няма нищо против да се превърне в цирков номер този следобед.

— Някаква цена все пак трябва да се плати — каза Ингрид. — Благодарение на хирурзите ни целият ѝ живот ще се промени.

— Права сте — усмихна се Дънбар.

Но той подозираше, че пациентката е избрана, защото щеше да осигури много драматична известност в замяна на сравнително проста операция и че тя е предпочетена пред по-трудните пациенти, при които подобна възможност за снимки не съществуваше. Той се чудеше дали схемата е от полза за пациентите, които не трябваше да плащат и се появи потискащата мисъл, че всичко това е само маскарад. Нямаше никакво съмнение, че уменията на специалистите и оборудването на Медик Екоз могат да бъдат полезни при необходимост от по-сериозно лечение при пациенти на безплатно лечение, но дали щеше да е така? Или Медик Екоз щеше всеки път да търси лесния вариант? Чудеше се няма ли начин да проучи прецедентите и оттам да получи представа.

— Кой има последната дума при подбора на пациентите за безплатно лечение? — попита той.

— Комисия от трима души. Доктор Киншърф, господин Джордано и шефът на съответното отделение — отговори Ингрид. — Защо питате?

— Интересно ми е. Доколкото разбрах болницата е приемала такива пациенти и в миналото. Ще можете ли да ми дадете списък и информация за проведеното им лечение?

Ингрид очевидно се чудеше как подобен въпрос може да интересува човек, нает да проследи финансовите дела, но само каза:

— Ще видя какво мога да направя.

Дънбар добре знаеше, че в работния му обсег не влиза подобна информация. Това щеше сериозно да навреди на ролята му, но го блазнеше мисълта, че ако останалите му разследвания се проваляха, поне можеше да покаже на някого в министерството недостатъците на схемата за безплатен прием на пациенти — ако наистина има такива.

ГЛАВА ОСМА

Клайв Търнър тъкмо се канеше да си тръгва след десетчасово дежурство в Детската болница, когато го потърсиха по телефона. Беше Лео Джордано от Медик Екоз.

Доктор Търнър? Имам добри новини за вас. Доктор Киншърф и доктор Рос се съгласиха да приемат дъщерята на семейство Чапмън за наша пациентка.

— Това не е добра новина! Това е чудесна новина! — възкликна Търнър. — Трябваше да кажа на родителите, че нито един от двамата не е подходящ за донор. Бяхме ги предупредили, разбира се, но никога не е лесно да чуеш нещо, което не искаш да чуеш. Честно казано, не мислех, че има големи шансове да приемете Аманда.

— Честно казано, и аз не възлагах големи надежди, но красноречието ви изигра голяма роля. Предадох на Рос и Киншърф думите ви за родителите, които заслужават малко да си починат и предполагам, че те се съгласиха с вас.

— Невероятно съм доволен — възкликна Търнър. — Сигурен съм, че родителите й също. Кога ще я преместим оттук?

— Страхувам се, че остана още едно препятствие, което трябва да се преодолее.

— Какво е то?

— Може би сте чули, че наскоро бяхме обект на разследване от страна на държавните институции.

— Спомням си.

— По отношение на финансите постигнахме договореност, но част от споразумението ни беше да приемем техен човек, който да наблюдава дали държавните пари не се харчат за шампанско и хайвер, както са склонни да смятат, че става в частните болници.

Търнър се засмя тихо.

— Мисля, че първо трябва да съгласуваме въпроса с този човек или вие ще искате да се свържете с него, за да му обясните случая? Както вече говорихме, трансплантациите са скъпи, така че става

въпрос за сериозен алтруизъм. Името му е доктор Стивън Дънбар. Ако искате, мога да ви дам телефона му тук в болницата. Какво решихте?

— Ще се обадя — отвърна Търнър. Записа си номера и попита: — Смятате ли, че ще се окаже сериозен проблем?

— Честно казано нямам никаква представа, но можете да му съобщите, че имате нашето съгласие. Може това да повлияе на решението му.

— Добра идея — съгласи се Търнър. — А ако каже да?

— Ще можем да я приемем в петък. Така ще имаме време да оправим документите.

— Много добре.

— И още нещо — каза Джордано с нотка предпазливост в гласа.

— Да?

— Ще бъдем много доволни, ако на този случай не се дава гласност.

Търнър бе леко стреснат.

— Но това е чудесен и щедър жест от ваша страна — възрази той. — Мислех, че ще сте доволни от възможността да си направите реклама. Заслужавате го!

— Благодаря, но истината е, че по всички изчисления това дете е много болно и само един господ знае дали подходящият орган ще се появи навреме. Обществото желае мигновен успех. Иначе му става скучно. Затова ще бъдем доволни, ако точно тази постъпка остане само между нас.

— Разбира се, щом предпочитате така — съгласи се Търнър.

— Добре — каза Джордано. — Не ме разбирайте погрешно. Ако се намери бъбрек, тогава шансовете на детето са толкова добри, колкото и на всеки друг пациент. Но ако се наложи да чакаме по-дълго и проблемът с деградацията на тъканта се задълбочи, тогава не бихме искали провал, който да стане публично достояние. Това няма да е добро за никого — нито за нас, нито за вас.

— Разбрано — прие Търнър.

— Предполагам, че вече е в регистъра на чакащите?

— Да.

— Ще трябва само да сменим подробностите по пребиваването ѝ в друга болница. Ако можете да ми дадете регистрационния ѝ номер, ще накарам някоя от секретарките да изпрати поправките.

— Мога веднага да ви го дам — откликна Търнър и отвори папката, която стоеше пред компютъра на бюрото му.

— Казвайте.

Той прочете номера, а след това Джордано го повтори.

— Добре. Сега всичко зависи от доктор Дънбар. Ако се съгласи, ще я чакаме в петък, освен ако не се появят никакви непредвидени усложнения.

— В петък. И още веднъж благодаря. Сигурен съм, че говоря от името на всички заинтересовани, когато казвам, че сме много благодарни.

— Няма за какво.

Търнър затвори телефона и погледна номера, записан на листчето пред него. Още само едно препятствие, само още едно. Проклетият представител на правителството! Но поне беше лекар. Не можеше да реши дали това е добре, или не. Взе слушалката и набра номера. Вдигнаха телефона още при първото позвъняване.

— Бих искал да говоря с доктор Стивън Дънбар, ако обичате. Доктор Дънбар? Казвам се Клайв Търнър. Лекар съм в урологичното отделение на Детската болница в Глазгоу.

— С какво мога да ви помогна, докторе?

Търнър обясни случая на Аманда Чапмън и доколко са слаби шансовете ѝ за оцеляване, ако скоро не бъде поставена поне на стабилна диализа, и ако не ѝ бъде направена трансплантация, вероятността да оживее е много малка.

— Разбирам.

— Доктор Рос се съгласи да приеме Аманда в отделението си като безплатен пациент. Доктор Киншърф и господин Джордано също дадоха съгласието си, но ме препратиха към вас като краен арбитър.

— Разбирам — повтори Дънбар. Беше абсолютно неподготвен за подобно нещо. Не го бяха предупредили, но можеше да предположи защо. Много лесно щеше да отхвърли молбата, ако беше направена от болничните власти. Да го чуе от Търнър имаше почти същия ефект, колкото и ако го беше научил от родителите на детето. Силно се колебаеше. Ако беше такъв, за каквото се представяше, със сигурност трябваше да отхвърли молбата, позовавайки се на разходите, но той не беше. Като човек той смяташе, че детето трябва да опита всеки появил се шанс.

— Нямам нищо против, доктор Търнър — каза той.

— Сериозно ли говорите? — Търнър заекна. Беше се подготвил за дълги и отчаяни спорове.

— Пожелавам ѝ да се оправи — добави Дънбар.

— Благодарността ми няма да е достатъчна. Да не съм чул вече и дума срещу държавните служители.

— Тогава всичко би си дошло на мястото — усмихна се Дънбар и затвори телефона.

Търнър бе възхитен. Това беше чудесна новина и не можеше да дойде в по-подходящо време. Аманда Чапмън не беше добре. Продължителната диализа беше започнала да се отразява на детската ѝ гъвкавост и бе започнала да отпада психически. А веднъж започнал този процес, имаше всички шансове да се остави да я повлече пороят и краят да дойде много бързо.

При сериозните заболявания често се подценяваше психическото състояние на пациента. Силното позитивно отношение, волята за живот често беше разликата между живота и смъртта, и опитът на Търнър го беше доказал. Беше виждал деца така да се сражават, че извикваха сълзи в очите му, когато понякога губеха. Но беше виждал и деца да се отпускат по течението, без да хвърлят и един поглед назад. Аманда приближаваше до кризисната точка. И той не знаеше накъде могат да се обърнат нещата.

Болестта ѝ се беше отразила и на родителите ѝ. За последните няколко седмици виждаше как стресът и умората ги завладяваха все повече. Видимо бяха остарели. Намери телефона им от приемния картон на Аманда и се обади.

Женски глас каза:

— Да?

— Кейт? Обажда се Клайв Търнър от болницата на Аманда в Глазгоу.

— Случило ли се е нещо? Какво е станало? Аманда, тя...

— Нищо лошо не се е случило, Кейт, уверявам те — прекъсна я Търнър. — Дори напротив. Току-що ми се обадиха от Медик Екоз. Съгласиха се да приемат Аманда.

— Наистина ли? Божичко, това е чудесно! Толкова се тревожихме за нея. Тъкмо казвах на Сенди, че снощи беше много слаба, личеше ѝ особено ясно.

— Мисля, че нещата ще се подобрят, когато в Медик Екоз я поставят на техните апарати за диализа — каза Търнър. — Никой нищо не може да обещае, но предполагам, че тя ще има подобрение. Ако успеят да я стабилизират, ще трябва да чакаме и да се надяваме да се появи подходящ бъбрек, но поне ще има повече време.

Търнър чу как Кейт се разплака от другата страна на линията.

— Знам — утеши я той. — Когато човек е подложен на много голямо напрежение, притесненията го изяждат отвътре. Докато внезапно не избухнем в плач, дори не осъзнаваме колко ни е обсебила мъката.

— Точно така е — потвърди Кейт, възвръщайки самообладанието си. — Не мога да ти благодаря достатъчно, Клайв. Ти беше единственият, който се сети за това.

— Просто имахме шанс, че видях писмото от министерството.

— Кога ще я преместите?

— В петък, ако всичко върви както трябва.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — извика тя. — Нямам търпение да кажа на Сенди. Тази вечер е дежурен.

— Тогава ще те оставя да му се обадиш — каза Търнър. — Звънни ми утре, за да приключим с подробностите.

Кейт затвори телефона и се свлече върху стола. Като че ли всичките ѝ сили я бяха напуснали. За няколко секунди притисна глава с ръце, загледана в пода. *Моля те, Господи, нека това бъде повратната точка в кошмара ни.* Отсега нататък нещата трябваше да тръгнат към по-добро. Щяха пак да бъдат щастливото семейство, както беше преди да се случи лошото. Смехът щеше да се върне в живота им. Изведнъж се почувства по-сигурна, отново взе телефона и се обади на Сенди.

Дъждът в петък сутрин не можеше да угаси оптимизма, изпълнил дома на Чапмънови след обаждането на Клайв Търнър. Тишината и прекалено заинтересуваните погледи през прозореца по време на закуска, които се бяха превърнали в норма за последните няколко седмици, вече бяха останали в миналото. На дневен ред бяха усмивките и оживеният разговор. Това беше щастливото облекчение, за което и двамата се бяха молили. Все още трябваше да чакат да се

появи подходящ донор за Аманда, но по необясними причини и двамата вярваха, че това ще стане. Бяха стигнали до повратната точка в кошмара си.

— В колко часа каза, че трябва да сме там? — попита Сенди, докато ставаше от масата и се протягаше да вземе каната с кафе.

— Клайв обясни, че ако отидем към два, ще можем сами да я заведем. Ще бъде по-хубаво, отколкото ако пътуваме с линейката, не мислиш ли?

— Точно така — съгласи се той. — Тримата отново заедно.

Стисна рамото на Кейт, докато се връщаше към мястото си и доля чашите.

— Да направя ли още сандвичи? — попита го тя.

Сенди поклати глава.

— Нека по пътя към Глазгоу спрем да обядваме някъде. Какво ще кажеш?

— Звучи приятно — съгласи се Кейт. — Мина цяла вечност, откакто не сме правили нещо подобно.

Доброто настроение не ги напусна и по време на пътуването. Обядът, който си поръчаха в закусвалнята, разположена почти на пътя, не беше особено вкусен, но се преглъщаше. Фактът, че правеха нещо заедно, беше по-важен, отколкото блудкавата храна. Пък и това им даде повод да се пошегуват за постиженията на шотландската кухня.

Когато пристигнаха в болницата, пак имаха проблеми с паркирането, но днес това не им се струваше толкова важно. Сенди не му обърна внимание, както обикновено правеше, за да си намери извинение и да излее гневно натрупаното притеснение.

Клайв Търнър ги видя, когато влизаха в отделението и им предложи първо да се отбият в кабинета му.

— Как е тя? — попита Сенди.

— Добре е — отговори Търнър. — Диализата ѝ приключи преди около час, така че още известно време ще бъде добре.

— Ще е достатъчно ли, за да стигнем до Медик Екоз? — зададе въпрос Кейт.

— О, много повече — успокои я Търнър. — Ще бъде стабилна няколко часа. Ако искате, можете да се поразходите заедно с колата. Не

бива да се уморява, но малко разходка само може да ѝ подейства добре.

— В Медик Екоз няма ли да ни чакат? — попита Сенди.

— Говорих с тях преди малко. Наясно са с положението. Всяко време преди шест часа ги устройва.

— Много мило — прошепна Кейт. — Много сме ти задължени.

— Няма за какво — възропта Търнър. — Надявам се нещата да потръгнат добре. Заслужавате го.

— Благодаря — каза Сенди и се ръкува с Търнър.

Влязоха в отделението и видяха, че една сестра облича Аманда.

— Аз ще продължа — помоли Кейт с усмивка. — Напоследък тази възможност не ми се удава много често.

Сенди тръгна, за да докара колата, докато Кейт привърши с обличането. Беше паркирал на едно от местата за линейки, когато Кейт излезе да задържи вратата отворена. Клайв Търнър излезе, като носеше Аманда на ръце. Кейт и Аманда седнаха на задната седалка на Есмералда и напуснаха болницата след много махане през задния прозорец.

— Доктор Търнър каза, че този следобед можеш да хапнеш един сладолед — обърна се Кейт към Аманда, докато я прегръщаше. — Нали ще бъде чудесно?

Сенди намести огледалото за обратно виждане, за да може да наблюдава отговора на Аманда. Тя леко кимна и се опита да се усмихне. Сенди преглътна. Беше много слаба.

— Знам къде ще намерим най-вкусния сладолед в града — съобщи той.

— Чакай да позная — предложи Кейт. — В „Даниели“ ли?

— Покажи на жената пръст... — каза Сенди. — Ще си купим най-големите фунийки, които господин Даниели може да си представи.

Аманда направи храбър опит да изяде сладоледа си, но бързо загуби интерес и предпочете да се сгуши в майка си на задната седалка. Очите на Сенди питаха: „А сега какво?“.

Кейт вдигна рамене и погали косата на Аманда.

— Можем да погледаме патиците в парка.

Идеята допадна на Аманда, която кимна с нещо, наподобяващо ентузиазъм.

— Точно така — каза Сенди. — Но първо ще купим хляб.

По пътя за парка спряха пред една фурна и Сенди купи половин дузина хлебчета. На Аманда и Кейт беше възложена задачата да ги разкъсат на малки парченца, докато Сенди ги откара до парка и паркира Есмералда почти до ръба на езерото.

Кейт и Аманда останаха в колата — не искаха Аманда да настине — Сенди излезе и привлече патешката публика с хляба. Той започна да се придвижва, оставяйки следа, която доведе патиците почти до колата. Когато бяха достатъчно близо, Кейт отвори прозореца и двете с Аманда ги хранеха оттам. Сенди ги наблюдаваше отстрани. Повече от всичко на света искаше Аманда да се засмее, толкова отдавна не беше чувал този звук. Но не стана. Аманда бавно пускаше трохичките и гледаше как патиците не пропускаха нито една, но погледът ѝ говореше, че е много далеч.

Към четири часа ѝ се приспа и Кейт тихо предложи:

— Дали не е време да я заведем?

Сенди кимна и запали колата. Бяха в Медик Екоз след петнайсет минути.

— Клайв Търнър даде ли ни някакви документи? — попита Сенди, след като спря на паркинга за посетители.

— Не — разтревожи се Кейт. — Мислех, че всичко е уредено предварително.

— Дано да си права — притесни се и Сенди. Щеше да му е много неприятно да обяснява на персонала кои са и защо са тук. Убеди се, че греша почти веднага, след като влязоха.

— Господин и госпожа Чапмън? — каза жената на рецепцията с усмивка. — И Аманда. Очаквахме ви. Ще се обадя на доктор Рос. Веднага ще слезе. Настанете се удобно, докато го почакате.

Тя им показа чудесно мебелираното място за чакане.

Аманда седна на коленете на Кейт, Сенди застана отстрани. Аманда си смучеше пръста, както правеше винаги, когато беше уморена. Тя погледна към кутията с играчки, която беше сложена там, за да могат децата да се забавляват, докато чакат, но не прояви особен интерес. Очите ѝ все още имаха онзи поглед, от който му заседна бучка в гърлото. Тя се обърна да погледне баща си и той бързо се усмихна, за да прикрие тъгата си.

— Доктор Рос скоро ще дойде, принцесо. Той ще ти помогне да се справиш. Обещавам.

Аманда продължи да си смуче пръста.

Джеймс Рос се появи, придружен от Томас Киншърф и две сестри. Приблужи се до Чапмънови и се представи. Естествената му дружелюбност веднага допадна на Сенди и Кейт.

— А това е малката госпожица, която не се чувства добре. — Рос застана на едно коляно, за да хване ръката на Аманда и леко се здрависа. — Е, ще проверим това, нали? Имаме изненада за теб. Обичаш ли изненадите?

Аманда, все още с палец в устата, кимна.

— Добре — продължи той и се обърна към една от сестрите, тя му подаде увит в цветна хартия пакет, който той на свой ред даде на Аманда. — Това е за теб. Да ти помогна ли да го отворим?

Аманда кимна отново и Рос разкъса хартията, откъдето се появи пухкаво зайче.

— Казва се Албърт. Какво ще кажеш? — попита той.

Аманда извади палеца си от устата и широко се усмихна, докато вземаше играчката. Беше заразително и всички се засмяха.

— Много мило — зарадва се Кейт.

Сенди кимна в знак на съгласие.

— Нищо особено — каза Рос. — Правим това за всичките си млади пациенти.

Сенди се опита да му напомни, че те не са от пациентите, които ще платят, но Киншърф почти веднага го прекъсна.

— Щом сме се съгласили, Аманда е наш пациент и към нея ще се отнасят по същия начин, както към останалите пациенти. Всички те заслужават и получават най-доброто.

— Благодаря ви — трогна се Сенди.

— Мисля, че трябва вече да приемем тази млада дама, нали, сестра? — каза Рос.

Една от сестрите пристъпи и внимателно взе Аманда от ръцете на майка ѝ. За момент им се стори, че Аманда ще се възпротиви, но Рос бързо подхвърли:

— Не се тревожи. И мама ще дойде след малко. Ще тръгваме ли?

Всички се придвижиха до асансьора, който ги отведе в отделението по трансплантации. Там една сестра се приближи към Сенди и Кейт, за да ги придружи, докато колежката ѝ се погрижи за

Аманда. Поговориха си накратко за времето, и следваха Рос и Киншърф по коридора.

— Ето ни — спря Рос. — Това е стаята на Аманда.

Когато влязоха, Кейт и Сенди широко се усмигнаха. Стаята изглеждаше така, сякаш беше специално обзаведена за момиче на възрастта на Аманда. По стените бяха нарисувани герои от „Алиса в страната на чудесата“ и „Мечо Пух“. Много кукли и пухени играчки бяха подредени край стените, осъществявайки преминаването от реалността към героите от стената. Огромна куклена къща стоеше в ъгъла до леглото.

Рос се обърна към Аманда и ѝ обясни:

— Ние с мама и татко ще си поговорим в съседната стая, докато сестрата те приготви за лягане. Ще се върнем след няколко минути, обещавам ти. Съгласна ли си?

Аманда кимна и Кейт и Сенди се усмигнаха на това колко бързо се поддаде на очевидния талант на Рос да общува с деца. Последваха го до кабинета му и седнаха в две кожени кресла срещу бюрото, докато той отваряше папката на Аманда.

— Тази вечер ще я включим на диализа и ще видим как реагира, преди да предприемем каквото и да било — каза Рос. — Важно е да се опитаме да я стабилизираме, за да може да се назначи определена схема на лечение, вместо непрекъснато да се прилага диализа според моментното ѝ състояние. Ако успеем да направим това, тя ще се успокои и общото ѝ състояние ще се подобри. Трябва да се справим и с проблема за разпадането на тъканта, но всяко нещо с времето си, нали?

— Точно така — кимна Кейт.

— Но искам да ви предупредя нещо. Колегите ни в детската болница не са успели и аз също не мога да ви обещаю нищо със стопроцентова сигурност — каза Рос. — Ще направим всичко по силите си, но трансплантацията все още е най-доброто разрешение за Аманда. Може да се окаже и единственото, но това, както знаете, е извън нашите възможности.

— Разбираме — каза Сенди.

— Добре.

— Кога можем да я посещаваме, докторе? — попита Кейт.

— Винаги, когато пожелаете — успокои я Рос. — И ако решите да пренощувате, няма да има никакъв проблем. Можете да останете

като наши гости.

— Хубаво е да го знаем — каза Кейт.

— Предлагам ви тази вечер да не оставате. Искаме Аманда да свикне с нас. Важно е да спечелим доверието ѝ. Не се тревожете, ще се грижим за нея.

— Сигурна съм в това — каза Кейт. — Благодаря ви, докторе. Много сме ви благодарни.

Кейт и Сенди се върнаха в стаята на Аманда и я откриха по пижама, заслушана в сестрата, която ѝ обясняваше входовете и изходите на куклената къща.

— Тук отзад има едно малко копче, от което се пали светлината. Виждаш ли?

Прозорците в къщата на куклата светнаха и Аманда се засмя. Тя погледна към майка си и баща си, а после отново към куклената къща, като че ли малко притеснена, че толкова много ѝ харесва.

Сенди и Кейт си размениха погледи и се усмихнаха.

— Искаш ли татко да ти построи такава, когато си дойдеш вкъщи? — попита Сенди, въпреки че нямаше никакво съмнение за отговора. Аманда кимна и се сгуши на възглавницата си. Сенди коленичи до нея. — Значи решено — заключи той. — Бъди послушна и прави каквото ти казват лекарите и сестрите, и аз ще ти построя най-красивата къща за кукли, която някога си виждала.

— Ще има ли лампи? — попита Аманда.

— Във всяка стая. — Сенди леко я целуна по челото.

Аманда си пъкна палеца в устата.

— Уморена е. — Кейт зае мястото на Сенди и махна косата от челото ѝ. — Мама и татко трябва вече да си тръгват, но ще се видим утре. Бъди добричка.

— Не се тревожете — успокои ги сестрата, виждайки притеснения поглед на Кейт, докато ставаше. — Ще се грижим за нея.

Отвън Сенди прегърна през рамо Кейт.

— Ей, хайде! — окуражи я той. — Това е началото на хубавите неща, забрави ли?

Кейт стисна ръката му.

— Прав си. Но понякога изглежда толкова мъничка. Тя е едно малко детенце, а трябва да се бори с толкова неща.

— Ще се справи — каза Сенди. — Ще видиш.

— Боже, надявам се! — Кейт изтри очи с измачкана кърпичка, която извади от чантата си. Подсмръкна, после изправи рамене: — Хайде да вървим.

Отвън на паркинга Сенди рязко спря, когато приближиха Есмералда.

— Какво има? — попита Кейт.

— Нямах ли впечатлението, че сме на място, където... не ни е мястото?

Кейт го погледна учудено, а после разбра какво имаше предвид. От едната страна на Есмералда беше паркиран мерцедес, а от другата — BMW.

— О, боже — възкликна тя. — Страхувам се, че имаш право.

Един бърз поглед наоколо ѝ показа, че повечето от колите бяха на по две години и все страхотни марки.

Сенди задържа отворена вратата и я покани с глас на иконом:

— Госпожата желае ли да влезе?

— Идиот — усмихна се Кейт и се качи.

Сенди завъртя ключа за стартера, но нищо не се получи.

— По дяволите! — изруга той.

— Шегуваш се, нали? — каза Кейт.

— За съжаление, не — промърмори той с гримаса. — Еси ни прави кални номера.

— Знае точно кога да избере момента — каза Кейт, докато се оглеждаше наоколо. — Имаш ли идея как ще решим проблема?

— Моторът не иска да запали. Сигурно се е задавил.

— Можеш ли да го оправиш?

— А птицата може ли да лети?

Сенди отвори вратата и излезе. Кейт търпеливо изчака, докато той се появи иззад отворения капак. Различните цветисти думички ѝ подсказаха, че положението се влошава. Колата се затресе.

— Опитай да запалиш, Кейт.

Тя се премести зад волана и завъртя ключа. Чу се единично прищракване, последвано от проклятие иззад капака.

— Нямаме ли късмет? — попита Кейт с леко безпокойство.

— Акумулаторът е. Ще трябва да го заредя.

Кейт отпусна ръчната спирачка и хвана кормилото, докато Сенди затваряше капака.

— Готова ли си? — погледна я той, докато отиваше отзад и се приготвяше за бутане.

— Готова съм.

Паркингът беше равен, така че нямаше удобен наклон, който да улесни нещата. На Сенди му беше много трудно да засили Есмералда.

— Надясно! — каза той, като вдигна ръце от багажника и се изправи.

Кейт пусна амбреажа, колата се задрусва и спря, без да прояви никакво намерение да запали.

— Добре, ще опитаме пак — каза Сенди.

— Мога ли да ви помогна? — стресна ги мъжки глас.

Сенди се обърна и видя висок тъмнокос мъж.

— Май е доста упорита — подметна непознатият.

— Не мога да разбера защо — каза Сенди. — Не е изстинала чак толкова. Паркирахме само преди час и половина, а акумулаторът е изтощен.

Двамата мъже добре подхванаха Есмералда и този път тласъкът беше по-силен.

— Надясно! — извика Сенди.

Есмералда отново се задрусва, а след това спря в пълна тишина.

— Третият път носи късмет — каза непознатият и постави отново ръцете си върху багажника.

Сенди кимна, а после внезапно го погледна, сякаш се сети нещо:

— Кейт!

— Да? — дойде отговорът.

— Дала си контакт, нали?

Настъпи дълга пауза, преди един тих глас да каже:

— Съжалявам.

Сенди и непознатият се усмихнаха и отново бутнаха Есмералда. Този път, когато Кейт пусна амбреажа, моторът се съживи. Тя направи едно кръгче, докато Сенди благодареше на непознатия за помощта.

— Няма защо. При някой наш пациент ли бяхте?

— Току-що приеха дъщеря ни в трансплантационното отделение.

— Това на доктор Рос.

— Значи работите тук? — каза Сенди. — Лекар ли сте?

— Нещо такова. — Мъжът подаде ръка: — Стивън Дънбар.

— Сенди Чапмън. Това е съпругата ми Кейт, която се мъчи в зеленото уилямс рено, наречено от нас Есмералда.

Дънбар веднага си спомни името Чапмън от разговора си с Клайв Търнър и се усмихна.

Есмералда бавно приближи, а Кейт притеснено поглеждаше от прозореца.

— Кога мога да спра? — попита тя.

Двамата мъже се засмяха на лъжливата мъка, изписана на лицето ѝ.

— Когато искаш — отговори Сенди. — Само не изключвай мотора.

Тя спря Есмералда и за момент се заслуша в празните обороти. Доволна, че са достатъчно стабилни, тя слезе и се присъедини към Сенди.

— Кейт, това е доктор Дънбар.

— Здравейте — запозна се Дънбар. — Всъщност тук аз съм по-скоро в ролята на държавен служител, отколкото на лекар. Следя за финансовите интереси на държавата при финансирането на болницата.

— Звучи интересно — каза Кейт учтиво.

— Тогава едва ли ще бъдете много съгласен да приемете нашата Аманда за безплатно лечение — предположи Сенди.

— Напротив. Много съм доволен, че я приехме.

— Благодаря за бутането — засмя се Сенди.

— Няма за какво — отвърна Дънбар.

Той гледаше, докато двамата се качиха в Есмералда и отпътуваха, маха им с ръка, докато изчезнаха зад портала. Беше доволен, че разреши приемането на дъщеря им. Трябва да беше преценил погрешно политиката на Медик Екоз, свързана с пациентите на безплатно лечение, като ги подозираше, че приемат само случаи, с които да станат популярни.

Но все пак имаше нещо, което му се струваше странно. Току-що идваше от пресконференцията, дадена по повод лицевата операция и там никой не спомена, че се приема безплатно случай за трансплантация. Защо не го направиха? Защо пропуснаха възможността да си направят чудесна реклама?

Срещата не мина толкова зле, колкото той предполагаше. Пациентката беше обикновено момиче от града, което нито за миг не

заподозря, че е било използвано. Изглежда ѝ харесваше да бъде в центъра на вниманието, да се обръща по молба на фотографите първо на тази страна, после на другата, да позира с персонала и с местния съветник от опозицията, който използва възможността да натрупа малко политически капитал. Дънбар го помнеше. Това беше представителят на партията на труда — на срещата между министерството и болницата беше използвал всяка възможност да изрази отрицателното си отношение към частната медицина. А сега ето го — усмихваше се на фотоапаратите с ръка, сложена на рамото на пациентката — звезда, полагайки всички усилия да създаде впечатлението, че началният тласък на цялата кампания е бил даден от него.

Но нищо не подразни Дънбар, защото, както каза Ингрид, се наблягаше на най-важното, а то беше, че с операцията на момичето е бил подарен нов, по-добър живот. Болницата щеше да получи малко реклама, която нямаше да навреди и ако местните политици използваха възможността да представят собствените си интереси, какво толкова? Така действат политиците. Така се движеше светът. Природата не прощава пропуснатата възможност в света на личните интереси.

Затова беше толкова изненадан, че и думичка не се спомена за приемането на дъщерята на Чапмънови. Трансплантацията беше нещо много по-голямо от победата на лицево-челюстната хирургия, която току-що празнуваха. Ще попита за това Ингрид след почивните дни. А в това време щеше да отиде до Беърсден и да върне дневника на Шийла Барнс.

Беше почти на половината път дотам, когато започна да изпитва съмнения. Имаше ли смисъл да го оставя в къщата, когато беше почти сигурно, че нито Шийла, нито съпругът ѝ ще се върнат някога. От друга страна се чувстваше виновен да го разнася напред-назад. Това беше нещо повече от дневник с доказателства; той красноречиво говореше за самата жена. Реши, че ще го върне лично на Шийла. През почивните дни щеше да ѝ го занесе в Хелънсбърг и да ѝ каже, че му е бил много полезен.

Докато се връщаше към града, усети, че мисли за Лиза Феърфакс. Наистина трябваше да ѝ каже за Шийла Барнс — коя е и какви са били твърденията ѝ. Но той беше свикнал да не казва на хората повече от това, което трябваше да знаят, затова си замълча.

Информацията, обаче, че и някой друг е изказал същите съмнения като нейните по отношение на Медик Екоз, щеше да я накара да се почувства по-добре, а ако някой имаше нужда от подобно нещо, то това беше Лиза Феърфакс. Животът ѝ не беше особено интересен — без работа и в непрекъснати грижи за умопобърканата си майка. Той импулсивно зави към апартамента ѝ и натисна бутона на домофона.

— Да?

— Стивън Дънбар е. Мога ли да се кача?

— Предполагам — поколеба се тя.

Ключалката на вратата се отвори и Дънбар бързо се качи до третия етаж.

— Не очаквах да ви видя отново — каза Лиза и го пусна да влезе. Дънбар се огледа надясно и наляво, когато влезе в хола.

— Спи — успокой го тя.

— Минавах насам — излъга той. — Има нещо, което не ви казах онзи ден, а мисля, че трябваше да го сторя. Нещо за Шийла Барнс.

— Шийла Барнс ли? — повтори Лиза. — Сестрата, за която ме питахте. Чудехте се дали я познавам.

— Точно така. Тя е напуснала малко преди да започнете работа в Медик Екоз, но това, което не ви казах е, че е претърпяла почти същото като вас. Казала е почти същите неща за пациент, който е починал в трансплантационното отделение по нейно време.

Лиза го погледна, колебаеше се дали да се докачи от това, че не ѝ е казал по-рано или не.

— Искате да кажете, че не съм единствената ли?

— Не, не сте — потвърди Дънбар. — И това е истинската причина да бъда изпратен в Шотландия. Вече сте двама, които настоявате, че на пациент е бил присаден неподходящ орган по време на трансплантация.

— И с нея ли са се отнесли като с идиот?

— Никой не я е приел на сериозно — съгласи се Дънбар. — За съжаление двамата със съпруга ѝ са болни от рак. Тя умира. Ходих да я видя в санаториума, където лежи. Намира се в Хелънсбърг. — Той ѝ обясни за дневника. — Тя искаше да прочета записките, които е правила по време на инцидента.

— Научихте ли нещо повече?

— Бяха много подробни. Накрая бях поразен от това доколко версията ѝ съвпаднаше с вашата.

— Значи може и да ни повярвате.

— Трудно ми е да не ви повярвам.

— Добре. Не казахте ли, че съпругът на Шийла също е болен от рак?

— И той е в същия санаториум.

— Колко странно. И какъв отвратителен късмет. Дано съумеят да се поддържат взаимно.

Дънбар мълчаливо отбеляза доброто ѝ отношение.

Лиза стана и намали печката.

— Не ви ли липсва професията на практикуващ лекар? — попита тя.

— Ни най-малко. Всъщност аз не я харесвам, нямам призвание за нея, отказах се. Много просто.

Тя се усмихна.

— Забележителна честност! Познавам много лекари, които също нямат призвание, но последното нещо, което би им хрумнало, е да се откажат. Ще си висят там, докато им дойде времето и докато получат благодарствено писмо от бедните хорица, успели да надживеят помощта им.

— Трудно е да избягаш, ако веднъж си започнал — каза Дънбар.

— Може би — съгласи се Лиза. — Искате ли да пиете нещо?

Той кимна:

— С удоволствие. Денят ми беше дълъг.

Тя наля и на двамата джин с тоник, подаде едната чаша на Дънбар, а после седна.

— Защо всъщност дойдохте? — попита с внезапна директност.

Въпросът го свари неподготвен.

— За да ви кажа за Шийла Барнс. Помислих, че имате право да знаете.

— Но аз нямам право — опроверга го Лиза. — Въобще нямате никакви задължения към мен, така че защо дойдохте?

— Реших, че все пак би трябвало да знаете — каза Дънбар. Звучеше елементарно, дори за него.

— Да не би от съжаление? Заради положението, в което се намирам?

— Аз...

— Не обичам да ме посещават от съжаление. Нямам нужда.

— Няма нищо общо със съжалението, честна дума — промълви той. — Просто ми беше много приятно с вас и тъй като не познавам никого тук, потърсих извинение да се върна.

— Така е по-добре — съгласи се тя след кратко обмисляне.

— Лиза! — чу се вик от спалнята. — Къде ми е закуската? Искам си закуската!

— Идвам, мамо! — отговори Лиза, без да сваля очи от Дънбар.

Той автоматично погледна часовника си. Беше десет вечерта. Изправи се:

— И без това беше време да си тръгвам. Може ли пак да намина? В най-скоро време?

За кратко тя го изгледа с недоверие:

— Ако обещаете, че няма да си донесете и съжалението.

— Ще донеса джин — обеща Дънбар.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Дънбар изгледа новините в стаята, а после изгаси телевизора. Тишината се нарушаваше от ромоленето на дъжда по стъклата, отначало нежно, само от време на време, но скоро се превърна в грубо трополене, което го накара да пристъпи до прозореца и да погледне навън, преди да пусне щорите. Реши да си легне рано.

Когато вече беше в леглото, се замисли за вечерта. Беше доволен, че отново осъществи контакт с Лиза. Много я харесваше, най-малкото заради очевидната ѝ загриженост за другите хора. И тя, като Шийла Барнс, бе родена сестра. Не беше нещо, на което можеш да научиш хората чрез обучение и квалификация. Трябваше да съществува още при започването. Беше я харесал още повече, когато изрази надеждата си, че Шийла и съпругът ѝ си помагат взаимно в последните им дни.

Беше аспект, на който той не бе обърнал внимание, въпреки че имаше нещо около този въпрос, което не му даваше мира. Лиза беше права: странно беше, че и Шийла, и съпругът ѝ се бяха разболели от рак по едно и също време. Старшата сестра в санаториума също го бе споменала. Никой от семейство Барнс никога не беше пушил, а и двамата бяха развили много остра форма на рак на белите дробове, и то по едно и също време. Сякаш едновременно и двамата бяха подложени на някакъв застрашителен механизъм, въпреки че в предградията, където живееха, тази опасност бе почти нереална. Областта не беше заобиколена от химически фабрики, които да изхвърлят токсични газове. Не живееха в съседство с атомна станция и той не можеше да си представи гредите по покривите на къщите в Беърсден да са покрити със син азбест.

Но от друга страна... Спомни си за шумния съсед Праудфуут и за проблема с фотоапарата на Сирил Барнс. От фирмата за поправки бяха казали, че е в изправност, а всичките му филми бяха развалени, сякаш са били изложени на светлина... или може би на нещо друго. Стреснат от тази мисъл, Дънбар седна в леглото. Светлината не беше единственото, което можеше да съсипе един филм. Подлагането на

радиация би могло да го развали точно по същия начин... А продължителното облъчване с радиация почти със сигурност може да причини рак на един човек... или на двама, ако са били облъчвани едновременно.

Възможно ли беше? Беше ли възможно Шийла и съпругът ѝ да са били облъчвани с радиация в собствения им дом? Въпросите започнаха да изскачат в главата му. Какво можеше да е? Къде беше и как бе попаднало там?

Дънбар се опита да се убеди, че подобна вероятност е невъзможна. Този път фантазията му полетя по-високо, направи упражнение на възможностите му да си представя, но всичко беше прекалено странно, за да бъде истина... или? Разбра, че не може да не мисли за това. Семето беше посято в съзнанието му и настояваше да израсне. Беше немислимо вече да заспи. Трябваше да научи. Трябваше да разбере заради самия себе си. Но как? За подобно разследване щеше да му трябва специалист със специфично оборудване.

Въпреки че от Си-Мед можеше да получи на практика всичко, от което имаше нужда, придружено с необходимите съвети, то щеше да отнеме известно време, а той не можеше да чака. Трябваше да узнае още сега, дори само за да изхвърли тази идея от главата си. Нуждаеше се единствено от радиационен детектор, Гайгеров брояч или нещо от този сорт.

Той погледна часовника си. Беше малко след единайсет и половина. Ако в Медик Екоз нямаше спешен случай, най-вероятно по това време в радиологията не остава никой. Радиографът сигурно беше включен, но не и в помещенията. Можеше да вземе уред за отчитане на радиоактивност оттам. Отхвърли завивките и спусна крака от леглото.

Вместо да се опитва да се вмъкна в Медик Екоз през задния вход, той реши съвсем открито да спре на паркинга и да каже на рецепцията, че се е върнал да провери някои сметки в доклада, по който работи. Мислеше, че това едва ли ще породви особено подозрение, дори можеше да бъде червена точка за държавните служители. Престой от около петнайсетина минути е горе-долу достатъчен. Щеше да има достатъчно време, за да слезе по задното стълбище и по коридора да стигне до радиологията. Измислената му история щеше да бъде подкрепена и от куфарчето, което носеше — трябваше да бъде достатъчно голямо, за да побере монитора и някакви предпазни

такъми. А какво щеше да стане, ако отделението е заключено за през нощта? Реши, че не можеше да рискува да влезе с взлом. Ако беше заключено, щеше да се откаже от този план и сутринта да направи поръчка в Си-Мед.

Вървеше от паркинга към главния вход на болницата и се чудеше дали няма шанс на рецепцията да няма никого. Разбира се, че не. И рецепцията, както всичко останало в Медик Екоз, беше добре ръководена. Там бе не само дежурната, а и двама униформени охранители, с леко прошарени коси, но стегнати и бдителни. Въпреки че администраторката позна Дънбар и го поздрави по име, единият от тях все пак пожела да види картата му.

— Няма да се бавя. Върнах се да проверя някои сметки — обясни Дънбар на дежурната.

— Аз пък си мислех, че единствената ви работа е да си пиете чая — усмихна се тя.

— Жестоко заблуждение — каза той с лека усмивка и се насочи към двойната врата, водеща към главния коридор.

Изкачи стъпалата до кабинета си и усети, че дланите му са се изпотили. От доста време не беше правил подобни упражнения. Запаля осветлението в кабинета си и постави куфарчето на бюрото. Сърцето му биеше. Наистина ли искаше да стори това? Може би беше доста нервен. Но въпреки това нямаше съмнение, че копнее за тази появила се възможност за разходка из неизвестното, дори само за да спре да си задава въпроси.

Пулсът му все повече се учестяваше, той отвори вратата на кабинета си и погледна в коридора. Беше пуст. Излезе и мина бързо и тихо по него, стигна до главното стълбище. Още една пауза, за да улови някакви признаци на движение. Все още нямаше нищо. Медик Екоз спеше.

Беше по средата на стълбището, когато внезапно чу гласове; ставаха все по-силни. Първият му страх беше, че който и да е, можеше да погледне нагоре и да го види. Тъкмо претегляше дали да хукне обратно, когато чу звук от колелцата на количка. Не можеха да качат количката по стълбите. Поуспокоен, той продължи надолу и се сви в сянката на ъгъла, откъдето можеше да наблюдава през кръглото стъкло на вратата.

Групата включваше четирима души. Всички бяха облечени със сини памучни хирургически одежди с маски, които прикриваха долната част на лицата им. Дънбар можеше да каже, че бяха двама мъже и две жени. На количката лежеше момиченце на пет-шест години. Очите ѝ бяха затворени, а една от сестрите носеше системата, включена в ръката ѝ. Чакаха асансьора, който се намираше точно срещу стълбището. Детето изглеждаше кротко заспало, но предвид късния час и хирургическите дрехи той предположи, че по-скоро я готвят за операция.

— Късмет — прошепна той, когато асансьорът пристигна и вратите, отваряйки се, осветиха бледото ѝ малко личице.

Вратите се затвориха. Дънбар изчака, докато таблото му каза, че групата е спряла на втория етаж, а след това зави по коридора и бързо отиде към радиологията.

Широките сини врати, които по-рано бяха отворени, за да осигурят лесното преминаване на количките, сега бяха затворени и Дънбар се приготви за най-лошото. Щеше да бъде съвсем в тон с всичко останало в Медик Екоз, ако отделението беше методично и сигурно заключено за през нощта. Той погледна на двете страни, преди да натисне дръжката. Тя слезе до края. Леко натисна и вратата се отвори. Преглъщайки трудно, той се плъзна вътре и затвори след себе си.

Намираше се в пълна тъмнина, като единствената компания, която имаше, беше собственото му учестено дишане. Спомни си, че радиологията нямаше външни прозорци, така че нямаше да се издаде, ако светне лампите. Светлината щеше да се процежда през процепа под вратата, но имаше малка вероятност някой да дойде тук по това време на нощта. Това беше риск, който трябваше да поеме. Опипа стената с длан, намери ключа и включи и четирите копчета.

По някаква причина оборудването на стаята изглеждаше заплашително. Пистолетите с рентгенови лъчи само чакаха да направят грешен ход, преди да се насочат към него. Ремъците за привързване на скенера само се преструваха на безжизнени. Те бяха змии, готови да го впримчат, ако мине по-близо, чакаха да обездвижат крайниците и главата му като стоманени клещи, преди да захвърлят тялото му в тъмния търбух на скенера; черна дупка, водеща към...

Я стига! — помисли си той и погледна към тавана. Наистина беше изгубил тренинг. Опита се да си спомни къде бе видял оборудването за провеждане на контролни измервания. Беше в някой шкаф — Свенсен го бе извадил, за да демонстрира новата си играчка. Но в коя стая? Той пристъпи бавно, надявайки се на вдъхновение и го получи, когато влезе в кабинета на Свенсен. Спомни си, че радиологът отвори шкафа вляво от бюрото си и извади един уред.

Дънбар отвори същия шкаф и намери три. Два бяха минимонитори за рутинна проверка на повърхността. Третата беше по-сложна; с много точна скала за измерване на дозата. Един от минимониторите чудесно щеше да му свърши работа. Представляваше правоъгълна метална кутия, около десет на двацет сантиметра с нещо, подобно на микрофон, прикрепено най-отгоре. Това беше сондата. Бе включена към основното тяло посредством спираловиден кабел, дълъг около метър. Имаше един контролен бутон отстрани, който да променя чувствителността и да осигурява проверка на батериите. Дънбар го включи и стрелката се обърна нагоре, като идеално съвпадна с червената линия на скалата. Батериите бяха в добро състояние. Той откачи сондата и я придвижи наоколо. Редки, прекъсвани изпращавания от нормалната радиация във въздуха показа, че мониторът е в исправност.

Сега обърна внимание на предпазните дрехи. Ако липсваше нещо малко като монитора например, хората щяха да си помислят, че някой го използва, или че е оставено в друга стая. Щеше да мине много време, преди някой да разбере, че не се намира в отделението. Същото се отнасяше и до предпазните ръкавици. Щеше да вземе само една. Колебаеше се дали да не вземе от тежките престилки, които прикриват лаборантите, но реши, че е прекалено обемиста и много скоро ще се разбере, че липсва. Последното нещо, което искаше да направи, е някой да дойде сутринта и да види, че ги няма. С монитора и ръкавиците щеше да се справи.

Преди да загаси лампите и да се ослуша при вратата, хвърли последен поглед наоколо, за да се увери, че всичко е така, както го завари.

Беше тихо. Промъкна се в коридора и се върна в кабинета си. Отдъхна си дълбоко, след като сложи нещата, които бе взел, в куфарчето и провери ключалката. Дотук — добре. Не можеше да се

отрече, че направи всичко както трябва. Мина спокойно покрай рецепцията и каза лека нощ с приятелска усмивка. Адреналинът се разхождаше из вените му.

Когато приближи до улицата на Барнс, Дънбар провери дали ключовете са у него. Правеше го за трети път. Все още бяха там. Намръщи се, когато си спомни за предпазното осветление пред къщата, което автоматично се включи, когато тръгна по пътеката. Заради късния час можеше да уплаши съседите. Хората нямаше да дойдат да му задават въпроси, а просто щяха да се обадят в полицията.

Най-малко това му трябваше. Опита се да си спомни мястото, от където идваше светлината. Беше се включила почти едновременно с влизането му, така че детекторът вероятно е сложен някъде нависоко. Щеше да успее да му се измъкне, ако се приближи откъм стената.

Паркира колата на достатъчно разстояние от къщата — пред друга къща с високи борове отпред, които щяха да попречат на живущите там да я видят. Не искаше да съобщят за подозрителна кола, спряла пред дома им. Той живо и целеустремено мина по улицата — мъж с куфарче, а не някакъв тип, който предизвиква подозрения. Пред къщата на Барнс нямаше никакво маене, никакви плахи погледи наляво-надясно и никакво колебание.

Само с един поглед назад, за да провери дали не идва някой, той прехвърли крака през оградата на Барнс и се шмугна в шубраците. За повече от минута остана неподвижен, само се оглеждаше и се слушваше. В съседните къщи не се запалиха никакви лампи. Не се чува и никакви гласове.

Къщата на господин Праудфуут беше тъмна. Дано всички да са заспали. Дънбар мълчаливо се придвижи до ъгъла на сградата и се притисна до стената. Когато се приближи достатъчно, се вгледа в детектора, който се намираше над вратата. Спомни си, че някои от тези неща имаха и топлинни сензори, но трябваше да го направи или сега, или никога. С приготвени ключове той мина точно под него и с максимална скорост отвори вратата. Беше вече вътре, а лампата не се задейства.

Пусна завесите в дневната. Бяха успокоително тежки и той провери дали нямат дупки, преди да запали фенерчето си. Като

допълнителна предпазна мярка препречи с тялото си светлината от снопа да не отива към прозореца, докато вадеше уреда от куфарчето. Включи го на най-чувствителна програма и движейки се из стаята, държеше сондата пред себе си.

Пук... Пук... Пук, пук... Нямаше от какво да се притеснява, това беше обичайният радиационен фон. Приблужи към шкафа край камината, където Сирил държеше фотографските си принадлежности. Пук, пук, пук-пук-пук. Честотата на пуканията започна да се засилва и сигналът стана забележимо по-силен. Кръвта запулсира в ушите му, когато се приближаваше към източника. Беше бялата пластмасова разпределителна кутия за телефон, монтирана към стената.

Той се дръпна назад и остави сондата на земята, където тя започна да дава спорадични сигнали, тъй като я беше включил на основно ниво. Извади от куфарчето предпазните ръкавици и отвертката, за да свали капака на кутията. Беше му трудно да го направи сръчно с тежката ръкавица на дясната ръка, но успя да развие двете болтчета, които задържаха капака и да го отстрани. Вътре нямаше нищо.

Той се намръщи и отново приближи уреда до кутията. Пукането отново зачести и стрелката на скалата се завъртя. Имаше само едно обяснение. Кутията не съдържа източник на радиоактивност в момента, но доскоро е имало такъв.

Уредът, който използваше Дънбар, беше прост. Не можеше да каже нищо за обхвата на радиацията и за нивото ѝ в момента. Като държеше сондата пред себе си, той тръгна назад, докато се отдалечи на около два и половина метра от разпределителната кутия и забавените пукания показаха, че вече е извън обхвата. Трябваше да реши какво да прави сега. Изобщо не беше предвидил нещата да се развият по този начин. Освети с фенерчето пространството около разпределителната кутия и проследи кабела, който водеше към нея. Беше цял, нямаше никакви снаждания. Изобщо нямаше нужда от разпределителна кутия; тя беше измислица, абсолютно ненужна измислица.

Единствената цел на кутията беше да подслони радиационния източник. Някой преднамерено я беше инсталирал там с единствената цел да подложи Шийла Барнс и съпругът ѝ на радиационно облъчване. Или може би само Шийла беше истинската мишена? Защото това със сигурност беше работа на Медик Екоз. Те просто трябваше да са

заподозрян номер едно. Радиационните източници не можеха да се намерят току-така, но бяха съвсем достижими за болници, където широкият обхват изотопи се използваше за диагностични и лечебни цели.

Той погледна отново в празната кутия. Източникът — а следователно и доказателството — беше изваден, вероятно след като си беше свършил работата, и Шийла и съпругът ѝ бяха откарани в болницата. Така ли беше? Щяха ли да се измъкнат? Нищо ли не можеше да се направи? Той се сети, че уредът продължава да регистрира наличие на радиация, така че в кутията вероятно бяха останали някакви следи от субстанцията. Може би това щеше да е достатъчно, за да се идентифицира изотопът и да се проследи откъде е дошъл.

Докато се чудеше как да вземе някаква мостра от вътрешността на кутията, той си спомни за набора за гримиране на Шийла, който беше видял в спалнята. Сред останалите вещи имаше и комплект малки четчици. Някоя от тях щеше да свърши идеална работа. Отиде до спалнята и избра една, а след това насочи вниманието си към намирането на подходяща кутия. Първата му мисъл беше за кръглата кутийка от филма за фотоапарат в шкафа на Сирил, но пластмасата не задържаше добре радиация. Трябваше му нещо с по-добра защитимост. След това се сети да опита с фолио. Донесе някакво от кухнята.

Много внимателно, за да не може прахът да се размеси с въздуха и след това самият той да го вдиша, изчетка остатъците, които имаше в разпределителната кутия и зави фолиото на правоъгълник. Оформил малък пакет и го провери отвън с уреда. Лъчението все още беше високо, фолиото беше прекалено тънко, за да блокира радиацията, въпреки че беше прегънато на няколко слоя. Трябваше му по-добра защита.

Вече започваше да преглъща потискащата мисъл, че сигурно ще трябва да изчака Си-Мед да изпратят подходящ контейнер, за да бъде безопасно транспортирането, когато си спомни, че къщата е доста стара. Макар че беше малко вероятно да е все още със старите оловни тръби след всички предупреждения за опасното им влияние върху здравето, може би пък бяха останали някакви парчета. Струваше си да погледне. Взе фенерчето в кухнята и проследи тръбите под плотовете.

Бяха нови. Мед, стомана и пластмаса. В банята положението беше същото.

Оставаше една последна възможност — резервоарът на тавана. Дали Барнсови имаха подвижна стълба? Имаха. Дънбар намери къс прът с кука накрая и го използва, за да отвори капака и да свали стълбата. С фенерче в ръка се изкачи по металните пречки и разлюля пръчката така, че да освети тъмните ъгълчета на покрива. Видя сив пластмасов резервоар и модерни тръби, почти всички поставени в пластмасови държатели.

Беше ясно, че цялата водопроводна система в къщата е подменена, и то не много отдавна. Тъкмо щеше да затвори капака, когато под червен резервоар, използван за топлата вода, видя нещо да лежи между гредите. Вдигна го. Парчето тръба някога е било част от старата водопроводна система. Беше дълго около осемнайсет сантиметра, но, което бе по-важно, беше направено от олово.

Той затвори капака и отнесе тръбата в дневната. Използва дръжката на отвертката да пъхне вътре малкия пакет, увит във фолио, и притисна краищата на тръбата, за да предпази от евентуално лъчение. Включи уреда и беше доволен, когато чу, че радиацията е в норма. После завинти капака върху разпределителната кутия и стана. В стомаха си имаше неприятното усещане, сякаш много бързо се беше качил нависоко с асансьор. Едно беше да се страхуваш от нещо, което ти е познато, но когато се изправиш пред неизвестна опасност, страхът ти се удвоява. Погледна пак към разпределителната кутия и се замисли кой ли може да я е инсталирал. Сигурно е било много лесно. Някой, който се е представил за телефонен техник, може би? Трябвало да провери повреда по линията. Можеше да си представи как е станало всичко, без да предизвика и най-малко съмнение.

Прибра нещата си в куфарчето, сложи и добре обезопасената мостра и насочи фенерчето към пода, за да се убеди, че не е забравил нещо. Опита се за няколко секунди да се успокои, преди да се приготви отново да прескача охранителната светлинна система.

Този път нямаше късмет. Беше направил само една крачка с гръб, залепен за стената, когато светлината се включи и огря и него, и градината. Почувства се така, сякаш се е качил на сцената на лондонския Паладиум. Инстинктивно изтича до ъгъла на къщата и се хвърли в храсталака. Само миг след това светна лампата в спалнята на

Праудфуут, която се намираше на втория етаж и някакво лице се появи на прозореца. Една ръка започна да трие запотеното стъкло, за да види какво става навън.

Дънбар съвсем не беше сигурен за прикритието си, затова не смееше да мръдне, за да не привлече внимание. Не можеше да си позволи дори да си обърне главата, за да погледне към прозореца на спалнята. С периферното зрение можеше да види, че все още има някой.

Точно в този момент една котка реши да се пошляе по градинската пътека, душейки нощния въздух и надменно пренебрегваше човешкото същество горе на прозореца. Тя усети присъствието на Дънбар и спря срещу него, за да го погледне. Дънбар затвори очи и се помоли. Ситуацията можеше да се реши по два начина. Или съседът щеше да си помисли, че котката е била причина за светването и ще се върне в леглото, или щеше да забележи, че котката е намерила нещо и това ще породи подозрението му.

След, както му се стори, цяла вечност, светлината в спалнята угасна и отново стана тихо. Котката отиде да търси по-интересни неща, а Дънбар остана неподвижен още около три минути, докато светлината автоматично изгасне. Той бавно се придвижи назад и извън обхвата ѝ, бързо хвърли поглед в двете посоки на улицата, после прескочи оградата и бързо се върна при колата. Нощният въздух и леденият студ не можеха да охладят мислите му. Беше изпълнен с опасения. Беше се замесил в нещо, което бе много по-голямо, отколкото в началото можеше да си представи. Заболяването от рак на Шийла Барнс и съпруга ѝ не беше случайно.

Докато мислеше за Шийла, той се сети за Лиза. Ако те — които и да бяха — се бяха опитали да убият Шийла Барнс, защо да не пробват да сторят същото и на Лиза? Кракът на Дънбар рязко натисна спирачките и гумите изсвириха в знак на протест. Насили волана, като остро го изви — по-скоро шумно, отколкото елегантно и като бесен подкара колата към апартамента ѝ.

— Кой е? — попита със сънлив глас Лиза.

— Стивън Дънбар. Трябва да говоря с вас — почти извика по домофона.

— Знаете ли колко е часът? — протестира тя.

— Трябва да ви видя. Важно е.

— Дано да е — каза тя и натисна звънеца за отключване.

Дънбар спринтира по стълбите, хванал куфарчето в дясната си ръка. Лиза го чакаше пред вратата. Беше облечена в халат и обута с чехли. Заради студа ръцете ѝ бяха скръстени пред тялото ѝ. Тя бързо го пусна вътре.

— Дано да е за добро.

— Мисля, че сте в опасност.

— Какво? За какво говорите?

Сънливостта беше изчезнала. Сега тя беше напълно будна и нащрек. Наблюдаваше го, докато той, без да ѝ обръща внимание, вадеше уреда за определяне на радиация от куфарчето и освобождаваше сондата. Дънбар се запъти направо към телефона и започна да се придвижва по кабела назад до стената. Нямаше и следа от разпределителна кутия.

— Имали ли сте посещение от телефонни техници през последните няколко седмици? — попита той, като насочи сондата към други части на стаята.

— Телефонни техници ли? Ще ми кажете ли какво става?

— Идвали ли са?

— Не.

— Сигурна ли сте?

— Разбира се, че съм сигурна.

— А някакви други работници да са се обаждали неочаквано?

— Не, никой.

Дънбар започна да се успокоява.

— Моля ви, ще ми кажете ли за какво е всичко това? — настоя Лиза.

— По-добре да проверя и спалнята.

Лиза го погледна студено:

— Дънбар, случвало ми се е да чуя сладки предложения, но вашето печели първото място.

Дънбар не се усмихна:

— Изглежда Шийла Барнс и съпругът ѝ не са заболели от рак поради някаква шега на съдбата. Мисля, че някой е поставил източник на радиация в дома им.

Очите на Лиза станаха кръгли като чинии.

— Източник на радиация ли? Искате да кажете, че може да е убийство?

Дънбар кимна:

— Възможно е.

— Но защо? Искам да кажа кой?

— Мога да се сетя само за едно име — каза той.

— Имате предвид Медик Екоз — възкликна тя.

Дънбар сви рамене.

— Не можете да си купите радиоактивни изотопи от магазина на ъгъла. Кой друг би могъл да има достъп?

Лиза се плъзна на стола и обхвана лицето си с ръце.

Дънбар промърмори:

— Мина ми ужасната мисъл, че и на вас може да причиняват същото.

Лиза бавно поклати глава. Увереността беше изчезнала от погледа ѝ. Изглеждаше като малко момиче, което изведнъж много се е уплашило.

Той остави сондата и я прегърна за миг.

— Като че ли тук няма нищо — увери я. — Но нека по-добре да проверя и останалите стаи.

Тя кимна и му показа пътя. Апартаментът беше чист.

— Добре ли сте? — попита я нежно Дънбар, когато се върнаха в дневната.

Лиза го погледна и сви рамене.

— Не знам. Какво ще правим отгук нататък? — попита тя.

— Трябва да разберем със сигурност, че са постъпили по този начин с Шийла, за да ѝ затворят устата заради детето. Макар че методът е, меко казано, странен. Или можем още сега да се обадим в полицията, но това ще ни попречи да открием кой стои зад всичко това.

— Значи вярвате, че с Шийла Барнс сме казали истината? — попита Лиза.

— Струва ми се, че винаги съм вярвал.

— Да предположим, че няма да се обадим в полицията. Каква е алтернативата?

— Си-Мед може тайно да продължи разследването.

— Искам да знам защо умря Ейми — тръсна глава Лиза. — Искам някой да си плати за това.

Той кимна.

— Но от друга страна ме е страх — призна тя.

Дънбар не ѝ предложи фалшиви уверения.

— А източникът на радиация, за който ми споменахте? Какво ще стане с него?

— Вече го бяха извадили, но намерих частици от него. Бяха го скрили в разпределителна кутия за телефон на стената. Затова първо се насочих към телефона ви. Събрах няколко частици от кутията. Ще помоля колегите в Си-Мед, ако могат, разбира се, да определят изотопа и да разберат откъде е дошъл. Няма много фирми, които доставят радиоактивни материали във Великобритания, а и са задължени да водят стриктни записки.

— Значи ще могат да ви кажат, ако е бил поръчан от Медик Екоз.

— Надявам се — каза Дънбар. — Ако можем да докажем, че Шийла Барнс е била убита и да прехвърлим отговорността за смъртта ѝ на Медик Екоз, всички сили ще бъдат хвърлени в търсене на мотива. Ако още сега повикаме полицията, а после се окаже, че няма какво да прехвърляме, цялата работа ще се провали.

— Че кой друг би искал да убие Шийла Барнс?

— Съгласен съм — не възрази Дънбар, но в гласа му имаше колебание.

— Нещо ви притеснява.

— Струва ми се, че това е доста странен начин да отстраниш някого. Човек би предположил, че ще искат да го направят колкото се може по-бързо, а не да оставят нещата на благоволенieto на съдбата.

— Благодаря — каза Лиза. — Много ме успокоихте.

— Извинете, не исках да ви притесня. Просто разсъждавах на глас. Очевидно си мислят, че времето е на тяхна страна. Как смятате?

— Да видим какво ще кажат вашите хора, преди да се обадим в полицията — съгласи се Лиза.

— Сигурна ли сте? — попита Дънбар.

Тя неуверено кимна. Като че използва цялата си смелост, за да направи този жест.

— Добро момиче. Междувременно не отваряйте вратата на никакви майстори, освен ако нямат истински документи или писма. Но

дори и така ще организирам да имате охрана.

Лиза отново кимна.

Веднага щом се върна в хотела, Дънбар установи модемна връзка с офиса на Си-Мед в Лондон, като използва лаптопа си и изпрати съобщение само от две думи: ГЛАЗГОУ ЧЕРВЕНО. Така в Си-Мед щяха да знаят, че имат криминален случай и всяка молба, отправена от Дънбар, щеше да има предимство. През следващите няколко дни той трябваше да съгласува действията си. Беше възможно и лично да придвижи нещата в Лондон, но тъй като той беше човекът на местна почва, решението беше негово.

След няколко секунди компютърът му се обади и отговорът от Си-Мед се появи на екрана: ГЛАЗГОУ ЗЕЛЕНО. Съобщението му беше прието. По-нататък следваха инструкции да възприеме една от трите кодиращи системи, достъпни за компютрите на Си-Мед. Отсега нататък, за да се осигури пълна секретност, всичките му съобщения щяха автоматично да се кодират, преди да тръгнат по телефона, както и обратните съобщения от Си-Мед. Дънбар действаше според инструкциите и бе запитан дали има спешни изисквания. Той помоли за дискретна охрана на жилището на Лиза. Не вярваше, че е в непосредствена опасност, но беше добре да мисли с една крачка напред. Увериха го, че ще бъде направено. Попитаха го дали има нещо друго, той отговори, че не е нещо, което да не може да почака до утре. Имаше нужда да поспи. Беше два и половина сутринта.

Но въпреки късния час сънят не дойде лесно. Събитията от изминалия ден се въртяха в главата му като картини от въртележка. Колкото повече търсеше отговорите, толкова по-големи ставаха въпросите. Дори малките притеснения настояваха да получат част от вниманието му. Тъкмо мислеше как ще върне оборудването, което беше взел назаем от радиологията, когато го жегна една мисъл. В болницата видя хирургическия екип да се качва в асансьора с момиченцето. Те я отведоха на втория етаж. Тогава той не обърна особено внимание, но сега осъзна, че по този начин те отидоха в източното крило на АГ. А именно то се използваше за Омега пациентите. Защо водеха детето там?

ГЛАВА ДЕСЕТА

Дънбар стана рано сутринта. Първо провери в компютъра кодирания си пощенски файл. Пощата му беше пълна със списък от телефонни номера, преписа ги в малко тефтерче, което винаги носеше със себе си. Това бяха специални номера, като например на полицията и други власти в района, които можеха да са му от полза по всяко време, и то с приоритет. В списъка имаше две банкови сметки, от които можеше да тегли пари при извънредни обстоятелства. Имаше телефонен номер и на Си-Мед за ползване по всяко време на денонощието при специални поръчки, и най-накрая — инструкция за осъществяване на личен контакт, когато му е удобно. Това беше съвсем стандартен пакет номера за следователите от Си-Мед в тази област, особено когато от тях се иска пълна законност за действие.

В момента всичко зависеше от установяването произхода на радиоактивните източници. Дънбар поиска от Си-Мед да им достави радиоактивната проба в Лондон и да уредят лабораторен анализ. Доказателствата, както ги беше предупредил, бяха единствено радиоактивните пращинки. Дали ще се постараят да направят всичко възможно, за да определят произхода на неизвестния изотоп или на неговия източник?

За пореден път му направи впечатление, че Си-Мед не подлагаше на съмнение исканията му. Те просто ги приемаха и най-много да попитат необходимо ли е още нещо и как могат да бъдат по-полезни. Точно така трябва да работи една администрация, помисли си той. Те му разчистваха пътя за ефективното развитие на действията му. В много правителствени институции администрацията се самоунищожаваше. А при най-тежките случаи ролите се разменяха. Работниците на първа линия съществуваха само като оръдие на администрацията, за да предоставят информация, данни и статистики на чиновниците. Тяхната действителна функция обаче беше абсолютно неопределена.

От приятели и колеги беше чул, че NHS беше достигнала вече това ниво. Все повече и повече време за лечение и медицински грижи беше заето с попълването на формуляри, въпросници и подчинено на всякакви процедури — най-общо казано с дейност, която администрацията би трябвало да поеме, за да оправдае съществуването си.

Дънбар взе няколко парчета картон и лейкопласт от рецепцията, за да направи малък пакет за оловната тръбичка, в която се намираха останките. Преди да я свали долу при останалите пратки, той внимателно провери кутията за радиация отвън. На връщане си взе чаша черно кафе и се замисли за плановете си за деня. Смяташе да прескочи до Хелънсбърг, за да се види с Шийла Барнс под предлог да ѝ върне дневника. Така или иначе щеше да ѝ го върне, но сега най-важното за него беше да я помоли да си спомни кой и кога е инсталирал телефонната разпределителна кутия на стената във всекидневната ѝ. Надяваше се, че тя ще му подаде някакво описание или дори име.

След голяма вътрешна борба беше решил да ѝ каже за източника на радиация. Тя умираше и той бе приел съдбата ѝ спокойно. Първоначално смяташе, че ако ѝ каже за подозренията си, може само да вгорчи последните ѝ дни. Освен това бе възможно да му се наложи да информира и полицията. Дали обаче това беше основателна причина да премълчи? Понякога бе много лесно човек да се самозаблуди относно истинската си мотивация. Искрено се надяваше, че го прави заради самата Шийла, но дълбоко в себе си не беше сигурен.

Още не беше напуснал хотела, когато пристигна куриер да събере пратките, заедно с тази, съдържаща изотопа. Човекът се изненада от изключително малкия колет.

— Какво толкова сте сложили вътре? — пошегува се той. — Олово ли?

Без да бърза Дънбар потегли за Хелънсбърг. Когато караше с умерена скорост означаваше, че не иска да се съсредоточи твърде много върху пътя пред себе си. Така имаше повече време да мисли за други неща, а определено имаше нужда от такова, за да събере мислите

си. Въпросът беше откъде да започне. По всичко личеше, че няма логическо начало. Никога досега не се бе чувствал толкова разколебан в никое разследване. Единственото престъпление, за което можеше да се хване, беше монтирането на изотопа в дома на Шийла Барнс, но със сигурност това е било направено, за да може тя да замълчи за нещо, което е станало в миналото — смъртта на детето, а вероятно и тази на Ейми Тийздейл. Дали не е и опит за убийство с цел прикриване на истината?

В стаята цареше сумрак, но Дънбар все пак успя да види, че Шийла вече е съвсем близо до смъртта. Измършавялото ѝ тяло изглеждаше толкова крехко, че сякаш най-лекият ветрец, идващ от прозореца, може да я разпръсне на прах. Тя спеше и той я погледа така няколко минути, след като гледачката излезе от стаята. Чудеше се дали не е по-добре просто да си тръгне. След като спеше, значи не я боли нищо и в момента това бе най-важното, но се налагаше да я попита за разпределителната кутия. Мъчителна морална дилема.

— Шийла? — повика я той тихо.

Никакъв отговор.

Още веднъж се опита да я събуди, но след това се обърна и си тръгна. Почти беше стигнал до вратата, когато я чу да се раздвижва зад гърба му.

— Питър? Ти ли си?

Дънбар се обърна. Очите ѝ все още бяха затворени. Тъкмо смяташе да ѝ каже кой е, когато Шийла продължи.

— Знаех си, че ще дойдеш. Радвам се, че те виждам. Знам, че не се разделихме по най-добрия начин последния път, скъпи, но вярвах, че ще дойдеш да кажеш сбогом на бедната си стара майка. Всичко, което казах, беше за твое добро и ти го знаеш. Разбираш това, нали?

Дънбар се улови да казва инстинктивно:

— Да, разбира се.

— Мислех си за онази ваканция, когато ти беше на около осем. Помниш ли? С баща ти излязохте с малката яхта и уловихте три риби, а аз ги сготвих за вечеря. Никога няма да забравя изражението на лицето ти... беше толкова горд...

— Помня — прошепна Дънбар. Той се прикри зад голямата сянка в стаята, в случай че тя си отвори очите.

— Толкова съм щастлива, че дойде, миличък. Знаеш колко много те обичам.

— Знам, мамо, и аз те обичам — промърмори Дънбар. — Почини си сега. Ще поговорим по-късно.

— Това би било прекрасно, скъпи — каза Шийла някак си далечно и се унесе отново в сън.

Дънбар излезе на пръсти от стаята и реши преди да си тръгне да си поприказва със старшата сестра за смяната на ролите. Той ѝ обясни какво се е случило и как е подвел Шийла.

— Надявам се, че съм постъпил правилно, госпожо.

— Смятам, че сте направили най-подходящото нещо при тези обстоятелства. Шийла е много близо до смъртта.

— Сигурно синът ѝ не е идвал да види нито майка си, нито баща си? — попита той.

Старшата сестра поклати отрицателно глава.

— Доколкото разбирам, Питър е нещо като черната овца. Имаха сериозен семеен срив заради пари. Питър искаше допълнително финансиране за някакъв нов бизнес, но е правил това и преди, затова Шийла и Сирил му отказаха. Случват се и такива неща.

— Да, за съжаление — съгласи се Дънбар. Той благодари на сестрата за подкрепата и напусна клиниката с ясното съзнание, че няма причини да се връща отново.

На път за Глазгоу реши да отлети за Лондон на другия ден, за да докладва пред Си-Мед. Смяташе вечерта да мине през болницата и да остави бележка за Ингрид. Предположи обаче, че ще е по-добре да отиде по-късно, защото не искаше да разговаря с никого там.

Целият зародил се оптимизъм на Сенди и Кейт се изпари само за миг, когато сестрата ги заведе в стаята на Аманда, защото тя им се стори като умиращ от глад бежанец от страна на Третия свят. Кожата ѝ бе смъртнобяла, а очите ѝ изглеждаха огромни и хлътнали. Беше будна, но погледът ѝ се рееше разсеяно в тавана. Белият заек, който ѝ бяха дали от болницата, лежеше до нея на възглавницата, а цветът му не беше много по-различен от нейния.

Сенди се обърна към сестрата, докато Кейт се опитваше да поговори с нея.

— Какво се е случило? — попита той с пресипнал глас.

— Не е толкова зле, колкото изглежда — беше отговорът. — Вчера не ѝ правиха диализа, тъй като докторът реши да я подложи на изследвания.

— Какви изследвания? — попита Сенди.

— Няколко бяха — отвърна неясно сестрата и попита: — Искате ли да намеря някой от лекарския екип? Те всъщност са доста заети в момента, но съм сигурна, че мога да...

Сенди поклати глава. Почувства се объркан и не искаше да предизвиква смут.

— Доктор Рос казва, че тя ще се чувства много по-добре утре — обясни сестрата. — Това е просто реакция от някои от процедурите.

Сенди отново искаше да попита за процедурите, тъй като не разбираше какви толкова тестове са наложили пропускането на диализата, но от друга страна не желаше да създава проблеми. Болницата се отнасяше добре с тях. Не искаше да го сметнат за неблагодарен. Коленичи до леглото на Аманда, като се бореше усилено с напирещите сълзи.

— Как е принцесата ми? — попита той, след като нежно пое ръчицата ѝ, сякаш внимаваше да не я счупи.

Аманда се усмихна с усилие.

— Боли ме, тате — каза тя.

— Какво те боли, принцесо? — попита той. — Стомахчето ли?

Аманда сложи ръка на гърдите си и Сенди постави своята отгоре. Въпреки безкрайно нежното му докосване, Аманда трепна. Той усети някаква превръзка под нощницата ѝ и се разтревожи от болката върху гръдната ѝ кост. Намръщи се.

— Сестра? — извика той. — Вчера правена ли е пункция на костния мозък на Аманда?

— Мисля, че да — отговори сестрата.

Този път Сенди не можа да се въздържи.

— Защо? — попита той.

— Не е необичайно на пациенти за трансплантация да се направи стернална пункция за проверка на имунната система — обясни сестрата.

— Но на Аманда вече са правени тези изследвания — възпротиви се Сенди. — Правени са ѝ много отдавна в детската болница. Вече е включена в регистрите за трансплантация. Това трябва да е отбелязано в картоната ѝ. Имунологичният ѝ профил е известен.

— Сигурна съм, че доктор Рос е имал причини да ги направи отново — отвърна спокойно сестрата.

Сенди прехапа език от яд.

— Разбирам — каза той и се върна обратно при леглото, за да поговори с Аманда.

— Искате ли все пак да се опитам да намеря доктор Рос? — попита сестрата. Тонът ѝ обаче беше леко променен. Звучеше повече като предизвикателство, а не като въпрос, отговор на професионалист към аматьорски питання.

— Не, засега не се налага — отговори той.

— О, господи — въздъхна, докато вървяха с Кейт към колата. Чувстваше крайниците си като пълни с олово. — Може би очакваме твърде много. Явно се надяваме на чудо в свят, в който чудеса не стават. Като всички отчаяни хора, които се самоаблуждават. Искаше ни се да вярваме в приказки за вълшебници и в Дядо Коледа.

— Сестрата каза, че Аманда ще се чувства по-добре утре — промълви Кейт. — Това може наистина да са само последици от изследванията, на които са я подложили. Утре ще се съвземе, ще видиш.

Сенди се усмихна половинчато и я придърпа към себе си, за да я прегърне.

— Така е по-добре — каза тя.

— Добре че си ти — промълви той меко. — Само бог знае какво щеше да се случи, ако и двамата бяхме унили едновременно.

Дънбар изчака да мине десет, за да отиде в Медик Екоз и да провери бюрото си. Ингрид му беше оставила информацията, за която я бе помолил относно пациентите, лекувани безплатно от откриването на болницата досега. Не беше особено подробна бележка, но му даваше основата, от която се нуждаеше — броят на пациентите, видът

на лечението им или операцията, която са претърпели, както и цената, която по принцип е трябвало болницата да избегне като данъци заради безплатното лечение, част от благотворителната ѝ дейност. Повечето в списъка бяха почти безрискови операции, високопрофилни процедури, които привличаха особено добра популярност в обществото, но болницата беше поела на свои разноски и трима пациенти за трансплантация. Списъкът не беше точен — липсваха имена, но той знаеше, че Аманда Чапмън е третата поред. Трима? Това беше огромна изненада. Болницата очевидно е била твърде щедра с ресурсите си. Той за миг си помисли, че те наистина са били твърде разточителни, особено като се има предвид финансовото им състояние. Хората бяха по-важни от парите. Остави списъка в чекмеджето на бюрото си и написа бележка на Ингрид, в която ѝ съобщаваше, че заминава за Лондон сутринта.

Докато Дънбар се готвеше да запали колата си на паркинга, черен микробус Бедфорд незабелязано мина през портата и си проби път бавно навътре. Шофьорът беше облечен, както личеше, в болнични бели дрехи, мъжът до него — също. Любопитството на Дънбар надделя. Той излезе от колата и бързо заобиколи сградата, като се прикриваше в сянката на стените.

Микробусът спря срещу зеления вход, водещ до подземния коридор на болницата. Мъжете отвориха нагоре задните врати и към тях се присъединиха още двама души, които излязоха от сградата. Четиримата пренасяха по всяка вероятност доста тежък пациент на носилка. Беше необходим по един човек от всяка страна на носилката. Въпреки че се беше приближил доста близо под прикритието на малкото коли по това време на вечерта, Дънбар не можеше да види повече от това. Осветлението беше лошо, а и пациентът бе покрит с тъмно одеяло.

— Кой ли е? — промърмори той, след като зелените врати се затвориха и микробусът си тръгна. Защо е необходимо който и да е пациент да бъде докарван под прикритието на мрака? Задавайки този въпрос, си спомни, че моргата се намиреше в подземния коридор. Не носеха пациент, а труп.

Тази нова мисъл обясняваше всичко. Той обаче не можеше да намери подходяща причина за доставката на тяло в Медик Екоз и му звучеше също толкова абсурдно, както и откарването на пациент в мазето. Ако не успееше да разплете загадката за разследването, поне да го обясни за себе си, помисли той. Върна се в канцеларията и се поколеба за момент преди да предприеме каквото и да е. Възнамеряваше да слезе в моргата и да разбере чие е тялото, което докараха.

Почака няколко минути, като се надяваше, че са достатъчни, та санитарите да са успели да поставят тялото в хладилник и да са си тръгнали. Спря и се послуша на стълбите, водещи до мазето. Всичко беше тихо. Слезе на пръсти и се придвижи незабележимо покрай вратата на моргата. Спря отново и пак се послуша — не се чуваше никакъв звук. Отвори вратата и се плъзна безшумно вътре. Почувства се в безопасност след затварянето ѝ зад него и изпусна дъха си, който се улови, че е задържал твърде дълго. След това отново замръзна на място, тъй като охладителната система изведнъж се задейства и го стресна. Колкото по-бързо приключи с това, толкова по-добре.

Дръпна тежката метална врата и отскочи назад, откривайки с изненада два трупа, скрити зад белите чаршафи. Не беше очаквал там да намери нещо. Дънбар отдръпна покривалото от тялото на горната маса и видя пергаментовата кожа на жена. Съдейки по косата и зъбите ѝ, беше към края на шейсетте години. Плъзна масата почти до край, за да види табелката с името ѝ, закачена на краката ѝ — Анджела Картър-Смит.

Върна масата и покри лицето на починалата жена, преди да обърне погледа си върху тялото на долната маса. Размерите му показваха, че това е трупът, който току-що бе видял да докарват с микробуса. За разлика от обичайното, това, с което бе покрит, не беше традиционният чаршаф, който поемаше изцяло формата на тялото, а изглежда отдолу имаше няколко слоя водоустойчив материал и бели чаршафи, омотани около него. Може би затова му се е струвал толкова голям, помисли си Дънбар. Напипа не добре опакования край на покривалото близо до главата, но не можа да го върне обратно, поради невероятната тежест на трупа. Не успя да повдигне главата му с една ръка, което беше странно. Очакваше да види тялото на много тежък, пълен мъж и се опитваше с две ръце да освободи обвивката около

главата му. Отскочи с ужас, когато установи, че отдолу лежи напълно угоено огромно прасе. Миризмата, която излетя от повдигнатия водоустойчив материал за малко да го повали на земята. Очите на мъртвото животно гледаха право в него. След като се окопоти, Дънбар се опита да намери някакви подходящи отговори. Може ли складът към кухнята на болницата да се е изчерпал? Едва ли, пък и не е особено етично. Но като се изключи това, прасето, по огледа, който Дънбар направи, беше съвсем цяло, а не както се дава на потребителите от кланиците. Това изглеждаше твърде странно. Дънбар пхна ръката си под покривалото на прасето и напипа корема му. Задържа там ръката си известно време, така че едва охладената повърхност от краткия му престой в хладилника да не попречат на наблюденията му. Почувства, че дланта му се затопля леко, което означаваше, че прасето е починало скоро. Дънбар беше повече от учуден. Не можеше да установи дали откритието му противоречи на някакви закони или етични норми. Защо това животно беше тук? Защо наскоро убито прасе е било докарано в Медик Екоз по мрак?

След малко му хрумна, че това може и да не е старо прасе, а животно за експерименти. Изследването на Джеймс Рос със сигурност включва и използването на животни. Във всички проучвания за трансплантация се използваха животни. Възможно е това да е лабораторно прасе. В началото на трансплантационните проучвания, когато изследователската работа беше изцяло съсредоточена върху техниката на самата трансплантация, масово се използваха кучета и маймуни. Ползваха ги хирурзите за опити. В по-съвременните методи акцентът върху техниката спадна, тъй като вече беше широко овладяна. Прасетата се използваха в изследователските лаборатории, като евентуални донори на органи за хората, веднага след като се преодолеят възникнали проблеми с имунната система. Като водещ изследовател в тази област, Рос със сигурност има лиценз за работа с животни. След като стигна до това заключение, Дънбар започна да гледа на откритието си по-скоро като на удивително, отколкото на зловещо. И все пак защо животното бе докарано в болницата? Със сигурност лабораториите на Рос имат собствена животинска аутопсия и оборудване за дисекции, освен ако разбира се съкращенията в бюджета не са го принудили да търси други алтернативи. Дали беше така? Дънбар размишляваше върху това, когато изведнъж чу гласове в

коридора. Не биваше да го намират в моргата. Това щеше да доведе до обяснения, каквито той нямаше. Огледа се наоколо, но откри, че няма къде да се скрие. Единствената мебел в помещението беше масата, която бе твърде тясна, за да го скрие от погледите им. Оставаха хладилните камери... Отвори вратата на хладилника и погледна дали вътре има къде да се хване. Видя стандартни закопчалки с болт, което означаваше, че може да се отворят отвътре, ако се наложи, което не се случваше особено често в хладилните камери в моргата.

Гласовете се усилваха. Нямаше време за губене. Хвана се за вътрешната рамка и изтегли краката си на горната масичка точно до Анджеला Картър-Смит. Пропълзя по корем в тясното пространство на камерата, за да позволи на вратата да се затвори. Тя меко хлопна и изведнъж го обхвана тотална, задушаваша тъмнина. Той се извъртя по масичката, опитвайки се да се отдалечи от вратата колкото се може повече, но все още съществуваше вероятност да бъде забелязан отдолу. За да премахне и тази опасност, той се напъха в мъничка пролука между горната част на тялото на Анджеला и тавана на хладилната камера, и легна по корем върху мъртвата жена. Изглеждаше, сякаш се е вкопчил в някаква адска прегръдка. Времето минаваше, а не се чуваше никакъв звук отвън. Започна да разсъждава. Дали беше толкова тихо поради добрата изолация на вратата на камерата и стените ѝ, или наистина отвън нямаше никого? Все пак не беше задължително гласовете, които беше чул, да са на хора, запътили се точно към моргата. Хладилната врата обаче внезапно се отвори и светлината нахлу вътре. Дънбар замръзна на място. Забеляза, че покривалото над главата на Анджеला беше паднало. Молеше се да не са дошли за нея. Затаи дъх. С невероятно облекчение чу, че се плъзва долната табла на камерата. Преместваха прасето, придружено с грохот и шума на релсите на таблата от тежестта му.

Вратата на камерата отново хлопна, причинявайки силно покачване на вътрешното налягане на въздуха, което предизвика болка в ушите му. Шумът утихна и Дънбар отново се озова в дълбока, тъмна тишина. Беше изненадан от бързината, с която въздухът в камерата се намести и налягането се нормализира. Въпреки че беше студено, скоро усети лека пот по челото си и започна да се чувства твърде некомфортно в скривалището си. Беше време да си тръгва. Започна да пълзи отново напред, неизбежно приближавайки се към Анджеला,

докато несръчно си пробиваше път в тясната камера. Най-сетне успя да достигне закопчалката на вратата и протегна дясната си ръка, за да я отвори. Имаше достатъчно място ръката му да действа свободно, ако се концентрираше да я ориентира правилно, но когато се опита да завърти дръжката, не успя, така че беше принуден да извие китката си в неудобна позиция. За негов ужас обаче винтът на дръжката се изхлузи и падна, отеквайки на празната табла отдолу.

Страх обзе цялото му същество. Почувства, че се задушава и черни мисли се настаниха в съзнание му. Беше в капан. Нямаше достатъчно място да се промуши между горната табла и стената на камерата. Винтът вероятно е на най-малко десет сантиметра от досега му, но така или иначе той не можеше да го види. Паниката го обземаше с всяка изминала минута, но вдигането на бялото знаме и викането за помощ нямаше да свършат никаква работа. Изоляцията в камерата щеше да превърне всеки звук в шепот, а и отвън нямаше кой да го чуе. Можеше да си крещи така цяла вечност и да изхаби твърде ограничения си въздушен запас много по-бързо. Дънбар се извърна по гръб и се опита да концентрира мислите си. Премисли всички намиращи се около него неща — рамките, размерите на таблите, пространството между тях и стените, пролуката между тялото му и тавана. Имаше само един шанс, заключи той. Ако можеше да премести горната табла и да я промуши през рамката, която му даваше достъп до долната, можеше и да се измъкне от тая бъркотия. Проблемът беше, че Анджеला лежеше на таблата. Мястото не достигаше да разглоби страничните релси, пресметна той, тъй като те се разглобяват отпред назад и след това се извъртат така, че да паднат диагонално през рамката. Шансът да постигне нещо изглеждаше минимален, дори не му се искаше да мисли върху тази идея. Все пак реши да опита. Почувства, че трябва да стиска с пръсти, да натиска все по-силно металната табла в опит да я повдигне и с помощта на тежестта на собственото си тяло и това на Анджеला да достигне края на рамката. При третия си опит успя, потта се стичаше по челото му и лютеше на очите му, въпреки студа. Страхът обаче беше взел превес над температурата. Следващата му стъпка беше да избута плочата напред. Този път силата падна върху ръцете му, тъй като трябваше да вложи цялата си тежест, за да избута таблата, като натискаше с ръце страничните стени на камерата. Дънбар закачи стъпалата си на ръба на

таблата и започна да я побутва бавно напред, така че да я доближи до вратата. Пое си глътка въздух. Беше заседнал буквално между живота и смъртта. Съдбата му щеше да се реши от десния му крак. Ако при натискането на долния ръб на таблата тя не се извърти и не падне през пролуката заедно с Анджеला и него, можеше спокойно да забрави за каквото и да било изход, защото нямаше да има такъв. Спря за момент, за да концентрира цялото си внимание върху предната част на обувката си. Болката нямаше да е от никакво значение в случая. Цялата му сила трябваше да отиде в мощния ритник. Той леко повдигна крака си, докато петата му опря в тавана — твърде малко разстояние за засилка. Смъкна крака си с всичката сила на страха и концентрацията си. Таблата се извъртя и падна през пролуката, като тупна първо долната част. Дънбар и Анджела останаха в изправено положение прегърнати, подпирайки се на вратата. Той махна таблата бавно от релсите и се опита да подпре Анджеला в ъгъла, така че да намери винта. След няколко секунди дясната му ръка успя да го напипа. Наслуки намери вратата и започна да налучква дупката на винта. След като я намери, вкара винта вътре и с отчаяни движения го завъртя. Дръжката щракна, вратата бавно се плъзна и сякаш присмехулно се блъсна назад. Дънбар пусна ръцете си надолу и изпълзя навън. Легна на пода и стоя така известно време, като дишаше дълбоко и гледаше нагоре към хладилната камера, която за малко да се превърне в негов гроб. Облекчението му от това, че е жив, разчисти пътя на нови размисли за положението, в което се намираше сега. Трябваше отново да сложи всичко в ред в камерата и да върне Анджеला на мястото ѝ на горната табла. Изправи се нестабилно на крака и изтегли тялото изцяло от хладилника. Необходимо му беше съвсем кратко време, за да възстанови падналата табла и да я постави на релсите ѝ. Беше удовлетворен от гладкото плъзгане на таблата и я остави наполовина извадена навън. След това внимателно повдигна Анджеला и я постави обратно отгоре. Затвори очите ѝ с пръсти и я покри с чаршафа.

— Почивай в мир, Анджела — каза той, плъзна таблата обратно в камерата и затвори вратата.

След като се отърси от кошмара, Дънбар отново се зае да отговаря на въпросите си за прасето и какво е станало с него. Беше почти сигурен, че е било откарано през коридора. Сега вече знаеше, че веригите над операционната маса вероятно са някакъв вид хаспели за

вдигане на животните. Въпросът обаче беше, може ли да се разбере какво точно правят на прасето без да го вадят от непромокаемия чувал? Аферата в моргата беше изчерпала голяма част от енергията му и той не бе в състояние да се подлага на още геройства, но и не смяташе, че може да се добере до залата за аутопсия без да бъде забелязан. Ако успее да влезе все пак, сигурно ще може да види нещо от това, което ставаше вътре.

Премина през вече рутинното подслушване на вратата преди да я отвори и внимателно огледа коридора. Късметът все още беше на негова страна. Той се затича към вратата на залата за аутопсия и отново се ослуша за гласове. Не чу нищо, но това все пак си беше риск. Ако имаше някого в залата, нямаше да е толкова опасно, защото вече имаше готови отговори. Без много подробности, реши той, може спокойно да влезе в ролята на напорист английски ревизор, който просто оглежда цялата болница.

Дънбар отвори вратата — вътре нямаше никого. Влезе тихо и погледна през стъкления прозорец на другата врата, водеща до стаята за преобличане и измиване. Три якета висяха на закачалки на стената. След като пое дълбоко въздух, премина през стаята за преобличане и се промъкна до прозореца на самата зала за аутопсия.

Видя точно каквото и очакваше — аутопсия на прасето. Трима облечени в специални костюми и с маски на лицата работеха върху трупа, който бе вързан за по-безопасно с кожени колани за масата. Вътрешностите на прасето се виждаха през разреза от гърлото до гениталиите му. Огромната лампа над операционната маса осветяваше картината с блясък, който правеше кръвта дяволски ярка. Дънбар беше озадачен. Защо тримата мъже на масата бяха изцяло облечени и маскирани за една проста животинска аутопсия? Подобни предпазни мерки бяха подходящи за работа върху жив пациент, когато антисептичната техника е била още в заченки и тогава е трябвало да се избягват всякакви възможности за инфекция. Струваше му се, че тримата отстраняват точно определени органи от прасето, прехвърлят ги в пластични торби и след това ги слагат в контейнери от неръждаема стомана. Предположи, че правят това за хистологичната си работа в лабораторията, но след това внезапно ужасяващо съмнение се прокрадна в съзнанието му. Именно за това ги отстраняват, нали?

Със сигурност не възнамеряват да използват органите на животното с друга цел?

Дънбар се опита да разбере кои са маскираните фигури, но това се оказа невъзможно. Отказа се и се промъкна обратно в съблекалнята през антрето и навън в коридора. Като се прибра в канцеларията се обади на Лиза.

— Знам, че е късно, но може ли да мина?

— Разбира се.

— Прасе? — възкликна Лиза.

— Те правеха дисекция с всички предпазни антисептични мерки.

— Но защо?

— Може да се предположи, че това има нещо общо с изследователската работа на Рос.

— Мислиш, че използва прасета?

— Почти съм сигурен. Прасето е на път да стане най-добрия приятел на човека в това отделение. Дневниците от имунологията са пълни с експериментална работа върху тях. Органите им са със същите размери като нашите, ако разбира се, няма проблеми с отхвърлянето им от организма, а това вече е сложно.

— Но посред нощ в болницата Медик Екоз? — протестира тя.

— И мен това ме притеснява — съгласи се той. — Точно за това исках да говоря с теб. Те работеха с прасето както с живите пациенти. Костюми, маски, всичко. Това ме изненадва.

— Боже Господи, не мислиш, че възнамеряват да използват...

Съзнанието на Дънбар също се бунтуваше срещу тази мисъл, но той не можеше да отхвърли току-така вероятността случилото се да се обясни с факта, че двама пациенти са получили погрешен орган.

— Но на теб със сигурност ще ти трябват всички видове разрешения и права за санкциониране за подобно нещо, нали? — попита Лиза.

— Естествено, че трябва, освен ако просто не се опитам да процедирам и без тях.

— Мислиш ли, че точно това са направили с Ейми? Да са й дали бъбрек от прасе?

— Трябва да се провери.

— Какво смяташ да правиш?

— Да се обадя в Лондон. Но първо трябва да проверя нещо в хотела и ще ти се позвъня по-късно.

Докато караше обратно към хотела, Дънбар разсъждаваше трескаво. Имаше ясна представа за това, което искаше да направи като следваща стъпка, но трябваше да обмисли и последствията. Не трябваше да подценява способността на хората да тълкуват, защото можеше да предизвика голяма паника. А беше ли необходимо? Имаше ли начин да се избегне напрежението? Докато стигна до стаята си в хотела, заключи, че няма нужда да се бърза. Единственото, което му оставаше да открие сега, беше дали изобщо е възможно да се предприеме нещо. Документите, които Си-Мед му бяха предоставили, съдържаха нужната му информация. Кенет Линиъм, момчето, което почина под грижите на Шийла Барнс, бе кремирано, но Ейми Тийздейл бе погребана. Тя лежеше в двора на църквата в Ланаркшир. Следователно неговото искане нямаше да бъде отхвърлено, а все още се колебаеше преди да вдигне телефона и да набере номера на Си-Мед.

— Искам да я ексхумират.

— Добре ли си премислил това, Дънбар — попита Фробишър, човекът номер две в Си-Мед, който беше винаги в готовност да взема решения през нощта. — Това не е маловажно начинание. Ако получим официално разрешение, ексхумираме детето и се окаже, че грешиш, ще има бая каша да сърбаме. Последниците може сериозно да навредят на Си-Мед. Не съм сигурен, че трябва да предприемем такова нещо на този етап. Трябва да насочиш усилията си върху факта, че си видял аутопсията на прасето в болницата.

— Премислих всичко и смятам, че колкото по-скоро я ексхумираме, толкова по-добре — беше категоричен Дънбар. — Трябва ли да стане официално?

— Вече навлизаме в опасна територия — каза Фробишър. — Ние не сме МИ5, нали знаеш? Не можем просто ей така да си разкопаваме хора.

— Нямах да поискам подобно нещо, ако не смятах, че е важно — настоя Дънбар.

Фробишър въздъхна бавно през зъби.

— Така или иначе до утре сутринта нищо не можем да направим — отговори той. — Ще предам молбата ти на господин Макмилън като

дойде. Той няма да е кой знае колко по-ентузиизиран от мен, но може би заедно ще измислим начин да направим нещо, без да се вдига шум. За телевизията няма нищо по-привлекателно от зловещи ексхумации.

Дънбар беше на път да затвори телефона, когато Фробишър извика.

— Чакай малко, тук дойде доклад от лабораторията за теб. Искаш ли го сега?

— Веднага — каза Дънбар.

— Това е анализ на някои радиоактивни пращинки, които си изпратил. Лабораторията смята, че източникът е промишлен изотоп, използван в изследването на радиоактивния щит.

— Промислен? — възкликна Дънбар. — Не медицински?

— Очевидно не. Свели са нещата до четири вероятни компании, които го използват, с изключение, разбира се, на фирмата Амършам, която ги произвежда.

— Има ли някоя от тях в Глазгоу?

— Не. Изобщо не са в Шотландия. Най-близката до теб е Бакстърс на Тайнсайд.

— По дяволите — ядоса се Дънбар.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

— Нещо те тревожи — каза Кейт, докато гледаше как Сенди си играе с храната в чинията. Той току-що беше обърнал една и съща вилица с пюре за трети път.

— М-м-м-м — беше отговорът.

— Защо не споделиш тогава? — настоя тя.

— Предполагам, че е заради лошото състояние на Аманда вчера. Наистина много се притеснявам. Изцяло вярвам, че тя няма да се влоши, а напротив. Но като я видях така и...

— Днес беше много по-добре — прекъсна го тя. — Точно както каза сестрата, а утре със сигурност ще е още по-добре. Ще видиш. Много са доволни от състоянието ѝ. Вчера беше така само заради изследванията, които е трябвало да ѝ направят.

— Не се е налагало да ги правят. Там е работата. Вече са ѝ правени всички имунотестове. Задължително е вписано в картона ѝ. Защо е трябвало да я подлагат отново на тази болка?

Кейт поклати глава, сякаш въпросът беше глупав.

— Знаеш много повече за тези неща от мен. Сестрата каза, че това са рутинни процедури, за да проверят имунната ѝ система... или както там се казва.

— Типа имунна система. Да, знам, обаче всичко това е правено преди. Направиха го още преди да я вкарат в регистъра за трансплантация. Защо са ѝ причинили този ад с пункцията на костния мозък?

Кейт вдигна рамене.

— Добре де, да предположим, че болницата знае най-добре.

— Това им е работата на болниците — каза тъжно Сенди.

— И кой сега е циничен? — попита тя със закачлива усмивка.

Той малко се отпусна.

— Добре, може би се тревожа прекалено много, но все пак работя в болници, забрави ли? Знам, че не са безгрешни. Стават грешки, правят неподходящи изследвания, превишават дози и така

нататък. В много случаи те са най-опасните места на света. Както са символ на стерилност и хигиена, така са и разпространител на зарази.

Кейт бе слушала всичко това и преди.

— Виж, ако наистина си разстроен от тези изследвания, защо не си уредиш среща, да се видиш с някои от лекарите и да ги попиташ директно за какво става дума? Сигурна съм, че с удоволствие ще ти отговорят.

— Не мога да отида, защото не искам да изглеждам като човек, който само създава излишни неприятности. Те лекуват дъщеря ни безплатно и са най-добрата възможност за нас. Да не говорим, че май са единствената. Би изглеждало като неблагодарност, повярвай ми, а аз не съм неблагодарен.

— Все пак си мисля, че няма да има проблем, ако ги попиташ внимателно. Като се има предвид, че и ти си в тоя бранш, така да се каже.

— Болниците мразят това повече от всичко на света — въздъхна Сенди. — Те предпочитат пълната изолация на пациентите от роднините им, което значи никакви въпроси и приемане на всичко, което ти казват.

— Добре де, ако не искаш да питаш тях, защо не се обърнеш към Клайв Търнър? Може би той знае защо са й правили пак изследвания. Винаги е бил изключително внимателен към нас и ти няма да поставяш под въпрос работата му.

— Това е страхотна идея — съгласи се Сенди и засия. — Точно това ще направя. Всъщност... — той погледна часовника си, — ще се опитам да го хвана сега.

— Доктор Търнър, търсят ви — оповести болничната администраторка.

— Доктор Търнър.

— Клайв, Сенди Чапмън е.

— Здравей. Точно тази сутрин си мислех за вас. Как е Аманда?

— Затова ти се обаждам. Вчера, като отидохме да я видим, беше доста зле, а сестрата ми каза, че не са й правили диализа, тъй като са я подлагали на някакви изследвания, включително и пункция на костния мозък.

— Пункция на гръбначния мозък?

— И аз се учудих много — добави Сенди в отговор на изненадата в гласа на Търнър. — Сестрата там каза, че не било необичайно за пациенти, подготвяни за трансплантация. Аз ѝ обясних, че на Аманда вече са ѝ правили всички тези изследвания, но не мисля, че ѝ направи впечатление. Не ми се искаше да разговарям с лекарите, тъй като не е желателно да вдигам много врява, но от друга страна все още ми е любопитно защо са я подложили отново на това. Предположих, че ти може би знаеш?

— Неприятно ми е да си призная, но нямам никаква представа — отвърна Търнър. — Всички имунологични данни на Аманда са известни и са записани в картоната ѝ.

— Така си помислих и аз. Не мога изобщо да разбера защо са искали да повторят всичко, въпреки че, предполагам, е имало причина... Опитвам се да измисля някакъв начин да разбера причините, без да настъпвам нечии мазоли. Не ми се искаше да притеснявам никого, но въпросът ми се превърна в натрапчива мисъл.

— Напълно те разбирам — каза Търнър. — Имам едно приятелче там, което се казва Стивън Дънбар. Лекар е, но не точно от медицинския екип, така че той може би ще помогне. Ще го попитам дали може дискретно да разбере. Запознах се с него чрез преговорите, които водихме за приемането на Аманда.

— Мисля, че и аз го познавам — сети се Сенди, след като името му прозвуча познато. — Помогна ми да запаля колата една вечер, когато беше загаснала. Той не е ли нещо като правителствен служител?

— Точно така. В интерес на истината, на него трябва да благодариш за приемането на Аманда в Медик Екоз. Той имаше последната дума и не зададе никакви въпроси. Просто даде одобрението си. Изглежда ми свестен човек.

— Това не го знаех — възкликна Сенди. — Не ми го каза. Задължен съм му.

— Един необикновен държавен служител — допълни Търнър. — Добре, ще видя какво може да се направи относно пункцията на Аманда.

— Отново съм ти много задължен — каза Сенди.

Търнър се обади на Дънбар още на следващата сутрин. Размениха си любезности, след което Търнър го осведоми:

— Знам, че не се отнася директно до твоята работа, но се питам дали не можеш да ми помогнеш по един въпрос?

— Нали не става дума за още някой безплатен пациент за трансплантация — пошегува се Дънбар.

— Нищо подобно — разсмя се Търнър. — Съзнавам, че вече си изчерпал възможностите си, но имам въпрос, за който се надявам, ще можеш да ми намериш отговор... дискретно.

— Кажи.

— Разговарях с бащата на Аманда Чапмън. Той е малко обезпокоен, защото на дъщеря му са направили още една отвратителна стернална пункция, след като всичките ѝ имунологични изследвания вече са известни. Не искаше да вдига врява и да изглежда неблагоприятен в болницата, затова попита мен, но честно казано, не успях да намеря никакъв смислен отговор. Помислих си, че може да се открие нещо тихомълком и се сетих за теб.

— Разбирам — каза Дънбар. — Не искаш да подлагаш под съмнение професионализма на колегите си там, така ли?

— Точно така. Реших, че ти можеш да получиш някакъв достъп до съответните документи и да ги погледнеш вместо мен.

Дънбар се усмихна на себе си.

— Не мога да ти обещаая, но ще видя какво мога да направя. Ако разбере нещо, ще ти се обадя.

Той затвори телефона и се замисли. Изчака, докато Ингрид излезе от стаята и поиска компютърните данни на Аманда Чапмън. Политиката на почти всички болници е да представят всички мотиви за извършените изследвания и процедури, за да се избегнат евентуални обвинения в ненужно извършени такива, само и само да се надува сметката на пациента. Въпреки че родителите на Аманда не плащаха нищо, компютърната процедура си беше рутинна и се отнасяше и до нейния случай. Иначе нанасянето на промени само за отделни пациенти би създавало проблеми.

В появилия се на екрана списък, обаче, не се споменавахе нито дума за пункцията, направена отново на Аманда Чапмън. Абсолютно нищо. Той провери датата на файла. За последно е бил попълван тази сутрин. По-особени са цените на диализата и стандартните ежедневни

разходи, но нямаше нищо написано за някакви специфични изследвания или незначителни хирургични процедури.

Дънбар лапна края на химикалката си и се размисли. Може ли персоналът да е пропуснал да попълни файла на Аманда, тъй като накрая няма да има сметки за уреждане, но това е малко вероятно в болница, която работи по часовник. Единствената алтернатива беше някой да е решил да не вкарва пункцията в данните. Защо? Защото не искат да се знае? Може би тревогата е преувеличена. Пункцията на гръбначния мозък не е необичайна процедура. Само че всички имунологични изследвания вече са направени и това наистина е странно.

Да е някаква грешка? Ненужно повторение? Или някой по-низш служител, който не е запознат със случая на Аманда и не е прочел документите да е направил ненужната процедура? Тази хипотеза изглеждаше приемлива. Дънбар се зачуди как да провери това. Надяваше се, че все пак е вписано някъде, дори и не вкарано директно в картоната на пациента. Реши да се обади в архива на операционните и да провери точно къде е направена пункцията и кой я е извършил. Не искаше да прави от мухата слон, но трябваше да знае. Компютърът безотказно му показва всички планови операции, но в тях не се споменава нищо за Аманда. Имаше, обаче, една операционна в крилото Обстерикс, което се използва от пациент на Омега, но не беше посочена никаква информация да е ползвана точно тази. Възможно ли беше да пазят напълно поверително данните за тези пациенти, едва ли. Дънбар изведнъж се сети за малкото момиченце, което бе откарано с асансьора, водещ до крилото Омега онази вечер, когато той влезе в отделението по радиология. Сега вече всичко си идваше на мястото. Момиченцето вероятно е било Аманда Чапмън.

Ингрид се върна.

— Направих справка за сметките на пациентите за трансплантация, както искахте.

— Много добре.

— Струват ми се малко разтревожен — каза тя, като остави папката пред него.

Дънбар погледна общата сума и въздъхна шумно.

— Толкова много!

Тя се усмихна.

— Скоро ще съжалявате, че сте се съгласили за безплатното лечение — пошегува се.

— Парите не са всичко — отвърна той.

— Не мисля, че министерството ще бъде особено доволно от думите ви.

— Сигурно не, но може би голяма част от цената ще бъде покрита от средствата от пациент на Омега.

— Съжалявам, но мисля, че не ви разбирам.

— Просто смятам, че тарифите на пациентите Омега може да послужат като субсидия за щедростта на болницата, що се отнася до безплатните случаи на трансплантация.

— А, да разбрах — потвърди Ингрид.

— Аманда Чапмън не е първият пациент за трансплантация, който болницата поема срещу нищо — уточни Дънбар. — Забелязах, че е имало още двама преди нея. Те са в списъка на безплатното лечение, който си ми изготвила. Интересно ми е дали цената на операциите им е била за сметка на пациентите Омега?

— Не съм сигурна — призна Ингрид, но звучеше неубедително. След малко се окопоти: — Предполагам, обаче, че имате право.

Дънбар беше сигурен. Ставаше дума за толкова много пари, че той бе почти убеден, че Ингрид знае нещо поне за това как се финансират пациентите за трансплантация. Въпреки това беше още по-учуден защо такава щедрост не получава силна общественост и реклама. Все пак вестта, че Медик Екоз използва огромни суми, за да финансира скъпа благотворителна дейност, би се отразила много добре на болницата и по-специално на парите на Джеймс Рос и служителите му. Разбира се, никой не би одобрил провеждането на опити с животни върху някои от пациентите им, но...

Той се опита да намери начин да попита Ингрид за изследванията на Аманда Чапмън, без да предизвика подозрението ѝ. Погледна отново списъка със сметките и каза шеговито:

— Изглежда сте доста пестеливи към Аманда Чапмън.

— Какво имате предвид?

— Ами според нейните документи не са ѝ правени изследванията, които правите при приемането на пациенти за трансплантация.

Ингрид застана зад него, за да погледне в монитора. Дънбар извади файла на Аманда.

— Виждаш ли?

На лицето ѝ се появи усмивка и тя каза:

— О, разбирам защо. На Аманда не са ѝ правени тези изследвания, защото тя беше приета от Детската болница. Там са изготвени всички необходими ни тестове. Просто нямаше нужда от тях тук. Тя вече е включена в регистрите.

— Разбира се — съгласи се Дънбар. — Трябваше да се сетя.

Нейните думи повдигнаха нови въпроси. Какво, по дяволите, прави Медик Екоз, че се е наложила нова пункция на Аманда онази нощ в крилото на пациентите Омега? Ако Ингрид Ландс, една обикновена секретарка, осъзнава, че на Аманда не са ѝ били нужни повече имунологични изследвания, значи медицинският екип със сигурност е знаел. Като се замисли повече, човек стига до въпроса защо тогава Ингрид знае за имунологичните изследвания? Тя работи за Джордано в администрацията, дори не е медицинска секретарка. И това възбуди любопитството му. Следващият път, когато тя излезе от стаята, ще изтегли личния ѝ файл.

Докато чакаше отговор на молбата си за ексхумацията на Ейми Тийздейл, Дънбар се зае да преглежда сметките за последната финансова година. За да се пребори със скуката и да провери какво още трябва да разбере занаяпред, реши да открие нещо за финансирането на изследванията на Рос. Преди министерството да се оттегли от тези операции, припомни си той, финансирането на Рос беше пропорционално на печалбите от трансплантациите. При това положение болничното счетоводство би трябвало да упоменава абсолютно всички разходи по изследването. Дънбар искаше да знае за какво се харчат средствата. Имаше желание освен това да разбере откъде в момента идва финансирането на Рос.

Първоначално в сметките изглежда не се вписваха всички средства, съсредоточени в бюджета на изследването. Дънбар не можеше да проумее защо. Не беше нещо секретно, тъй като Рос беше наистина много известен изследовател. Знаеше се за научната му програма. Ако тази точка в счетоводната книга, която търсеше, не беше посочена като пари за изследването, тогава трябва да е сложена под

друго заглавие. Отново провери имената на файловете и окото му се спря на нещо, наречено „Сметка Вейн Фарм“ Какво пък беше това?

Кликна с мишката върху файла, за да го отвори и откри точно това, което търсеше. Изследователските лаборатории на Рос се намираха в местност, наречена Вейн Фарм. Дънбар предположи, че работата по изследването задължително се провежда с опитни животни. Всичко, свързано с проучването на Рос, изглежда бе вписано в сметката на Вейн Фарм — от заплатите на техниците до наема на собствеността, и от лабораторното оборудване до разходите по осигуровките. Беше отбелязано и закупуването на прасета.

Все пак не се споменаваха нищо за никакви алтернативни източници на финансиране за настоящата година. Дънбар очакваше да открие увеличение в общото финансиране от Медик Интернешънъл, което щеше да бъде най-простото обяснение за оставането на Рос в проучването след оттеглянето на министерството като източник за финансиране. Нямахме и по-малко от подобно увеличение. Все пак предположи, че точно за такова нещо става дума. Нямахме изискване да се упоменава изрично канала, чрез който се пълнеха болничните сметки, особено след като лабораторията на Рос се намира извън болницата. Сигурно това е обяснението, освен ако Рос не финансира сам проучването си, а ако е така, той би трябвало да е безумно богат.

Дънбар знаеше, че Рос печели добре — заплатата му бе вписана в документите на Си-Мед. Тя обаче не бе достатъчна да поема частно изследване. От друга страна Рос извършваше и никакви консултации в Женева. Си-Мед не бе посочила подробности, просто нищо не беше написано за това. Дали защото не знаят повече? Смяташе да ги попита, когато му се обадят за ексхумацията. Защо ли им отнема толкова време?

Ингрид излезе да обядва. Дънбар я информира, че ще се нахрани по-късно, опитвайки се да спазва принципите си и отношенията им да запазят чисто работната си основа. Все още не беше изцяло сигурен в нея. Вероятността тя да е един вид шпионин върху работата му, непрекъснато се въртеше в главата му, така че най-безопасният път на действията му бе да я държи поне на една ръка разстояние от работата си. Докато я нямаше изтегли досието ѝ.

Ингрид Ландс бе напълно квалифицирана сестра, откри той. Освен това имаше степен от факултета за медицински сестри в

университета в Единбург. Работила в няколко частни клиники преди да се присъедини към администрацията на Медик Екоз. Последното ѝ работно място като медицинска сестра е било в клиниката Сен Пиер в Женева.

Брей, брей, брей, помисли си Дънбар. Колко е малък светът! Рос ли имаше пръст в преместването на Ингрид в Медик Екоз?

Мобифонът му иззвъня и прекъсна линията на мисълта му. Като мислеше, че Си-Мед се обаждат с резултата от запитването му за ексхумацията, Дънбар натисна копчето.

— Стивън? Извинявай, че те притеснявам — чу гласът на Лиза, — но реших, че е по-добре да ти кажа къде съм, в случай че се опиташ да ми се обадиш и се притесниш, че ме няма.

— Какво има? Станало ли е нещо? — попита Дънбар.

— Майка ми. Разболя се тази нощ. Лекарят смята, че е пневмония. Ще я откарат в болницата Уестърн и аз отивам с нея.

— Съжалявам — каза той. — Всъщност щях да ти се обаждам — започна колебливо.

— Така ли?

— За Ейми...

— Какво за нея?

— Поисках да я ексхумират. Не ти казах по-рано, защото не знаех как ще го приемеш.

Настана дълга пауза.

— Там ли си?

— Да — отговори Лиза. — Просто се изненадах, а не трябваше. Единствената възможност ли е?

— Няма друг начин да се открие — потвърди нежно Дънбар.

— И аз така мисля — отвърна хладно Лиза. — Горкичките ѝ родители, след всичко, през което минаха!... Сигурно ще ме винят за това.

— Защо?

Лиза се разплака.

— Трябва да тръгвам — каза тя. — Чакай ме, ще говорим по-късно.

— Лиза... — Дънбар чу затварянето на телефона. — По дяволите — изруга той.

Поседя няколко минути така и после реши да отиде до болницата Уестърн.

Спря в странична уличка на около триста метра от входа; реши, че така е по-добре, отколкото да се чуди къде да паркира по-близо. Ако опиташе да намери по-близо място, вероятно нямаше да може, щеше да изгуби поне десет минути в търсене из околните улички и да паркира пак там.

Почти изтича до болницата, като се водеше по знаците за отделенията. Откри Лиза да седи на ръба на пластмасов стол в коридора, коленете ѝ бяха събрани, а ръцете ѝ — склучени около тях. Съзерцаваше пода и изглеждаше много тъжна.

— Лиза?

Тя вдигна поглед и той забеляза, че очите ѝ са зачервени.

— Какво правиш тук? — попита тя, въпреки че не изглеждаше разочарована.

— Разтревожена си и реших, че ще е добре да те откарам вкъщи.

Усмихна се почти насила.

— Колко мило!

— Какво повече те тревожи — майка ти или Ейми?

— Мисля, че и двете по свой собствен начин.

Възпълничка сестра с дебели крака, стиснала картон и химикалка, се появи на вратата и попита:

— Госпожица Феърфакс?

Лиза приближи.

— Да?

— Доктор Кембъл иска да разговаря с вас.

Лиза се обърна към него.

— Отивай, аз ще те почакам тук — кимна ѝ той.

Тя се забави около пет минути. Когато се върна, Дънбар се изправи.

— Какви са новините?

— Ще трябва да лежи. Започнали са курс антибиотици. Това е всичко засега.

Чакаха на светофара на път към апартамента ѝ. Дънбар каза тихо:

— Получих лабораторния доклад за изотопа от дома на Шийла Барнс. Нямахте нищо, което да свързва с Медик Екоз.

— Шегуваш се! — възкликна Лиза. — Трябва да са те! Кой друг може да иска тя да пострада?

— И аз така мисля — съгласи се той. — Но от лабораторията смятат, че става дума за промишлен изотоп, който не се използва от никого в Шотландия, доколкото на тях им е известно.

— Значи са прикрили следите си — заключи тя.

— Така изглежда.

Отново потеглиха. Дънбар попита:

— Какво имаше предвид, когато каза, че родителите на Ейми ще те винят?

Лиза въздъхна сякаш споменът за това бе болезнен.

— Когато Ейми почина, Медик Екоз успя да убеди родителите ѝ, че е станало някакво недоразумение, а аз съм ги била подвела, уверявайки ги, че всичко ще бъде наред. Изглеждаше сякаш се присмивам над скръбта им, не беше особено приятно усещане, уверявам те.

— Мога да си представя — кимна Дънбар. — Но ти си постъпила така, както си смятала за добре. Невинаги е лесно.

— И ето сега трябва да премина през всичко това отново — каза Лиза. Гласът ѝ беше натежал от появилото се съмнение.

— Това вече не зависи от теб, Лиза.

Тя измърмори нещо.

Бяха пристигнали пред апартамента ѝ. Точно по обяд имаше прекалено много свободни места за паркиране. Дънбар се намести точно пред входа на блока.

— Ще се качиш ли за малко?

Той кимна и излезе от колата.

— Кафе? — попита го при влизането в дома ѝ.

— Аз ще направя. Ти иди си измий очите — каза Дънбар.

Предложението му я накара да се замисли за себе си. Попипа с ръка лицето си и извика:

— Господи, сигурно изглеждам като сянка. Не съм се и сетила на какво приличам.

Отиде до банята, а Дънбар сложи кафеварката и се загледа през прозореца.

Лиза се върна няколко минути по-късно, беше сресала косата си и миришеше на парфюм. Сложила си беше и лек грим.

— Така е по-добре — каза тя с усмивка. — Вече се чувствам като човек.

Дънбар отвърна на усмивката ѝ и се опита да се включи в опитите ѝ за незначителен разговор, докато се съвземе напълно. Тя се умълча, той се обърна и видя, че очите ѝ са затворени.

— Добре ли се чувстваш? — попита нежно.

— Има нещо, което не съм ти казала досега.

— Какво? — Дънбар я прегърна, докато сълзите се стичаха по бузите ѝ.

— Бях на погребението на Ейми... просто за да ѝ кажа сбогом, както подобава. Опитвах да се прикривам, но майка ѝ ме видя... Никой никога не ме е гледал така като нея... Такава омраза се четеше в очите ѝ.

— Не бива да го приемаш така — успокои я той. — Тогава е била объркана и много потисната. Казала си това, което си смятала за истина. Точно така е трябвало да постъпиш и когато съберем доказателствата за случилото се с Ейми, и ще бъдеш напълно удовлетворена.

Той отпусна малко прегръдката си и Лиза го погледна.

— Благодаря ти — прошепна тя.

— За какво?

— За това, че си тук.

— Ш-шт.

Лицето ѝ беше съвсем близо до неговото. Той я погледна с меките си тъмни очи и изведнъж установи колко много е навлязла в живота му през последните няколко дни. Образът ѝ непрекъснато нахълтваше в съзнанието му. Забеляза устните ѝ да трепват и да се разделят бавно — явно беше прочела мислите му. Не се отдръпна. Той премести малък кичур коса от лицето ѝ и го постави внимателно зад ухото. Пръстите му следваха бавно бузите ѝ и придърпаха главата ѝ към себе си. Целуна я по устните, все още леко несигурно.

Лиза почувства колебанието му и вмъкна пръстите си в косата му. Принуди го да я целуне отново. Целувката им, мека в началото, се

задълбочи. И двамата усетиха желанието.

Каквито и резерви Дънбар да бе имал преди за уязвимостта ѝ, те се пръснаха изведнъж. Осъзнаваше единствено близостта на тялото ѝ и леките закачливи движения на езика ѝ в устата си. Ръцете му се пуснаха по гърба и по нежната извивка на бедрата ѝ, и я придърпа още към себе си, докато хълбоците им се сляха и тя усети втвърдяването му.

Отдръпна се нежно. Със затаен дъх му прошепна:

— Ела — и го завлече за ръката към спалнята.

— Сигурна ли си? — попита той задъхано и отново я прегърна.

— Съвсем сигурна — потвърди тя, спусна ръцете си към талията му и извади ризата му от панталоните. Махна дрехите от тялото му и погали с ръце гърдите му. Очите ѝ не слизаха от неговите, докато движеше ръцете си надолу към колана и не разкопча панталоните му.

Дънбар повтори действията ѝ, издърпа блузата ѝ и пъхна ръцете си отдолу, като преминаваше гладко към корема. Отправи се бавно към гърба, за да разкопчее сутиена ѝ, след което стисна нежно гърдите ѝ. Докато напипваше зърната ѝ, тя изхриптя от удоволствие. Отдръпна главата си назад, предостави врата си на устните му и му позволи да я сложи на леглото.

Дънбар я обсипа с ласки по врата и надолу, като преди всяка целувка разкопчаваше поредното копче от блузата ѝ. Устата му заобикаляше всяко зърно, като го засмукваше нежно, а ръката му в това време опипваше бедрата ѝ, за да свали бельото. Застана отгоре ѝ и продължи да я целува продължително и бавно, преди да навлезе в нея и да я остави в дълбините на възбудата ѝ, а тя повдигаше хълбоците си и се опитваше да го сграбчи с тях.

Лиза въздишаше тежко, докато той се опитваше леко да пъхне ръката си помежду им, докосвайки я меко и опитно, улавяйки виковете ѝ с уста и я тласкаше отново и отново, докато тръпка пресече цялото му тяло, а нейното конвулсираше под него.

Страстта им премина и те се отпуснаха един до друг със задоволство. Дънбар се отмести пръв. Претърколи се, целуна я по челото и се уви в прегръдката ѝ.

— Боже, колко време — измърмори тя. — Не съм осъзнавала.

— Нямах ли никого?

— Бях сгодена за известно време, докато разбрах, че Маминка е силно намесена между нас. Той изчезна като сняг през юли. Оттогава минаха две години. А ти? Предполагам, че сега е моментът да ми кажеш, че има госпожа Дънбар и че с близнаците децата ще станат трима в неделя?

Дънбар се усмихна.

— Няма никаква госпожа Дънбар — каза той. Беше обхванал с ръка тялото ѝ и нежно потупваше челото ѝ.

— Знаеш ли, точно това ми липсва най-много — каза тя.

— Кое?

— Да ме докосват. Толкова е приятно просто ей тъй да те докосват. С чувство. Сексът може да е прекрасен, но да усещаш някой да те докосва с ръка или да пъха пръстите си в косата ти, или дори да те потупва по задника, само защото това ти харесва, е наистина страхотно. Не звучи ли идиотски?

Дънбар целуна косата ѝ.

— Не.

Изведнъж се чу далечно иззвъняване.

— Какво е това? — попита тя.

— Мобифонът ми — отвърна той, като се почувства неловко.

— И не си го изключил?

— Не се сетих. Не съм си и представял дори, че...

— По-добри го вдигни.

Дънбар стана и започна да търси мобифона си. Обади се от хола. Върна се след няколко минути и каза:

— От Си-Мед. Дадох разрешение за ексхумация.

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

В деня на ексхумацията Дънбар се чувстваше на тръни. Си-Мед бяха изготвили разрешение с помощта на специалния отдел за извършване на неофициалното изкопаване на тялото, тъй като не искаха да поемат риска да се ходи по съдилища за получаването на официална заповед с всички последици, които може да изникнат след това. Дънбар беше доволен, но знаеше много добре, че покритите операции носят немалък риск и всичко може да се случи. Резултатът за човек, попаднал на неподходящо място в неподходящ момент, може да предизвика доста зрелищна ситуация.

Родителите на Ейми бяха на почивка извън страната — майката вече пет месеца след смъртта на Ейми страдаше от депресия, а бащата бе сметнал, че малко зимно слънце ще ѝ се отрази добре. Преди три дни бяха заминали за Тенерифе и щяха да отсъстват още десет. Точно този факт помогна за решението на Си-Мед да одобри тайната операция. Ако всичко минеше гладко, родителите на Ейми никога нямаше да разберат за това.

Според плана Ейми щеше да бъде ексхумирана рано сутринта, щяха да я откарат в моргата в Глазгоу и патолог от министерството, назначен от Нийл Банън, щеше да извърши аутопсията под специални инструкции. Когато всичко свършеше, той щеше да докладва на Дънбар. След това щяха върнат Ейми в гроба ѝ още преди залез.

Всичко вече беше извън контрола на Дънбар, но той все още се чувстваше като атлет, готвещ се за старт на голямо състезание. Телефонът иззвъня и той се обади.

— Да?

— Стивън, Лиза е. Някакви новини?

— Все още не. Имам чувството, че им отнема адски много време.

— Ще прекъсна разговора, защото могат да те потърсят.

— Ще ти звънна веднага щом разбере нещо.

Дънбар не го свърташе и продължи да обикаля из стаята. Дали случайно няма някакъв проблем в комуникациите? Напрежението

винаги кара хората да си представят всякакви неща, особено когато има ограничение във времето. Вероятно резултатите от аутопсията са били дадени директно на Си-Мед в Лондон, полицията вече е информирана и ще пристигнат в болницата всеки момент. Забравили са да информират, разбира се, човека, който е в основата на всичко. Той вече дълбоко навлизаше в параноята си, когато телефонът звънна отново.

— Доктор Дънбар, моля.

— На телефона.

— Идентификационният ви код, моля.

Дънбар го съобщи.

— Извинете за безпокойството, но ми казаха да действам точно по указания.

— Няма нищо.

— Казвам се Маквей. От министерството ме натовариха да извърша аутопсия на ексхумираното тяло на Ейми Тийздейл под инструкциите на инспектората на Си-Мед.

— Да, очаквах обаждането ви.

— Съжалявам, че се забавих толкова, но имаше да се върши малко лабораторна работа.

— Разбирам. Какво открихте?

— Ами, никой не ми беше предоставил достатъчно информация по случая и дори не са се сетили, че детето вече е било подлагано на интензивно проучване след смъртта.

— Напълно е възможно — каза Дънбар. — Тя почина след провалена трансплантация на бъбрек. Вероятно аутопсията е била наложителна при тези обстоятелства.

— Длъжен съм да ви информирам подробно. Бъбреците ѝ и сърцето са отстранявани вече за изследване и след това са поставени обратно. Дори намерих чифт проби, които са използвали тогава. Много мразя, когато патолозите дяволски ги мързи да си почистват бъркотията и да използват труповете като кошче за боклук. Мързеливи твари!

Дънбар прехапа устни, за да не издаде нетърпението си.

— Какво точно открихте, докторе? — попита той бавно, но натъртено.

— Моята специфична задача беше да се концентрирам върху имплантирания десен бъбрек и да извърша имунологични изследвания от гледна точка на съвместимостта му. Помолиха ме да обърна сериозно внимание на типа тъкан и на... вида ѝ.

— Да.

— Имплантираният орган е човешки бъбрек и е бил съвършено съвместим с типа тъкан на пациента. Достигнахме до осемдесет и един процента хомология.

Дънбар успя да осъзнае последната дума от изречението.

— Човешки и осемдесет и един процента съвместимост — повтори той. — Сигурен ли сте?

Беше глупав въпрос и незабавният отговор го осведоми, че Маквей е установил същото.

— Разбира се, плюс или минус пет процента.

— Благодаря ви, докторе — каза Дънбар вече машинално. — Доколкото разбирам не сте забелязали нещо необичайно, нали?

— Като изключим предната аутопсия на трупа, не. Ако питате мен, смятам за ненужен срам ексхумирането ѝ.

— Явно е така — каза Дънбар и затвори телефона.

Съзерцаваше стената известно време, като не знаеше точно какво чувство го е обхванало. Беше разочарован, отхвърлен, глупав и изцяло измамен. Оказа се глупак и се чувстваше наранен. Знаеше, че трябва да се обади на Лиза, но точно сега се чувстваше ядосан дори на нея и на Шийла Барнс. Помежду си те бяха успели да го убедят, че на децата са били поставени други органи по време на операциите им и именно това го накара да навлезе толкова навътре в залата за патология в Медик Екоз.

Изглежда Ейми Тийздейл наистина е получила правилния бъбрек и това, което той бе видял в мазето, вероятно е била някаква експериментална дисекция, странна за външния наблюдател, но законна и лицензирана.

Единственият аргумент против това да се нарече огромна грешка, беше фактът, че някой се е опитал да убие Шийла Барнс. Но защо? Ако всичко, свързано с трансплантацията, е било преувеличено и Шийла грешеше, защо тогава ще искат да я убият? Нямаше никакъв смисъл. Всъщност нищо нямаше смисъл. Той вдигна телефона и се обади на Лиза.

— Е? — попита тя нетърпеливо.

— Не откриха нищо нередно с бъбрека на Ейми. Човешки и е с осемдесет и един процента съвместимост.

Настана мълчание преди Лиза да каже:

— Това е невъзможно. Реакцията ѝ беше толкова силна, че просто не може да е имало съвместимост.

— Съжалявам, Лиза — въздъхна Дънбар. — Такива са заключенията на патолога, изпратен от министерството. Ще трябва да приемем твърдението му.

— Не мога да разбера. Няма начин реакция като тази да е била причинена от... — Гласът ѝ увисна.

— Съжалявам — повтори Дънбар.

— Тогава защо ще се опитват да убият Шийла Барнс? — попита Лиза, залавяйки се за сламката, за която се бе хванал и той.

— Права си — съгласи се Дънбар. — Нещо не си пасва. Смятахме, че е така, дори и да е имало бог знае каква причина, но нищо повече.

— И какво ще правим сега?

— Предполагам, че ще ме отзоват в Лондон за обяснения. За момента не виждам нищо друго, освен това.

— Съжалявам, чувствам се виновна — пророни тя.

— Никой не носи вина — успокои я Дънбар. — Ако имаме късмет, никой няма да разбере за ексхумацията, така че в крайна сметка никой няма да пострада особено много.

— Господи, няма да мога да го понеса, ако родителите на Ейми разберат — проплака Лиза. — Ексхумация без съществена причина, след всичката болка, която им причиних досега... няма да мога да го преживея. Бях сигурна, че ще открият, че на Ейми е бил даден животински бъбрек.

— И аз.

— Нали родителите ѝ няма да разберат? — попита тя с надежда в гласа.

— Доколкото ми е известно, няма никаква вероятност, така че всичко ще бъде наред. Ще стискаме палци и това е.

Лиза въздъхна дълбоко и след това отбеляза:

— Знаеш ли какво? Въпреки всичко, което ми каза, и знам, че трябва да го приема, все още съм сигурна, че съм била права. Не знам

как или защo, просто e така.

Дънбар се обърка какво да каже.

— Искa ми се наистина да си била права — започна той.

— Всичко e наред. Не ми се вярва да ти наредят да отлетиш и да ти търсят отговорност. Не разбирам нищо и толкова. Наистина нищо. В крайна сметка вече абсолютно нищо не разбирам. Отхвърлянето на изцяло съвместими органи, ракът на Шийла, експериментите с прасето в болницата и сега изглежда всичко e прекрасно и твърде преувеличено?

— Смиcъл има, интуитивно усещам, че нещо ужасно не e наред. Просто трябва да имам доказателства, каквито обаче не мога да открия.

— Първоначално в Лондон не бяха особено доволни от ексхумацията, нали? — попита Лиза.

— Я повтори! — каза Дънбар разсеяно.

— Ще имаш ли неприятности?

— Очаквам да ми се обадят всеки момент, да ме поканят в Лондон и да ме зарадват — приятно.

— Нали не мислиш, че ще си загубиш работата заради случая — поиска да знае Лиза.

Дънбар се намръщи.

— Смятам, че при тези обстоятелства ще трябва да предложа оставката си.

— Недей.

— Моля?

— Ти не си направил грешка. Действал си по убеждения. Имал си куража да докажеш убежденията си. Ще ми се обадиш ли?

Дънбар се усмихна на себе си.

— Фактът, който има значение e, че ексхумацията беше грешка — каза вяло той.

— Само на пръв поглед — настояваше тя. — Никой не прави заключения от пръв поглед. Не подавай оставка. Ако те уволнят, няма да можеш нищо повече да направиш, недей да ги улесняваш. Ти си човекът, който върши всичко, не те. Нищо лошо не си направил. Застани смело пред тях.

— Ще видим — повдигна рамене, но вътре в себе си оценяваше подкрепата ѝ.

Дънбар получи дългоочакваното обаждане малко след четири часа следобед. Беше му наредено да докладва пред Си-Мед на следващия ден. Директорът искал да го види в одинайсет. Той се обади на Лиза, за да я информира.

— Мини по-късно — предложи тя. — Осъденият има право на последно желание.

От Хийтроу Дънбар взе метрото до центъра на Лондон. Валеше проливен дъжд и във вагона се разнесе миризма на мокри дрехи. Нямаше нито една усмивка сред сутрешните пътници. Очевидно всеки гледаше напред в плановете си за деня още от сутринта. Убиваше времето, като се опитваше да разбере с какво се занимава всеки един от пътниците около него. За съжаление не можеше да ги попита, дори и да смяташе, че е познал.

Слезе от метрото и се качи по стълбите навън. Зарадва се на свежия въздух. Нямаше никакво значение, че вали. Започна да се оглежда за такси до вътрешното министерство. Поради лошото време почака доста, докато попадне на свободно, но и нямаше нищо против да постои под дъжда. Пуйките не бързат да дойде Коледа, все пак.

— Радвам се да ви видя отново, доктор Дънбар — отбеляза с приветлива усмивка секретарката на директора, госпожица Робъртс. — Господин Макмилън няма да ви кара да чакате дълго.

— И без друго не бързам особено — отговори Дънбар с подчертана ирония.

Тя се усмихна, но не каза нищо. На бюрото ѝ иззвъня звънец и тя му кимна.

— Успех — прошепна, докато той минаваше покрай нея.

— Ах, Дънбар. Влез, седни — покани го Макмилън, висок мъж с посребрена коса. На друго място щеше да прави впечатление като изключително добре изглеждаш мъж, но тук, в Уайтхол, беше един от многото. Изглежда горните ешелони на Гражданската служба привличаха подобни хора. Дънбар често се питаше дали работата прави човека, или обратното. Като се позамисли малко, предположи, че определен тип хора подхождат за много работи. Имаше изключения,

разбира се, но стереотипът на Холивуд в повечето професии не беше далеч от тази категория.

Макмилън затвори папката, върху която работеше.

— Ти ни подведе, Дънбар — каза той.

— Съжалявам — отвърна Дънбар. — Бях сигурен, че съм на прав път.

— Даваш ли си сметка колко много ни струваше да издействаме неофициална ексхумация?

Дънбар нямаше грам представа, но чувстваше, че ще му кажат. И директорът му каза. Изглеждаше престорено шокиран.

— Да не споменаваме десетките обаждания за услуги и факта, че в момента сме зависими от всички в специалния отдел.

— Всичко водеше до заключението, че починалото дете е било с животински орган, несъвместим животински орган — обясни Дънбар.

— Искаш да кажеш, че една истерична жена ти е внушила, че на детето е присаден друг орган и ти веднага си направил заключенията си?

— Нито една от жените, замесени в това, не може да бъде описана като истерична — оспори Дънбар. — Разговарях и с двете и си направих съответните заключения. Освен това едната от тях, Шийла Барнс, е станала обект на, по мое мнение, опит за убийство, и то такъв, който в най-скоро време ще бъде успешен.

— А-а, да, изотопът от стената — каза Макмилън. — Трябва да ти напомня, че лабораторията не откри нищо, което да свърже източника на изотопа с болницата Медик Екоз.

— Това не означава, че не са замесени — натърти Дънбар.

Макмилън реагира на аргумента със съмнение и повдигане на раменете, после потърка мустаците си замислено:

— Според мен ще трябва да предадем случая Барнс на полицията. Все още подозренията за извършено престъпление са минимални, така че те да поемат оттук нататък. А ние дано се измъкнем с малко късмет цели от кашата, която ни забърка.

— Въпреки откритията на вашите хора, все още смятам, че има нещо странно около смъртта на двете деца — каза Дънбар. — Направих компютърно проучване на смъртните случаи при подобни обстоятелства и не открих нищо. Все пак това са два случая само в Медик Екоз. Убеден съм, че трябва да продължим разследването. Ние

сме най-добре квалифицираните хора, които разследват подобно нещо. Именно затова и съществуваме.

— Не се опитвай да ми казваш защо съществуваме, Дънбар! — нападна го Макмилън.

— Не, сър, само твърдя, че да предадем всичко на полицията от този етап нататък, е неразумно. Ще започнат разследване, но няма да стигнат доникъде. Колкото до нас, по-заинтересовани сме да си запазим носовете чисти, отколкото просто да си правим заключения.

За момент Дънбар осъзна, че е отишъл твърде далече. Неговия формуляр П45 се мержелееше пред очите му като хвърчило при закачлив ветрец, но гневът изведнъж се стопи в очите на директора.

— Наистина ли мислиш така?

— Да, сър, наистина.

— Виж какво ще ти кажа. Ако успееш да ми дадеш подходящо обяснение по какъв начин тези две проклети жени са все още прави, въпреки факта, отбелязвам „факта“, че тялото на Ейми Тийздейл съдържа подходящия орган, тогава ще продължим нататък с разследването.

— С какъв срок разполагам? — попита с готовност Дънбар.

— Три дни.

Дънбар напусна Министерството на вътрешните работи със смесени чувства. Можеше да бъде и по-лошо, предположи той. Все пак не си изгуби работата. Вместо това му дадоха само три дни, за да намери смислено обяснение, каквото и без друго беше търсил цяла нощ. Вървеше по брега с надеждата да го осени прозрение, но всичко, което го озари, беше гнусната влага. Лондон бе любимият му град, но днес беше твърде неотзивчив към чара му. В такъв дъжд приличаше на всеки друг град, дори на източен Берлин.

Върна се на летището, за да хване самолета за Глазгоу.

Не можа да се съдържи и поиска от стюардесата огромен джин с тоник. Чувстваше се потиснат и настроението му не се повлия особено от пристигането на пълничък северняк, бизнесмен, на седалката до него. От думите „Често ли пътувате до Шотландия?“, Дънбар беше наясно, че пътуването ще е мъка. Едносричните отговори не правеха абсолютно никакво впечатление на Артър Шелби, който се занимавал с

хидравлични системи и изглеждаше твърдо решен да запълни огромната дупка в образованието на Дънбар през следващите петдесет и пет минути. На Шелби не му остана никакво време да стигне до съществения въпрос „А с какво се занимавате вие?“, тъй като самолетът кацна и Дънбар се почувства най-сетне свободен.

Обади се на Лиза от летището.

— Е?

— Не ме уволниха. Дадох ми три дни, за да предложа сваятна хипотеза.

— Това хубаво ли е, или лошо?

— Зависи дали ще се справя.

— Ще дойдеш ли насам?

— Имам по-добра идея. Защо не отидем някъде на вечеря?

— Защото може някой от Медик Екоз да ни види — отвърна тя.

— Можем да отидем някъде извън града.

— Ако си сигурен, че си готов да поемеш риска.

— Да. Да те взема ли в седем?

— Ще те чакам.

Дънбар пристигна в апартамента ѝ навреме и я намери вече готова. Беше се облякла според случая. Той се усмихна.

— Изглеждаш страхотно.

— О, благодаря ти. Цялата тази новооткрита свобода ме кара да се чувствам опасно като човешко същество.

— Как е майка ти? — попита Дънбар, като си спомни причината за свободата на Лиза.

— Държи се.

— Оставям на теб да предложиш къде да отидем тази вечер.

— Може до езерото Ментийт. Не е много далеч и там има страхотен хотел. Точно до брега на езерото.

— Звучи добре. Дали ще има места.

— Позволих си своеволието да запазя, след като ти се обади — призна си Лиза.

Пътят до езерото Ментийт беше прав, но доста неравен. Дънбар се почувства щастлив, че на паркинга има само четири коли. Искаше спокойна вечер и достатъчно време за разговори. И двамата си поръчаха джин с тоник, докато избираха какво да вечерят. Поръчаха, келнерът се отдалечи и Лиза попита:

— И така, каква идея смяташ да им предложиш?

— Някаква, която да обясни как така ти и Шийла Барнс все още смятате, че сте прави, въпреки всичко открито досега.

— Изглежда си взел нашата страна в Лондон.

Дънбар кимна.

— Според мен си постъпил правилно — каза тя.

Дънбар я погледна за миг мълчаливо и след това отбеляза:

— Радвам се да чуя, че си толкова убедена. Нито веднъж не си се разколебала, нали?

— Бях доста близо, след като ми каза за откритията на патолога — призна тя. — Но знам, че това, което съм видяла, не е резултат от трансплантацията на съвместим орган.

— Значи нашата отправна точка трябва да бъде, че Ейми определено е получила не този бъбрек, който е трябвало.

— Да — каза Лиза кратко.

Дънбар млъкна при пристигането на предястието. След това се обади:

— Значи ако съответният бъбрек беше намерен в Ейми след ексхумацията... тогава трябва да е попаднал там малко след операцията. Всъщност, ако е починала от отхвърляне на органа, то правилният бъбрек е бил поставен след смъртта ѝ... Разбира се. След смъртта ѝ! — възкликна той, тъй като всичко си идваше на мястото. — Толкова е просто. На Ейми е бил имплантиран животински орган, но след това, след смъртта ѝ, е бил подменен с този, който е трябвало.

Очите на Лиза святаха от въодушевление.

— Прав си — възкликна тя. — Точно така трябва да е станало. Но защо?

— Да видим сега. Донорният орган се доставя. Медик Екоз го получава от съответната болница източник... но вместо да го дадат на пациента, те използват нея или него за някой от животинските си експерименти.

— И ако нещо се провали, покриват следите си, разменяйки грешния орган с правилния по време на аутопсията! — добави Лиза.

— Да, обаче как ще докажем всичко това?

Настъпи дълго мълчание.

— Хайде да се нахраним най-напред — предложи той, като взе вилицата и ножа си. — Ще се справим.

Те изобщо не разговаряха по време на вечерята, защото и двамата бяха дълбоко замислени. Достигнаха до кафето без все още да са си продумали, нито пък имаха идея как да докажат теорията си. Все пак беше нещо и двамата бяха доволни от решаването на първата част на загадката.

Напуснаха хотела, поразходиха се по кея, за да разгледат езерото сред замръзналата лунна светлина.

— Медицинските изследователи са добре обучени учени, педантични хора, точни във всичко. Фактите и цифрите са от първостепенна важност за тях — наруши мълчанието Дънбар.

— Накъде биеш?

— Не мисля, че съм попадал някога на изследовател, който не си води записки.

— Е, и? — запита Лиза.

— Основно изискване за тази работа е да водиш акуратни данни за всичко, до което достигнеш, да записваш резултатите в дневници. Освен това трябва винаги да имаш на разположение данните към твърденията или откритията си, че да ги покажеш на научната общественост, ако ти ги поискат. Цялата работа е обект на щателно преглеждане.

— Все още не виждам накъде води мисълта ти — промърмори Лиза, сгушвайки се още по-дълбоко в палтото си.

— Трябва някъде да имат записки.

— Искаш да кажеш някакви поверителни книги?

— Ами в наши дни предполагам, че са някакви компютърни файлове — каза замислено Дънбар.

— Значи ако можеше да ги напипаш, ще намериш всичките необходими доказателства?

— Точно за това си мисля — призна той. — Трябва да са запазили записки от всичките си експерименти, проведени досега,

както успешните, така и провалилите се. Би трябвало да пазят заключенията си, следващите си стъпки в проучването.

— В това има смисъл. Но как, по дяволите, ще се добереш до нещо такова?

— Да приемем, че архивите им се пазят в лабораторията на Рос. Ще трябва някак си да стигна до нея, но как ще успея да заблудя работещите в отдела за трансплантации. Ще трябва да се намери някаква причина да напуснат поста си и съм сигурен, че щом вляза вътре, ще мога да хвърля поглед на това, от което имам нужда. Ако успея да предам на полицията експериментите им, в които са участвали деца, смятам, че ще ги пипнем.

Лиза го гледаше с колебание.

— Не трябва да се заемаш с това. Може да е опасно. Ти изобщо съзнаваш ли срещу какво се изправяш?

— Те не са професионални престъпници — предположи Дънбар. — Смятам, че си имаме работа с няколко амбициозни кретена, които преминават всякакви граници само и само да ускорят изследването си.

— Но те са убили две деца и може би са на път да убият медицинска сестра и съпруга ѝ. Цената е извънредно висока, дори за най-амбициозните изследователи, нали?

Дънбар бе принуден да се съгласи.

— Мислиш, че пропускам нещо?

— Възможно е и не искам да те убият — каза Лиза.

— Ще го имам предвид.

— Не ти е хрумвало нищо друго за изотопа, така ли?

Дънбар поклати глава.

— Предполагам, че Медик Екоз са наистина твърде умни и внимателни, че да използват нещо, което да доведе следите обратно при тях. Изглежда са премислили всичко, включително и размяната на органите в трупите, в случай че някой ги разкопае и ги изследва.

— Скоро ще разбереш всичко — каза Лиза, като пъкна ръката си в неговата на връщане към паркинга. — Убедена съм.

Сутринта Дънбар първо се обади на Си-Мед и говори с Макмилън.

— Сър, искахте от мен да обясня твърденията на сестрите с откритията на патолога. Е, мисля, че ще мога.

— Удивляваш ме — каза Макмилън сухо.

— Те са разменили органите след смъртта, вероятно по време на аутопсията.

— След смъртта?

— Все още смятам, че е възможно да са извършвали експериментите си върху деца, използвайки животински органи. Изчакват, докато донорният орган бъде доставен за пациента им и го приемат. Те обаче не го използват, а го оставят настрана като застраховка. Ако експериментът им се провали, заменят животинския орган с човешки, преди да освободят тялото за погребване.

Макмилън възкликна:

— Боже Господи, каква отвратителна мисъл. Допускам, че може и да е така, но тази теза звучи напълно невъзможно за доказване.

— Искам да опитам, но ще ми трябва още време.

— Дори да предположим, че си прав, Дънбар, не смяташ ли, че са прекратили опитите си след първия смъртен случай?

— Моля?

— Защо не са изоставили цялата работа, след като първият пациент е починал? Защо са продължили, знаейки, че експериментът се е провалил?

— Вероятно са се надявали, че ще успеят да решат проблема — категорично заяви Дънбар.

— М-м-м — изръмжа Макмилън все още неуверено.

Дънбар не предложи други доводи. Лиза беше допуснала, че има повече, отколкото той смяташе. Макмилън предполагаше същото. Можеше единствено да се каже, че е допустимо да са прави.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

Дънбар излезе на среднощна разходка. Дъждът вече бе спрял, улиците блестяха мокри, но въздухът беше студен, сух и ужасно неподвижен. Той вдигна яката на палтото си и тръгна без определена посока. Имаше нужда от размисъл. Мракът и тихите улички щяха да му помогнат.

Лиза и Макмилън му бяха внушили неприятното усещане, че нещо не е наред с цялостния подход. Сигурен си, че си на правия път за някъде, имаш пълна убеденост, но не можеш да уловиш конкретното. Първо с неохота си го признаваш, тъй като искаш да вярваш, че всичко е наред. Дори можеш да се самоубедиш, че виждаш пътните знаци, които са ти необходими. Просто нагаждаш мотивациите, така че да паснат. Доказателствата може да сочат обратното, но ти продължаваш да се надяваш, че всичко ще се нареди, тъй като алтернативата би те довела до признанието, че си загубил напълно.

Той се опасяваше, че това се отнася именно до неговата хипотеза за употребата на животински органи при трансплантации в Медик Екоз. Беше измислил прекрасна, удобна теория за странната размяна на органи след смъртта и все още съществуваше вероятност да е прав. Сега, след като премисляше всичко разумно, без емоции, започна да се тревожи. Имаше улики, естествено. Трябваше да си наложи да ги разгледа отново безпристрастно.

Лиза твърдо отстояваше твърдението си, че реакцията на Ейми Тийздейл била прекалено силна. Като опитна медицинска сестра в областта на трансплантациите, тя просто не можеше да повярва, че Ейми е получила подходящия орган. Същото важеше за Шийла Барнс и нейния пациент Кенет Линиъм — още една силна реакция. До момента пренебрегваше изцяло факта, че като финал органите не само не бяха подходящи, но даже не бяха близо до границите на съвместимостта.

Срещу тази огромна загадка трябваше да се изправи смело. Рос не беше изследовател тип Мики Маус, който е готов да имплантира стар орган в пациента си, за да види какво ще стане. Той беше изявен експерт в областта на трансплантационната имунология. Знаел е предварително, чрез интензивна лабораторна работа, точно какви са шансовете за успех. Всъщност съвсем нормално е да се приеме, че той дори не би опитал да извърши експерименталната си операция, без да е съвсем сигурен в успеха си. И все пак налице бяха два ужасяващи смъртни случая. Защо?

Това от своя страна пораждаше и другия въпрос — колко в действителност са били експериментите. Дали двата провала са изключение на правилото? Имало ли е изобщо успешни животински трансплантации, които не са излезли на бял свят? Нямаше никакъв начин да се разбере без достъп до изследователските архиви на Рос. Разбира се, имаше минимална вероятност Дънбар да е на изцяло погрешен път за цялата тази работа. Може Рос да не е направил нищо нередно. Не е имало експерименти с животински трансплантации. Двете деца просто са страдали от нещо неизвестно, неуточнена форма на тъканна реакция и става дума за най-обикновено фатално съвпадение — цялото разследване е грешка още от самото начало. Дънбар знаеше, че трябва скоро да реши кое изглежда най-възможно. Нахлуването във Вейн Фарм щеше да бъде неговият избор. По този начин подлагаше и себе си, и Си-Мед на страхотен риск и имаше нужда да се почувства по-добре, да събере мислите си и да се убеди пак, че има основание да го направи. Опита да намери някакво решение на проблема, мислейки си и за останалите странни неща, случили се в Медик Екоз.

Прехвърли всичко от самото начало и все още му се струваше странно и неприсъщо за доктор Рос да приеме финансовото оттегляне на министерството от изследователската му работа без нито дори дума на протест. Тогава Дънбар смяташе, че на Рос е обещано алтернативно финансиране, но ако не е така, тогава откъде идват тези пари? Фактът, че не успя да открие никаква следа, не означаваше непременно, че такава не съществува, но и да беше намерил, и да не беше — все още витаеше възможността Рос да е имал някаква друга причина да продължи работата си.

Дънбар се запита възможно ли е Рос да позволи да бъде унижен по този начин пред обществото, защото върши нещо в Медик Екоз, нещо, за което не иска да бъде притесняван, нещо толкова важно за него, че е готов да изгуби цялата си гордост. Може ли изследователската слава да бъде толкова значителна за даден човек? Сигурно. Но той вече се радва на международна репутация като изследовател. Нямаше нужда от допълнителна слава. Не е да речеш някой млад, амбициозен новак, който е готов да направи всичко, само и само да се чуе името му и който би преминал всички граници, ако се налага.

Колкото повече мислеше за това, толкова по-малко вероятно му се струваше Рос да рискува кариерата и репутацията си, да убие две деца само и само да разбере как се отразява трансплантацията на животински органи върху хората. Дори да се абстрахираме от това, той просто не може да публикува резултатите от работата си по никакъв начин, без да спомене същността на вината си. Най-разумното в неговия случай бе да се поучи от провалите си и да започне наново със законна програма, подпомаган от вече известните му факти. Погледнато от тази страна, цената изглеждаше непоносимо висока — нещо, което и Лиза беше забелязала. И така, ако целта не е допълнителна слава, то тогава към какво се стреми Рос?

Най-очевидният отговор е пари. По всичко изглежда, че тези хора не познават никакви граници на никакви нива в обществото — те са готови да сторят всичко, стига цената да е добра. Такава е логиката на живота. Все пак, ако парите са достатъчна мотивация, то значи прикриват и престъплението. На Дънбар не му беше ясно по какъв начин всичко, свързано с животинските органи за трансплантация, може да привлече достатъчно пари за човек като Рос, който е готов да рискува всичко. На лице беше и проблемът, че Рос не изглежда кой знае колко богат. Жизненият му стандарт върви съобразно с осемдесет и нещо хиляди годишна заплата, но, разбира се, и това може да се оспорва. Рос е изключително умен човек. Не би постъпил толкова глупаво, да поставя човешкия живот на карта, ако не е замесен в нещо наистина злоещо.

Като си мислеше за доходите му, Дънбар се сети, че е забравил да поиска от Си-Мед повече информация за работата му в Женева. Може би не е чак толкова важно, но те не бяха предоставили

достатъчно подробности в началото. Смяташе да им напомни още при следващия контакт. Не беше типично да оставят нерешен въпрос.

Дънбар осъзнаваше, че ако обвини в нещо Рос, ще се наложи докторът да обяснява много повече от чисто филантропските му изяви в трансплантациите на пациенти на държавна издръжка в Медик Екоз. Той съвсем спокойно е работил върху трима пациенти за период от три години, без изобщо някой да го притеснява. Ако външен човек надуши нещо, това значително би намалило печалбите на отделението му и следователно неговия дял от приходите по старите им договори. Никой в Медик Екоз не би се заел ей така, без нищо, с безплатни трансплантации, особено когато болницата не е в особено добро финансово състояние. А какво се получава? Заели са се с цели трима пациенти.

Очевидното безразличие на Ингрид към финансирането на трансплантациите за такива пациенти беше също загадка. Тя бе възприела с въодушевление идеята, че цените от трансплантациите са за сметка на пациентите Омега, и въпреки че най-накрая допусна тази възможност, се държеше като че ли става дума за сценарий за филм. Струваше си да продължи разследването върху финансирането на тези пациенти.

Дънбар си спомни, че трябваше да се обади на Клайв Търнър от детската болница за пункцията на костния мозък на Аманда Чапмън. Не беше забравил, но не знаеше какво точно да му каже. Според официалните данни, такова нещо изобщо не се е състояло. Просто още едно странно събитие в Медик Екоз, не толкова важно само по себе си, особено за организация, която се гордее с ефикасността си. Ще бъде глупаво да се каже, че хората в болницата не правят грешки, но все пак са доста по-малко от направените в други такива заведения.

Сега трябваше да се намери отговор на много сериозен въпрос. Струваше ли си да се влиза във Вейн Фарм при целия този риск? Той осъзнаваше, че няма друг начин да се събере информация за изследователската работа на Рос. Отговорът, прецени Дънбар, беше „да, струва си“.

Минавайки по мостовете над Клайд, той спря, за да погледа през парапета тъмната вода, виеща се отдолу. Търсеше вдъхновение в нея и мислеше дали да влезе във Вейн Фарм сам или да потърси нечия помощ? Все още размишляваше по този въпрос, когато усети

приближаването на кола по моста. Обърна се и видя полицейска кола панда с двама пътници, които го гледаха втренчено. Дънбар продължи да наблюдава водата, с надеждата, че колата ще си отmine. Но това не стана. Чу смъкването на прозореца и глас с акцент от Глазгоу го попита:

— Нали не възнамерявате да вършите някоя глупост?

Преди да се обърне, Дънбар се усмихна на иронията във въпроса.

— Няма такова нещо, офицер. Просто се наслаждавам на чистия въздух — отговори.

Отговорът му удовлетвори закона и колата отмина.

Определено помощ няма да е излишна, помисли си Дънбар. Вече достатъчно беше нагазил в калта още от самото начало на задачата си. Смяташе да поиска от Си-Мед да му уреди експертна помощ. Макмилън беше обещал да отпусне по случая още „известно време“, което не даваше особено ясна представа за колко време става дума.

Още на следващата сутрин Дънбар поиска помощ от Си-Мед. Помоли и за информацията относно консултантската работа на Рос в Женева. Получи отговор, че молбата му ще бъде изпълнена колкото се може по-скоро, а от него се искаше да чака.

Дънбар стигна в болницата и каза на Ингрид, че няма да има нужда от нея. Не искаше да се мотае в краката му, докато разследва по какъв начин се финансират безплатните трансплантации. Поверителността относно пациентите Омега се спазваше точно, но той не оставяше Ингрид на мира и тя бе получила информацията, че пациентите са трима. Беше посочила и точни данни за твърденията си. Дънбар не можеше да си спомни дали беше включила датите на операциите. Искаше да опита да свърже датите с приемането на пациенти за трансплантация.

Успя да намери информацията за пациентите Омега, която тя му беше предоставила. Датите на престоя им в Медик Екоз бяха вписани. После провери списъка с безплатните операции на държавна издръжка и сравни двата списъка. Намери това, което търсеше. Приемането на всеки един пациент Омега съвпаднаше точно с приемането на пациент за безплатна трансплантация. Значи е възможно пациентите Омега да са плащали за трансплантациите, но все още не обясняваше защо

Ингрид се колебаеше за това. Тя винаги ожесточено защитаваше Медик Екоз и би трябвало да се втурне да хвали филантропията на болницата. Нещо не се връзваше, нещо липсваше.

Мобифонът му иззвъня. Беше управителката на „Дъ Бийчис“ в Хелънсбърг.

— Доктор Дънбар, помислих си, че като на приятел трябва да ви съобщя. Госпожа Барнс почина спокойно в три часа сутринта. Съжалявам.

— Благодаря, че ме информирахте — въздъхна Дънбар. — Оценявам това и ви благодаря за всичко, което сте направили за нея. Синът ѝ успя ли да я посети преди смъртта ѝ?

— Не, нито веднъж. Искате ли подробностите за погребението? Той потвърди и си ги записа.

Ингрид влезе следобед, за да провери дали има работа за нея. Получи отрицателен отговор, усмихна се с превъзнесената си усмивка и каза:

— Знаете ли, изобщо не смятам, че сте счетоводител.

Седна на ъгъла на бюрото и постави двете си ръце на коляното.

Дънбар почувства, че го побиват тръпки. Опита се да изглежда спокоен и попита:

— На какъв ви приличам тогава?

— О, нямам представа, може би нещо като детектив?

— Какво ви кара да мислите така?

— Разглеждали сте личното ми досие.

Дънбар болезнено ясно съзнаваше, че тя следи реакциите му.

— Така ли? — попита.

— На всички персонални файлове се записва датата и часа, в който са били проверявани. Това е предпазна мярка. Последното повикване на моя файл е било от компютъра в този офис.

— Смятам, че по-скоро вие сте детективът — каза Дънбар с усмивка и надежда, че изглежда спокоен. — Абсолютно сте права. Проверих досието ви. Искях да знам повече за вас.

— Защо?

— Запитах за някои клинични изследвания на пациент за трансплантация и ми се стори, че знаете всичко за тях. Това възбуди

любопитството ми. Тъй като имах компютър до себе си, реших да го задоволя.

— Какво открихте?

— Че наистина сте опитна медицинска сестра — отвърна Дънбар. Всичко беше въпрос на хазарт. Той просто беше казал истината.

— Така е — съгласи се Ингрид.

— Е, значи сме квит — рече той. — Аз съм доктор, който не работи като такъв, а вие сте медицинска сестра, която не върши съответната дейност.

— Не бях се замисляла по този въпрос — каза Ингрид. — Какво съвпадение, наистина!

Тя излезе от стаята, а Дънбар изпусна напрежението с тежка въздишка. Беше на косъм. Почти веднага започна да се пита колко от всички файлове, до които беше имал достъп, са оставили следа като тази. Върна мисълта си назад и се сети, че е бил изключително предпазлив и не се е интересувал изобщо от Лиза или Шийла Барнс в компютърната система на болницата, така че би трябвало всичко да е наред. Беше сигурен, че нищо не е търсил и за двете починали деца, което наистина щеше да е голям провал. Голяма част от информацията, която беше използвал, си беше на харддискете, поради което не е имало нужда от претърсване на мрежата в болницата — никой не би трябвало да е проследил какво е вършил, освен ако... Как е разбрала Ингрид за досието си? За да провери датата на достъпа до него, значи го е гледала. И защо ѝ е да го прави? А може би има и друг начин да разбере?

Усети кръвта да бие в ушите му, докато проверяваше зад монитора. Боже Господи, знаеше, че е сгрешил, но... Имаше кабел за тока, мрежови кабел за връзка с цялата компютърна мрежа и за принтерите, но имаше и трети кабел. Той се втренчи в третия кабел и усети прилив на кръв в главата си. Не беше съвсем сигурен, но интуицията му подсказваше, че тъничкият сив кабел е свързан с някакъв допълнителен монитор. Някой наблюдава всичко, което излиза на неговия монитор.

Тази мисъл го накара да се почувства уязвим. Премисли всичко спокойно и стигна до заключението, че все още е в относителна безопасност. Ще се вмъкне в ролята на счетоводител, който си пъха

носа навсякъде съвсем съзнателно, особено в началото, когато непрекъснато е търсил факти и данни, за да оформи безкрайните таблици на приходите и разходите. Разбира се, беше искал Ингрид да му дава информация от време на време, като например за приблизителните цени на трансплантациите, списък на безплатните пациенти от държавната издръжка и съвсем наскоро за финансирането на пациентите Омега.

Тогава защо излезе този гаф с досието ѝ? Дали не е била инструктирана да го предизвика и да проследи реакцията му? Дали някой друг не е разтревожен от въпрос, който той е задал? Имаше неприятното чувство, че точно за това става дума. Подозираше, че е стигнал твърде близо до нещо, за което не би трябвало да знае. Ситуацията се утежняваше още повече, че може да разбере кое е това, което не трябва да знае.

— Как е тя, докторе? — попита Сенди, след като двамата с Кейт се появиха в канцеларията на Рос за сведения около състоянието на Аманда.

— Положението не е бляскаво — отвърна Рос с усмивка. — Но постигаме значителен напредък с Аманда.

— Как така?

— Бих могъл да ви напълня главите с технически подробности, но предлагам да се качите горе и да я видите сами — каза той делово.

— Разбира се, ще отидем — увери Сенди и без повече любезности една сестра ги заведе до стаята на Аманда.

Тя седеше в леглото си и изглеждаше жизнена. Очите ѝ бяха ясни, а усмивката ѝ бе изместила унието от последните няколко дни и повдигна духа им повече от всичко друго. Сенди почувства, че сълзи напират в очите му от радост, докато гледаше как Кейт я прегръща и го поглежда над рамото на детето им.

— Изглеждаш прекрасно — каза тя на Аманда, като я притискаше силно към себе си. — Сигурно се чувстваш по-добре, нали?

— Омръзна ми — оплака се малката, но го каза със съвсем нормален глас, толкова различен от изтощения шепот, който бяха свикнали да слушат през последните седмици.

Кейт и Сенди избухнаха в смях.

— Омръзна ли ти? — попита Кейт, осъзнавайки, че може да нарани чувствата на Аманда, след като видя учудения ѝ поглед.

— Не ми разрешават да ставам от леглото, за да си играя с къщата на куклата — обясни Аманда.

— Може би утре ще ти позволят — каза сестрата.

— Възрастните винаги казват така — продължи да мрънка Аманда и предизвика още смях.

— Не мога да повярвам — обърна се Сенди към сестрата. — Днес тя изглежда толкова добре.

— Лекарите успяха да постигнат напредък при преодоляването на проблема с тъканното разпадане и сега изглежда диализата вече е наред — обясни тя. — Много по-добре е, отколкото се надявахме. Всички са много доволни от нея. Тук тя е истинска звезда.

Сенди отмести Кейт и на свой ред прегърна дъщеря си.

— Толкова се радвам да видя моята малка принцеса да изглежда и да се чувства както преди.

Сестрата излезе и тримата продължиха да си бърборят радостно за нищо и за всичко. Аманда попита баща си докъде е стигнал с къщата ѝ за кукли и той обеща, че ще я довърши. Увери я, че плановете са готови и строежът е започнал.

— С лампи — напомни му тя.

— Във всяка стая — потвърди весело Сенди.

Времето летеше и Кейт забеляза, че Сенди е утихнал, сякаш беше потънал в някаква мисъл.

— Какво има? — попита, докато Аманда разлистваше книжка с картинки за оцветяване и търсеше слончето, което искаше да им покаже.

Той вдигна рамене:

— Не знам. Май бях обезсърчен, не вярвах, че е възможно подобрене. Бях на път да убия надеждата си, а сега...

— Нека не се задълбочаваме в анализи. Нека просто сме благодарни — посъветва го меко тя.

Той кимна и сложи ръката си върху нейната.

— За какво си шепнете вие двамата? — любопитства Аманда.

— Нищо — отвърна Кейт.

— На мен не ми прилича на нищо — настояваше тя.

— О-о-о, така ли, млада госпожице — каза Кейт закачливо. — В такъв случай, обсъждахме кой от нас пръв ще те гъделичка по пупата!

Тя радостно нападна Аманда, която пък избухна в смях от гъдела. Сенди се усмихна широко от разнеслия се смях. Никаква музика не можеше да звучи толкова прекрасно.

По-късно двамата вървяха към колата и Кейт попита:

— За какво си мислиш?

— Каквото и ти — че това е чудо.

— Нали не смяташ, че е само ремисия, казват, че пациентите внезапно се подобряват, но за кратко?

Сенди поклати глава.

— Не, пациентите, болни от рак, реагират по този начин. Аманда няма рак. Може би наистина са подобрили диализата тук. Сега вече всичко е наред и кръвта ѝ е прочистена по-добре, отколкото с предишните апарати. Отървали са я от токсините. Затова е и толкова енергична и жизнена.

— Сега е съвсем същата като преди — зарадва се Кейт.

Той се съгласи и добави:

— По-добрата диализа означава повече време между сеансите. Това ще им даде възможност да работят задълбочено върху стабилизирането ѝ. Вече не им се налага да се борят за живота ѝ през цялото време и след това, ако успеят да я стабилизират, ще имат повече време за доставката на бъбрека. — Той сложи ръката си на раменете ѝ и я прегърна. — Какъв прекрасен ден — каза. — Хайде да вечеряме навън.

Кейт кимна и отвърна на прегръдката му.

Дънбар пристигна в хотела и намери бележка от Си-Мед. В нея го инструктираха да се срещне с човек на име Джеймс Дъглас в бар „Крейн“ на улица Саламандър в осем часа. Имаше и извинение за липсата на информация относно интересите на Джеймс Рос в Женева. Имало трудности при получаването на данните, но според тях това нямало връзка с разследването в Глазгоу. Щели да опитат отново.

Дънбар реши да остави колата си на паркинга на хотела и да вземе такси до „Крейн“. Така нямаше да има неприятности с

паркирането и нямаше да се лута и търси улица Саламандър. Качи се в таксито, даде името на бара и попита шофьора:

— Знаете ли къде е?

— Да, а вие?

— Какво искате да кажете? — попита Дънбар.

— Ако се появите пред „Крейн“ с такси, ще увиснете там като пълен глупак. Ще ви сметнат за кука. Такъв ли сте?

— Няма такова нещо.

— Не че ми е работа, но моят съвет е да слезете от колата на няколко пресечки и да продължите до бара пеша.

— Благодаря за предупреждението.

— Няма проблеми. Срамота за акцента, макар че вината не е ваша.

— Така е.

— Все пак да ви напомня...

— Знам — прекъсна го Дънбар. — Ще си държа устата затворена.

— Мълчанието е злато — захили се шофьорът.

Таксито спря в район, където уличните светлини явно се смятаха за присъщи на извънземните.

— Това място отмира — обясни шофьорът. — Скоро ще дойдат булдозери, някъде към края на годината.

Дънбар му благодари, плати му шест лири и добави още четири бакшиш.

— Мерси. Мястото е ей там в ляво. Няма начин да го пропуснеш.

Таксито направи обратен завой и замина, като го остави да се удивлява на тишината. Намираще се на улица с много високи жилищни сгради от едната страна, но все още не бе чул нито звук. Никакви гласове, никакво радио или телевизия, нито лаещи кучета, нито миризми от готвене. Единственият мирис, който се усещаше, беше на изгорели дизелови газове, оставени във въздуха от таксито. Нямаше нито една светлинка в сградите. Приличаха на огромни черни монументи, дали подслон на призраци от миналото. Нещо прелетя покрай него по тротоара и изчезна в тъмнината. Щеше му се да вярва, че е било котка, но можеше да е и друго. Ускори крачката си.

Беше на път да се усъмни в съществуването на бар в този район, когато видя да се разлива светлина по пътя на около петдесетина

метра. Приблужи се и дочу мъжки смехове. „Крейн“ беше единствената обитаема сграда на улицата. Външният ѝ вид говореше, че това преди не е било кръчма. Предната фасада беше абсолютно плоска с двойна стъклена витрина. Приличаше на магазин. Зад стъклата се виждаха тъмни тежки пердета, напоени с многогодишен дим и прахоляк, които висяха на две месингови тръби. Зад пердетата можеше да се види единствено тавана, който приличаше на опушен от никотин.

Наведе се, за да мине през вратата и се изненада като откри, че има три стъпала надолу към бара. За момент спря на стълбите и огледа помещението. Няколко клиенти се обърнаха с любопитство към него. Не знаеше как да разпознае или да се свърже с Дъглас, помисли, че е по-добре да седне и да почака, отпрати се към бара и си поръча чаша бира. Барманът прие поръчката без коментар и постави чашата пред него. Погледна монетата и му върна ресто.

— Още преди да си попитал, не знам.

— Какво не знаеш? — запита Дънбар.

Барманът се облегна с лакти на бара.

— Виж кво, много по-голяма възможност има кралицата майка да дойде тук, отколкото да ме накараш да търгувам. Сигурно имаш причини да дойдеш тук, като едва ли е за да пийнеш биричка. Търсиш информация. Просто ти казвам предварително, не моеш ме накара да ти свърша и грам работа. Ясен ли съм?

— Напълно — съгласи се Дънбар.

— Така не се разговаря с приятелчетата ми, Хари — с местен акцент каза глас иззад Дънбар.

Обърна се и видя слаб, жилив мъж, облечен в черни джинси, тъмно поло и меко кожено яке. Леко червеникавата му коса беше започнала да окапва и имаше вид на боксьор в лека категория.

— Как я караш, Стив? — погледна мъжът към Дънбар.

— Чудесно... Джими — отвърна той.

— Съжалявам за това, Джими — заумилква се барманът. — Не исках да те обидя, приятел — продължи към Дънбар.

— Не съм го взел на вътре.

— Искаш ли да поседнем? — попита Дъглас.

Поведе го към пейка в дъното. Оставиха питиетата си на маса, цялата залята с бира.

— Защо тук? — попита Дънбар, след като скърцаща врата се отвори и из цялото помещение се разнесе миризмата на урина.

— Трябваше да съм сигурен, че не си проследен, и не си.

— Дойдох с такси.

— Явно си дал на шофьора доста щедър бакшиш.

Дънбар не попита как е разбрал.

— Защо са всички тези предпазни мерки? — попита.

— Защото не знам нито кой си, нито в какво си се замесил. Хората, които ме наемат, не ми обясняват подробности. Смятат, че не трябва да знам. Всичко се прави чрез посредници, така че клиентите да се преструват, че не знаят нищо, ако се сгафи работата. С всички се отнасям по един и същи начин. Ти може да си най-издирваният престъпник в Европа, аз откъде да съм сигурен.

— И какво знаеш? — попита Дънбар.

— Че искаш да се добереш до място, където май не те чакат с отворени обятия. Трябва аз да те вкарам вътре и след това да те изкарам.

— Става дума за изследователска лаборатория, където работят върху животни. Намира се във Вейн Фарм на около три мили от града по Ломонд Роуд.

Дъглас носеше тефтерче и записа информацията в него.

— Какво преследваш?

— Търся информация за това, което правят. Надявам се, че там в сградата има компютърни данни.

— Университет или частно?

— Частно.

— Кофти. Сигурно са си наели сериозна охрана. Знаеш ли нещо за това?

Дънбар му каза какво е научил от бюджетните архиви за миналата година.

— Ами отвътре някакви охранителни системи?

— Нищо.

— С колко време разполагаме?

— Имаме достатъчно. По-важното е никой да не разбере, че съм бил там — уточни Дънбар.

Дъглас прехапа устните си:

— Вътре и после вън без никаква следа? Това май ще се окаже по-трудничко.

— Важно е.

— Ще поогледам мястото и ще те потърся.

— Кога?

— Ще направя пълен оглед и през деня, и през нощта. Ела пак тук вдругиден по същото време.

Дънбар си тръгна от „Крейн“ и успя да намери пътя за главния булевард, откъдето взе такси, за да отиде при Лиза. Тя изглеждаше много по-спокойна от когато и да било.

— Как мина денят ти? — попита той.

— Превъзходно.

— Прави ли нещо по-специално?

— Разхождах се с километри — каза тя, — ходих на където ми видят очите. Просто се разхождах и разхождах, защото не можех да стоя тук. Чувствах се свободна да правя каквото си искам и беше страхотно.

— Хубаво — каза Дънбар.

— А ти?

Той ѝ разказа за плановете си да влезе във Вейн Фарм и да прегледа изследователските находки на Рос.

— Значи все пак си решил?

— Това ще сложи край на всички спекулации — промърмори той. — Ако намеря и най-малкото доказателство, че се поставят животински органи на пациенти в Медик Екоз, полицията ще може да действа незабавно.

— Кога? — попита тя.

— След няколко дни. Няма да съм сам.

— Ще внимаваш много, нали? — прошепна тя.

— Разбира се.

— За какво си мислиш? — попита го, докато той мълчеше.

— За утре.

— Какво ще има утре?

— Погребение.

На следващата сутрин Дънбар отпътува за град Ъруин на брега на Клайд. Шийла Барнс бе поискала да я погребат там в гробището на църквата Сейнт Андрюс, където тя и съпругът ѝ Сирил се оженили преди двайсет и шест години. Тази жена запази достойнството си, въпреки че е съзнавала, че е смъртоносно болна, мислеше си Дънбар. Това ѝ е дало време да сложи в ред всичките си неща и да уреди погребението си, нещо, което хората отлагат до последния момент или докато е вече много късно.

Църквата не беше нещо кой знае какво. Имаше студен отблъскващ вид, с желязна ограда вместо ниски дувари или жив плет. Дори дворът ѝ изглеждаше ужасно, липсваха дръвчета и храсти поне малко да разнообразят каменните надгробни плочи, които се простираха на повече от триста метра зад сградата. Но очевидно е имала сантиментално значение за Шийла и в случая това беше важно. Един духовник беше казал по радиото „Църквите не са архитектурна забележителност, а са направени да привличат хората“.

Като влизаше вътре, Дънбар забеляза, че небето се смрачава зловещо. Надяваше се, че няма да завали до края на погребението. Превръщането на пръстта в кал само щеше да утежни още повече церемонията. За да не притеснява семейството и приятелите ѝ, той седна близо до задната част вдясно от главната пътека на църквата. Направи му впечатление, че беше пълна почти три четвърти. Шийла Барнс му харесваше, нямаше възможност да я опознае по-добре, но го беше грабнала с прекрасния си характер. Към мнението му се прибави и това, че много хора жаят за нея. Сирил не присъстваше и не беше изненадващо. Вероятно и той бе близо до смъртта.

Службата се водеше от свещеник от Шотландската църква, който лично е познавал Шийла. Гласът му беше дълбок, звучен и достигаше всички ъгълчета без затруднение. В помещението се разнесе подробна и прочувствена биография на Шийла и нейната работа. Толкова беше различно, помисли си Дънбар, от набързо скалъпените в последния момент речи на роднините, както вече стана традиция в днешно време. Научи, че Шийла е прекарала дълго време в чужбина в началото на медицинската си кариера, работела е в държави от Третия свят. Дългият ѝ щастлив брак със Сирил беше представен като пример за силата на любовта. Синът ѝ Питър бе споменат, но Дънбар остана с

усещането, че свещеникът избягва всичко, свързано с него. Като управител на „Дъ Бийчис“ вероятно е бил добре запознат със семейните проблеми.

Дънбар забеляза на предната скамейка млад мъж и предположи, че е Питър Барнс. Той седеше малко встрани от останалите опечалени, вероятно братята и сестрите на Шийла, тъй като бяха горе-долу на една възраст. Стори му се, че семейните проблеми са напуснали пределите на дома им. Питър Барнс беше висок и тъмен, и когато се обърна да погледне шествието, на лицето му се четеше едва забележима усмивка, сякаш се забавляваше с някаква собствена шегичка. Дънбар забеляза, че вратовръзката му не беше черна, а аленочервена, както и носната кърпичка в горното джобче на сакото му. Въпреки че цветът беше малко приглушен, все пак не подхождаше за случая.

Дънбар, който упорито странеше от семейството и приятелите на гробището, почти последен се присъедини към процесията. Все пак можеше да се каже, съдейки по поведението му, че Питър Барнс страда по свой собствен начин. Дънбар се приближи към него и му изказа съболезнованията си.

— Благодаря — отвърна Питър.

— Не успяхте да посетите майка си в „Дъ Бийчис“ преди да почине, нали?

— За нещастие, не — отговори пак Питър. — Работата ми отнема голяма част от времето. Беше ми трудно да отделя свободно време, за да отида до Хелънсбърг.

— Разбирам — увери го Дънбар. Поколеба се известно време преди да каже: — Съзнавам наистина, че не е моя работа, но с единствената цел да успокоя майка ви, която ме помисли за вас при последното ми посещение, прецених, че е добре и изиграх вашата роля. Беше изключително доволна и почина с мисълта, че двамата все пак сте успели да се помирите.

Питър се усмихна:

— Благодаря ви, че ми казахте, господин...

— Дънбар, Стивън Дънбар.

— Това ме облекчи много. Може ли да ви запитам каква работа сте имали с майка ми?

— Трябваше да я разпитам за някои неща относно работата ѝ в болницата Медик Екоз, просто за да завърша документацията си.

— Аха, документацията — каза Питър Барнс, сякаш се подиграваше с Дънбар.

Вече му беше ясно защо хората не обичат да си общуват с Питър.

— А с какво точно се занимавате, господин Барнс?

— Работя по дизайна на бойните кораби.

— Звучи доста интересно. Във всички аспекти или е нещо по-специално?

— Радиационно замърсяване.

Дънбар преглътна с усилие. Почувства, че косата по врата му започва да настръхва.

— Наистина? — каза накрая, след което се прокашля, въпреки напрежението в гърлото си. — Може ли да запитам към коя фирма работите?

— Бакстърс, на Тайнсайд — беше отговорът.

Като стигна в хотела си, Дънбар се обади на Макмилън в Лондон и му каза за случилото се.

— Признавам, че това вече надминава чистото съвпадение — отвърна Макмилън. — Този тип Барнс вероятно е замислил смъртта на родителите си, за да наследи нещо. Може би си е въобразявал, че ще успее да се измъкне. Дявол да го вземе, колко е хитър. Искаш ли да уредя цялата информация да бъде предадена на полицията в Глазгоу?

— Ще ти бъда благодарен — отговори Дънбар. — Нямам сили да се занимавам аз. Случаят не е свързан с моето разследване.

— Е, не се отчайвай — успокои го Макмилън. — Все пак ти реши двойно убийство и то по доста необичаен начин.

— Но мен не ме засяга двойното убийство — унило отвърна Дънбар.

— Искаш да ми кажеш, че Шийла все пак не е била убита, за да си трае? — попита Лиза.

— Май че да — призна той. — Като се върна назад виждам, че още от самото начало съм тръгнал в грешна посока. Ако искаш да убиеш някого, за да си държи устата затворена, едва ли ще избереш бавната смърт. Това е повече в стила на някой, който иска смъртта да

изглежда съвсем естествена, съвършено убийство, извършено от човек, който може да си позволи да изчака малко.

— Както собствения ѝ син — каза Лиза с отвращение.

— Скоро ще почне с други очи да гледа на живота — увери я той.

— Значи вече нямаш никаква работа в Медик Екоз — попита тя.

Дънбар вдигна рамене:

— Нищо, освен думата на две медицински сестри, от които едната вече мъртва.

— Другата обаче знае много добре какво говори — каза твърдо Лиза.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

Дънбар реши първо да прегледа някои от научните публикации на Рос, преди да отиде във Вейн Фарм. Сигурно щяха да му помогнат да разбере това, което очакваше да открие там. Си-Мед му бяха предоставили преписки от наскорошни издания на Рос, но засега той предпочете да ги остави настрана. Бяха четири — три върху животински разработки, а четвъртата за нещо, наречено „Имуноподготовка“, което той остави в папката, тъй като смяташе да се концентрира върху наглед по-важните публикации.

Предполагаше, че четивото ще го затрудни, но се оказа, че Рос има добър стил на писане и представяше данните си в сравнително прав текст. Най-голяма помощ му оказа един от документите, който представляваше преглед на статия за настоящата му работа в областта. Като всички научни прегледи, и този беше насочен към обществото на учените, но не и за работещите в същата област. Техническите подробности бяха сведени до минимум.

От публикациите на Рос ставаше ясно, че той вярва в употребата на животински органи, по-специално прасета, за човешка трансплантация далеч в бъдещето. Това щяло да елиминира неприятната несигурност на пациентите, които трябва да изчакват доставката на подходящ за тях орган, като на всичко отгоре съществувала и моралната дилема — да желаш злото на донора. Освен това щяла да се избегне и упоритата борба с обществото да бъде убедено да носи донорска карта със себе си, след като интуицията на хората ги съветва да си пазят телцето цяло. Смята се за един вид предизвикателство към съдбата или някакъв друг вид суеверие.

Винаги, когато медицината достигала до някакъв напредък в тази насока, всеки очаквал да чуе историята за възстановяването на пациент, изпаднал в кома и обявен от експертите с мозъчна смърт. Това веднага събуждало страховете за едновременните наказания да те погребат жив. Само в такива случаи хората си представяли как техните

органи се отстраняват, докато са още в съзнание, без да могат да протестираат.

Друг аргумент за използването на животински органи, според Рос, бил, че животното донор може да се запази живо до последния момент преди операцията, точно когато е нужен органът. Тогава бил пълен с кислород и е един вид — пресен. Няма да има нужда да се бърза излишно и да се обикаля целия свят с разлагащата се тъкан в ръце. Тогава няма да съществува и феномена надежда против чуждата надежда, щели да се избегнат закъсненията, които правели органа непригоден. Още един плюс бил, че социалните и морални проблеми, свързани със закъсненията на болниците, които поддържат нечий силно казано живот само и само да запазят органите му, щели да останат в миналото.

Основният проблем в изследването бил имунологичният, възникващ при присаждането на чуждата тъкан. Също както тъканите от който и да било друг източник, така и животинските органи трябвало да бъдат пригодени към имунната система на пациента, тъй като в противен случай бързо щели да бъдат отхвърлени като чужд материал. Това щяло да бъде провал за трансплантацията и пациентът в крайна сметка щял да умре. Експерименталната работа на Рос показва, че било възможно да се отглежда прасе с имунната система на човешки организъм като допълнение към тази на прасето. Това щяло да гарантира, че органите на прасето ще бъдат напълно приемливи за пациента, чиято имунна система прасето вече е дублирало. Всичко това било само на експериментална база, разбира се, но все още няма готова основа за доказване на теорията. Идеята за подготовка на прасе донор за всяко отделно човешко същество в случая изисквала много време, което за момента не било осъществимо. Моралната страна на проблема е също под въпрос.

Дънбар се чудеше дали е възможно да са правени опити с подобрени индивиди в Медик Екоз, но реши, че е малко вероятно. Тогава времето нямаше да съвпада в случаите с Ейми Тийздейл и Кенет Линиъм. Тези пациенти бяха дошли в Медик Екоз вече болни и със спешна нужда от трансплантация.

Колкото повече четеше, толкова по-депресиран се чувстваше. Освен ако Рос не беше направил някакво тайно откритие, което да е придвижило напред във времето технологията, то тогава провеждането

на експерименти с имплантиране на свински органи в хора губеше смисъл. Отхвърлянето си беше направо гарантирано. Дали Рос не е постигнал такъв пробив? Дънбар се надяваше да открие това във Вейн Фарм.

Дънбар пристигна в осем без пет в „Крейн“, а Дъглас вече го чакаше. Двамата се ръкуваха и седнаха на същите места.

— Как върви? — попита Дънбар.

— Изглежда ми възможно. Всички служители си тръгват до десет вечерта. Остават само двама охранители на вратата. Би трябвало да патрулират района на всеки половин час, но малко след полунощ го раздават по-свободно. Може би разчитат на електрическата ограда, която им върши работата.

— Електрическа ограда? — възкликна Дънбар.

— Не е толкова отчайващо — успокои го Дъглас. — По-скоро е вид алармена инсталация, отколкото отбранителна. Напрежението е ниско, така че можем да я преминем лесно.

— Ами самата сграда?

— Е, това е най-големият проблем. Не можем да използваме прозорец, тъй като няма такива, а вратата е с електронно заключване.

— Но ти каза, че е възможно.

— Мисля, че е възможно — уточни Дъглас. — Ще зависи от това. — Той извади от джоба си малко парче пластмаса с размерите на кредитна карта. Не беше маркирана и имаше място за магнитна лента на нея.

— Ключ?

— Може и така да го наречем, ако свърши работа.

— Ти пробва ли?

— Да кажем, че се запознах с един, който ще успее. Убедих го да си вземе почивен ден от Банк ъв Скотланд и да го изработи.

— Не трябва ли да има някакъв кодиран номер, прикрепен към ключалката? — запитва Дънбар.

Дъглас кимна.

— Кодът се набира чрез бутоните. Спомням си звуците, които издаваха, когато охраната влезе в сградата. Знам номера.

— Ако ключът не свърши работа?

— Това зависи от теб. Можем да отстраним охраната и да използваме техните карти.

— Без насилие! — заповяда Дънбар.

— Както искаш.

— Кога?

— Тази вечер, ако си готов, разбира се.

Дънбар кимна.

— Добре. Кога и къде? — попита.

Дъглас го погледна замислено.

— Правил ли си нещо подобно досега?

— Да — призна той.

Не каза повече подробности, а и Дъглас не ги поиска. Просто кимна и даде нарежданията си как да стигнат до двора на вече неизползваемата железопътна гара в северната част на града. Можеше да остави колата си там и да отидат до Вейн Фарм с ланд ровъра на Дъглас.

— Просто в случай че се наложи да се разпръснем по-късно из района — каза Дъглас. — Имаш ли нужда от дрехи?

— Имам тъмни — отвърна Дънбар. — Мога да използвам и защитен костюм.

— Няма проблеми. Ръкавици?

— Имам си.

— В един часа тогава.

Дънбар се върна в хотела и пусна телевизора, разгледа дрехите, с които смяташе да се облече по-късно, след това ги остави на леглото. Нуждаеше се от още шум, за да го разсее от мислите му за последиците, ако нещо се провали. Шотландската телевизия показваше епизод от Тагарт. Тялото беше извадено от Клайд в присъствието на мрачни лица и гадни шегички. Това не бе най-подходящото за разсейване, помисли си той. Загаси телевизора и пусна радиото, като го нагласи на Класик Еф Ем. Концертът за духови инструменти на Моцарт щеше да свърши работа.

В дванайсет и половина Дънбар провери джобовете си за последен път и излезе от стаята. След това тихо стигна до асансьора. Адреналинът започна да приижда бързо в главата му. Остави ключа си на рецепцията, където мъжът потвърди с кимване приемането му, след

което се върна отново към попълването на някакви документи. Дънбар се зарадва от липсата на любопитство у мъжа.

Инструкциите, които Дъглас му беше дал, бяха перфектни. Всичко беше изчислено съвсем точно. Не срещна никакви трудности при намирането на двора на гарата. Оставаха още седем минути до един, когато стигна мястото на срещата. По това време на нощта почти нямаше движение. Той подкара бавно колата около двора, беше оставил светлините на габарити. Осветяваха се само малките камъчета на чакълената настилка. Намери си място в затънтено кътче, откъдето можеше да наблюдава входа и изгаси фаровете.

Луната се плъзна иззад малко облаче и освети лентата на пътя, водеща нагоре по хълма към паркинга и нататък в храсталаците. Беше почти пълнолуние. Последният път, когато бе наблюдавал луната, беше в иракската пустиня. Той и останалите чакаха тогава да се скрие зад някой облак, за да продължат нататък. Опитва се да си спомни имената на придружаващите го колеги, когато чу приближаването на кола. Отначало си помисли, че ще отmine, но в последния момент тя намали и сви към паркинга. Дънбар бе заслепен от светлините ѝ при завиването, след това автомобилът бавно паркира встрани. Той включи фаровете си и видя тъмнозеления ланд ровър. Излезе, заключи колата и забърза към Дъглас.

— Лесно ли го намери? — попита той.

— Без никакъв проблем.

Двамата се возеха мълчаливо, докато Дъглас се обади:

— Ето я сградата от ляво. Ще минем покрай нея. Има един завой към фермата на около двеста метра нататък. Ще оставим ланд ровъра там.

Дънбар видя осветената от фаровете им табела „Вейн Фарм Институт за отглеждане на животни“. Усмихна се вяло.

— Това ли е мястото? — попита Дъглас, като звучеше малко разтревожен.

— О, да, това е. Просто името малко ме обърка.

— Какво ли не правят в наши дни — въздъхна Дъглас. — Предполагам, че щеше да бъде доста по-ясно, ако го бяха кръстили Дом за вивисекция или Институт за срязване на малки мъхести неща без никаква причина.

— И аз така си мисля.

— Какви ги вършат вътре?

— Прасета.

— Не звучи толкова трогателно от емоционална гледна точка, като например опитни зайчета, но май това няма никакво значение за касапите.

— Имало ли е някога тук проблеми с природозащитници — попита внезапно Дънбар.

— Имаше нещо такова. Подпалиха една лаборатория около Единбург преди няколко месеца, а двама учени получиха писма-бомби. Сигурно скоро ще утрепят някого.

Дъглас отби ланд ровъра от пътя, паркира странично от фермата и изгаси фаровете.

— Време е за работа. — Протегна се назад и вдигна малък сак и два черни дъждобрана. Единия подаде на Дънбар и двамата се преоблякоха. — Ще се върнем през полето, като се прикриваме зад храстите, докато стигнем територията на фермата. След това ще тръгнем на север по оградата, след това на североизток и там ще пресечем мрежата. Ясно?

— Разбрано.

Дъглас връчи на Дънбар ножици за тел и обясни:

— Аз ще се заема с напрежението, а ти ще срежеш телта.

Те заключиха колата и бързо се спуснаха покрай пътя надолу към лекото възвишение и към полето, където се прикриха в сянката на крайпътен плет. Дъглас водеше и държеше Дънбар за ръка, когато двамата падаха на колене. От позицията си Дънбар можеше да разгледа входната врата на фермата. През огромния, добре осветен прозорец, видя двамата пазачи. По всичко личеше, че четяха нещо.

Дъглас направи движение с ръка надясно и Дънбар го последва на път към оградата. Като стигнаха мястото, Дъглас свали сака от рамото си и извади два кабела, всеки с огромна крокодилска щипка в двата края. Свърза и двата към оградата и Дънбар преряза телта на две места, така че да не се наруши потока на тока. Двамата разтвориха телта, за да се промушат през нея и влязоха — Дъглас мина пръв, а Дънбар прибра ножиците в сака и му го подаде.

Дъглас направи знак, че трябва да пълзят по корем. Дънбар почувства, че това е прекалено, но предпочиташе придружителят му да е по-стриктен, вместо обратното. Подчини се без възражения. Пълзяха

един до друг до основната сграда, като използваша лактите си за придвижване.

От мястото, до което стигнаха, се виждаше главния вход. Един от пазачите седеше и четеше вестник с лице към тях. Ако вдигнеше поглед, докато отключват вратата, можеше да ги види. Дъглас погледна часовника си и прошепна:

— Хайде да изчакаме малко. Да видим дали ще се мръдне.

Минаха няколко минути, но пазачът не показва никакви признаци на отегчение от вестника. Дъглас и Дънбар си размениха мимики, но бяха принудени да продължат да чакат. Изминаха още десет минути, най-накрая пазачът сгъна вестника и взе кафеварката. Стана от стола си и изчезна от полезрението.

— Да действваме! — нареди Дъглас като се изправяше и тичаше към вратата, за да вкара картата. Набра номера на кода, докато Дънбар гледаше нетърпеливо към вратата, страхувайки се, че пазачът ще се върне. Ключалката не помръдна. — Хайде, хайде де! — мърмореше той, докато вкарваше пак картата и се опитваше отново. Пак нищо не се получи.

— Времето ни изтича! — изсъска Дънбар през зъби.

Дъглас опита още веднъж със същия резултат, но Дънбар точно в този момент каза:

— Връща се!

И двамата се шмугнаха с глави напред на земята и погледнаха към входа, за да видят дали са били забелязани. Пазачът отвори отново вестника си и седна.

— Какво ще правим сега? — прошепна Дънбар.

Дъглас погледна към входа:

— Можем да ги нападнем.

Дънбар поклати глава.

— Хайде да обиколим сградата. Трябва да има и друг начин за влизане.

— Няма прозорци, няма други врати — каза Дъглас. — Проверих я, не помниш ли?

— Подигравай ми се ако искаш — каза Дънбар и тръгна към задната част на сградата, където нямаше опасност да ги видят от входа. Придвижваша се плътно до стените, които бяха абсолютно гладки, с

изключение на огромна плоска тръба, която заемаше почти половината от стената.

— Какво мислиш, че е това? — попита Дънбар.

— Да не е някаква тръба за отпадъци?

Продължиха нататък по стената, без все още да намерят някакъв начин за влизане. Същото се отнасяше и за края ѝ. Отдръпнаха се малко назад, за да огледат дали е възможно през покрива. Нямаше никакви светлини, антени или дори вентилационни шахти.

— Казах ти! — натърти Дъглас.

— Нека огледаме по-добре отходната тръба — предложи Дънбар.

Тръбата се състоеше от сглобяеми метални части и беше в ширина около два метра. Докато пълзеше по земята около основата ѝ, Дънбар откри два метални капака. Дъглас му подаде ръка да се повдигне на един от тях. Миризмата на разлагащи се гадости накара и двамата да приклекат от отвращение.

— Исусе! — възкликна Дъглас.

— Това са свински нечистотии — уточни Дънбар. — Дай ми фенерчето.

Дъглас му подаде фенерче с дълга гумена дръжка и Дънбар прегледа вътрешността на тръбата. В края нямаше отпадъци. Протегна се надолу, за да види дали няма някаква решетка на дъното. Нямаше. Изправи се и каза:

— Мисля да влезем през тази тръба.

Дъглас се намръщи на предложението, но трябваше да се съгласи, тъй като нямаше никакъв друг вход. Погледна надолу към отпадъците и попита:

— Колко, мислиш, е дълбоко това?

— Има само един начин да разберем. — Дънбар прекрачи през ръба на шахтата и пусна краката си надолу. Установи, че едва покрива коленете му. — Стигнах дъното.

— Ще трябва да се отърва от това — каза Дъглас, като сваляше сака.

Дънбар клекна, за да стигне до края на тръбата. Миризмата заплашваше да надделее над силите му в тясното пространство, докато влизаше. Първо пъкна ръцете си, после главата и раменете си. Изправи се и се опита да намери някакви дръжки по гладките вътрешни стени. Беше трудно, но откри, че има достатъчно място пръстите му да се

пъхнат между сглобките на металните стени. Ако можеше да се издърпа на още три метра, щеше да стигне до хоризонталната част на тръбата и да изпълзи до края.

— Добре ли си? — попита Дъглас.

— Засега.

Дънбар се издърпа с огромни усилия нагоре, използвайки само върха на пръстите си, след това успя да издраска до хоризонталната част. Запълзя бавно до края и установи, че е стигнал до решетка. Все пак беше в сградата, успокояваше се той. Натисна силно решетката и тя отскочи. Най-накрая успя да влезе в широк, плитък метален басейн. Шумът, който се разнасяше около него, му подсказваше, че наоколо е пълно с прасета. Той се обърна назад, за да окуражи Дъглас, който се появи след няколко минути, ругаейки с всяка изминала крачка.

— Тук явно държат прасетата — каза Дънбар победоносно.

— А стига бе — отвърна Дъглас кисело.

Дъглас завъртя фенерчето си в същата посока. Двамата стояха в средата на свинските отпадъци. Имаше две огромни мивки на стената до изхода на тръбата. Дънбар пусна едната и започна да се мие целия, след това изчака Дъглас да направи същото.

— Сега може би ще умрем от пневмония — каза Дъглас, като се заливаше с колкото се може повече вода. — Все пак е по-добре, отколкото да смърдим така.

Двамата успяха да намерят изхода на свинарника и попаднаха в основния коридор на сградата. Липсата на прозорци им даваше пълна свобода да използват фенерчето си, не искаха да рискуват да палят основното осветление. Минаха покрай няколко малки лабораторийки, една голяма и най-сетне последната, която Дънбар търсеше. Помещението беше оборудвано с множество компютърни системи. Той запали лампата на бюрото и започна да търси някаква полезна информация. Имаше няколко писма на бюрото, адресирани до Джеймс Рос, което потвърждаваше, че е попаднал на точното място. Прерови всички незаклучени чекмеджета на бюрото, но никъде не намери кутия за дискети. Най-долното чекмедже беше заключено. Дънбар се обърна за помощ.

Дъглас коленичи, за да разучи ключалката и се усмихна. Извади нещо, което приличаше на комплект метални клинове и си избра един.

Погледна нагоре към Дънбар, докато въртеше клина, опитвайки се да налучка какво става в ключалката.

— И-и-и, абра... кадабра! — оповести той при изщракването на ключалката.

Дънбар дръпна чекмеджето и намери вътре пластмасова кутия за дискети. Всяка дискета беше педантично номерирана и описана, което явно се дължеше на характера на Рос, нещо, за което му беше изключително благодарен. Остави настрана тези, на които бяха записани всички архиви и счетоводни сметки и запази маркираните със заглавието „Данни от експерименти“. Включи компютъра.

— Колко време ще ти отнеме? — попита Дъглас, като в гласа му се усещаше нетърпение.

Дънбар бръкна в якето си и извади найлонова торбичка, в която имаше няколко празни дискети.

— Няма да е много — увери го той. — Просто трябва да ги копирам.

— Аз ще взема да поогледам наоколо — съобщи Дъглас.

— Недей да пипаш нищо — предупреди го Дънбар. — Не искаме никой да разбере, че дядо Коледа е идвал, нали?

Той направи копия на три дискети с данни, изключи компютъра и постави всичко обратно на място.

— Готово — каза той, когато Дъглас се върна. — Можеш ли да заключиш пак чекмеджето?

Дъглас го погледна така, сякаш Дънбар беше поискал най-невъзможното нещо на света, но се подчини. Заклучването беше доста по-сложно от отключването, но най-накрая се чу успокоителното щракване и всичко си беше, както преди.

— Да тръгваме — предложи Дънбар.

Излязоха от лабораторията и започнаха да търсят пътя обратно към свинарника.

— Не забелязваш ли нещо странно? — попита Дъглас.

— Какво?

— Загледай се по-внимателно, след това си спомни как изглеждаше сградата отвън.

Дънбар се огледа и освети с фенерчето всички стени.

— Какво? — попита с неразбиране.

— Част от сградата липсва. Загрях, докато оглеждах наоколо. Погледни дължината на помещението. — Той развъртя фенерчето напред-назад. — Сега си спомни дължината отвън!

— Прав си — призна Дънбар, като насочваше фенерчето направо. — Това явно е фалшива стена.

— Ако не може да се влиза отвън, трябва да има някаква врата оттук.

Те стигнаха до края на стената и започнаха да търсят някакъв проход през нея.

— Странно — измърмори Дънбар, като опипваше с ръце стената. — Изглежда цяла.

— Идиотщина — съгласи се Дъглас. Изведнъж, без да иска натисна нещо, което плъзна панела в стената назад. Това го стресна и той изпусна фенерчето. Обхвана ги пълен мрак.

— Господи! Какво беше това? — извика Дъглас, след като силен грухтящ шум ги връхлетя.

— Още прасета, предполагам.

— Не ми мирише на прасета — усъмни се Дъглас, предпазливо влезе в новото помещение, опитвайки се да намери някакъв ключ за лампа. — Къде по дяволите е това? — изруга той, като не намери никакъв ключ.

Дънбар се плъзна покрай стената, воден единствено от гласа на Дъглас. Изведнъж замръзна на място, след като Дъглас разкъса въздуха с виковете си.

— Какво, по дяволите... Къде си? — прошепна Дънбар.

Стигна до входа и потърси ключ за лампата. Намери го и светна. Лицето на Дъглас беше изкривено от болка. Опипом беше попаднал в стоманената клетка на огромна женска маймуна. Тя беше ухапала ръката му и се опитваше да я откъсне. Очите на Дъглас умоляваха за помощ, кръвта струеше от рамото му.

Дънбар нападна маймуната, като я мушеше през решетките, крещеше ѝ, опитваше се да отвлече вниманието ѝ, но животното продължаваше да стиска ръката на Дъглас. Огледа се наоколо за нещо, което да използва като оръжие. Забеляза изпуснатото фенерче и го светна. Силният лъч светлина принуди животното да пусне Дъглас и да се дръпне назад. Дънбар успя да издърпа Дъглас навън. Той се свлече на земята, целият треперещ от шока.

Дънбар се опита да спре кръвотечението с две кърпи, които намери на мивката в другия край на помещението. Докато ги пригаждаше като турникет забеляза, че имат публика. В помещението имаше още пет маймуни. Всичките бяха женски и до една бременни. Въпреки временното отвличане на вниманието, не можеше да не забележи, че всичките имаха белези на коремите, сякаш са им правили цезарово сечение, но продължаваха да са си бременни.

Дъглас се хвана с мъка за врата и измърмори нещо, което Дънбар не чу. Доближи се до него.

— Омнопон — изсвистя Дъглас.

Дънбар се сети за какво става дума и бръкна във вътрешния джоб на ризата му и извади малка торбичка с болкоуспокоително „Омнопон“, което висеше в кожена торбичка на врата му.

— Старите навици умират последни — каза той.

Дъглас явно е служил като морски пехотинец някога, тъй като това беше техен навик. Подаде му хапчетата, сгъна якето си и го нагласи като възглавница. След като постави главата на Дъглас върху него, се замисли какво да предприеме. В същия момент чу отварянето на предната врата.

— Сега се връщам — прошепна, изправи се и изгаси осветлението.

— Казвам ти, чух ужасен вик — чу се мъжки глас.

— Абе въобразяваш си — отвърна друг спокойно. — Било е от радиото.

— Сигурно Джеймс отново си е правил майтап по радиото.

Дънбар се притисна до стената, като се опитваше да измисли някакъв изход от положението. Двамата мъже от охраната бяха дошли да огледат, но все още у тях се усещаше някакво колебание. Звучаха сякаш само единият е чул нещо, така че шансовете да не докладват за случката не бяха малки. Ако можеше да затвори панелът, пазачите щяха да си отидат без да открият нищо необичайно, освен ако разбира се, не решат да претърсят щателно цялата сграда. Почна да напипва за бутона, когато Дъглас се опита да се премести и издаде лек стон. Играта приключи, охраната вече тичаше натам.

След включването на основното осветление, почти без да се замисля, Дънбар свали шубата си и се затича към тях. Нападна ги от засада. Единият едва беше успял да си отвори устата, когато той го

удари остро отляво на брадичката и той се свлече надолу. Другият се обърна да бяга към вратата, но Дънбар го хвана и го свали на земята с удар по врата. След като падна, Дънбар го повлече до колегата му. Въздържаше се колкото му е възможно, защото не искаше да им причинява болка.

Върна се да види как е Дъглас. Успокоителното вършеше работата си, а Дъглас вече беше спокоен и придържаше кърпата към ръката си.

— Можеш ли да се изправиш?

— Мога. — Той се опита да се изправи и успя с малка помощ от Дънбар, който облече пак якето си.

— Сложи здравата си ръка около врата ми.

Дънбар почти понесе Дъглас към предната врата, след това изгаси осветлението, преди да натисне бутона за заключване на вратата. Тя се плъзна назад и двамата поеха дълбоко чистия хладен въздух навън.

— Къде остави сака? — попита Дънбар.

Дъглас изглеждаше заспал. Поколеба се преди да отговори:

— Зад тръбата.

С много усилия и бавни крачки успяха да стигнат до задната част на сградата, където беше тръбата за отпадъците. Дънбар взе сака и го метна на рамо, но Дъглас го спря.

— Вътре... — промълви той. — Боя... спрей-боя...

Дънбар отначало си помисли, че приятелят му е в делириум, но след това се сети. Въпреки болката и шока си, Дъглас все още мислеше за мисията им.

— В случай че нещо... се случи. Да... е виновен някой друг.

Дънбар претърси сака и намери флакон с боя.

— Ще останеш ли за малко самичък? — попита.

— Тръгвай...

Дънбар стигна до стената и започна да пръска с боята. „Не на вивисекцията... освободете животните... учени копелета... спрете опитите си... зловещи изроди“. Флаконът свърши. Изтича до Дъглас и пхна празното шише в сака, след което го сложи на рамо и помогна на Дъглас да се изправи на крака.

— Трябва да те заведа в болница — предложи Дънбар.

Изминаването на близо тристате метра до ланд ровъра им се струваше цяла вечност, но все още не се чуваше паника зад тях. Много беше възможно охраната още да е в безсъзнание. Дънбар взе ключовете от джоба на Дъглас и го остави на земята, докато отключи колата. Набута го на предната седалка и го завърза с колана, да не пада. Главата му клюмна на гърдите, но все още беше в съзнание.

— Добре ли се чувстваш?

— Добре съм — прохърка Дъглас.

Дънбар запали колата, обмисляше по какъв начин да излезе от околността, като избягва възможността да срещне по пътя полиция. Все пак прецени, че не трябва да минава през черни пътища, тъй като Дъглас не биваше да се друса и реши да рискува по пътя.

Погледна вдясно, докато минаваха през входа на фермата. На портата нямаше никого. След това се обърна към Дъглас и попита дали омпона все още действа.

— Засега — отвърна той, но си личеше, че е изпаднал в дълбок шок.

Като стигнаха до двора на гарата, Дънбар паркира ланд ровъра до собствената си кола и премести Дъглас в нея. Преди това обаче отпусна за малко турникета на ръката на Дъглас. Опасяваше се да не се наруши кръвообращението му.

— Ще трябва да оставим колата ти тук — каза той. — Не искам да оставям моята, в случай че някой я проследи и ме свърже със станалото във Вейн Фарм. Няма да имат много големи подозрения спрямо ланд ровъра.

— Ще помоля някой от момчетата да я вземе — каза Дъглас.

— Колкото по-бързо те заведе в болницата, толкова по-добре — обясни Дънбар.

— Никакви болници — изхриптя Дъглас.

— На теб ти е нужна подходяща помощ и лечение — настояваше Дънбар. — Раната е тежка.

— Никакви болници — повтори Дъглас. — Ще задават какви ли не въпроси, аз искам да работя отново. Необходимо ми е. Нищо друго не ми е останало бе, човек.

— Ако не получиш съответното лечение може и никога вече да не работиш. Може да изгубиш ръката си.

— Толкова ли е сериозно?

— Толкова — потвърди Дънбар.

— Ти да не би да си лекар? — попита Дъглас, като явно очакваше отрицателен отговор.

— Лекар съм.

Дъглас поклати глава, сякаш не вярваше.

— Тогава защо, по дяволите... Намести я ти, тогава — предложи той.

— С какво? С инструментите за колата или с крика? Необходима ти е болница.

Дъглас въздъхна тежко.

— Откарай ме пак в „Крейн“ — помоли той.

— „Крейн“ е затворен вече от няколко часа.

— Аз живея в апартамента над него. Мога да се обадя оттам и да потърся помощ. Той е правил това и преди.

— Искаш да ми кажеш, че някакъв стар тъпанар превързва издирвани престъпници само за кинти за бира?

— Нещо такова. Няма да ходя в болница.

— Добре, предлагам ти сделка — каза Дънбар. — Ще отидем у вас, но ще се обадим на моите хора. Ще им обясня, че е изключително важно да бъдеш излекуван тайно.

— Мислиш ли, че ще хване дикиш?

— Сигурен съм. Е, няма да е като в болница.

— Никакви болници.

Току-що бяха навлезли в оживен район, две полицейски коли минаха покрай тях в обратната посока. Дънбар се почувства облекчен, не само защото ги бяха подминали, но и защото това означаваше, че поне един от охраната се е свестил.

Стигнаха до улица Саламандър без инциденти и Дънбар паркира през кръчмата, която намери с огромни усилия поради липсващите светлини отпред. Незабележимата фасада се появи ясно на дългата, мрачна пресечка сред необитаемите жилищни сгради. Дъглас не можеше вече да се справя сам. Успокоителните не действаха, болката се увеличаваше с всяка минута и обземаше съзнанието му. Той седна с глава назад, очите му бяха стиснати.

— Наистина смятам... — започна Дънбар.

— Не! — отсече Дъглас.

Дънбар вдигна безпомощно рамене.

— Как да вляза? — попита.

— Вратата... в ляво. Ключовете... в страничния джоб на сака.

Дънбар намери ключовете и отключи тежката врата отляво на бара. Върна се до колата и помогна на Дъглас да излезе, като го крепеше по тротоара до дългия тъмен вход. В тъмнината се чуваше само влаченето на краката им.

— Кой апартамент? — попита Дънбар.

— Първият... първата врата. Единствено този е обитаем.

Дънбар му помогна да се качи по спираловидните стъпала нагоре, опипом налучкваше пътя в мрака. Теснотията на стълбището усложняваше допълнително обстановката, тъй като стълбите бяха проядени по средата. С голямо облекчение достигнаха до площадката. Като крепеше Дъглас, той се промъкна по стената до първата врата, намери ключалката, отключи с втория ключ и влезе. Светна лампите в антрето и помогна на Дъглас, който беше вече в полусъзнание, а като влезе в стаята, почти припадна на дивана.

— Къде ти е телефонът? — попита Дънбар, но не дочака отговор.

Забеляза на малка масичка вляво от газовата печка апарата. Първо обаче дръпна пердетата и запали огън. Дъглас се тресеше силно, донякъде заради студа, но предимно от шока.

Дънбар позвъни на Си-Мед и обясни на нощния дежурен, че има нужда спешно от медицинска помощ за ранен.

— Тежка травма в горната част на ръката, инфектирана от лабораторно животно — съобщи. — Мястото е ухапано. Засега не ми е известно животното да е болно от нещо, въпреки че може да са правени опити с него. Голяма загуба на кръв. — Хрумна му, че като бивш пехотинец, Дъглас вероятно знае кръвната си група, попита го и повтори отговора в слушалката. — „А“ положителна. — Уточни местонахождението и попита за колко време ще пристигне помощта.

— Не мога да кажа. Ще направим всичко възможно.

След като затвори телефона, Дънбар отвърза турникета и превръзката и погледна раната.

— Малко ще почистя мястото — предупреди той. — Имаш ли тук някакъв алкохол?

— Нали не смяташ да го излееш отгоре? — поинтересува се Дъглас.

— Не, не смятам — увери го Дънбар. — Това да не ти е филм на Джон Уейн. Ще го изпиеш, тъй като ще боли ужасно.

Отново му постави турникета, изсипа уиски и се втурна към банята, за да намери нещо подходящо. Върна се пак в стаята, връчи на Дъглас пълната до половина чаша и махна отново турникета, натискайки с пръст, докато разглежда раната. След това с памук и антисептичен разтвор напои разкъсаната плът.

Дъглас пое огромна глътка от уискито и въздъхна:

— Какво мислиш?

— Трудно ми е да кажа.

Дъглас извърна отново назад главата си гневно и изкрещя:

— Господи! — възкликна той. — Прасета! Очаквах там да има прасета!

— Съжалявам. Не знаех — каза Дънбар виновно.

— Грешката не е твоя — успокои го Дъглас. — Много съм ти благодарен. Ти ми спаси живота. Тази шибана маймуна се опитваше да ме превърне в комплект леги. Видя ли, че беше бременна?

— Да — съгласи се Дънбар. — Всичките бяха.

С течение на времето Дъглас изпадна в нещо средно между сън и безсъзнание. Неспокойствието и частичните звуци, които издаваше, подсказваха, че не се чувства добре, но беше достигнал някакво споразумение с болката чрез алкохола и болкоуспокояващите. От време на време всички тези мерки действаха в съюз, но в следващия миг завършваха трагично с болка. Дънбар трябваше да го буди на петнайсетминутен интервал, за да отпусна турникета, така че да позволи на кръвообращението да се запази. Изминаха два часа, найсетне се чу спирането на кола на улицата и след това отекна тропане на външната врата.

На входа чакаха двама мъже. На вече сивкавата светлина от зазоряването Дънбар забеляза, че са облечени в хирургични дрехи и панталони, и на двамата имаше табелки с името на клиниката Блейдън. Единият носеше сгъната носилка, а другият — черен куфар с всичко необходимо.

— Доктор Дънбар? Дойдохме за пациента ви.

Дънбар ги въведе в стаята, където Дъглас лежеше на дивана.

— Достатъчно ли е стабилен, за да се движи?

— Ще се справи. Не успях да направя нищо друго, освен да спра кръвотечението — обясни Дънбар. — Преди около четири часа взе омнопон и е поел достатъчно количество алкохол за болката. Може би ще му вкарате малко течност в тялото, преди да го местите, а ако имате някакви подходящи превръзки, най-добре ще е да сменим тази.

Новодошлите вкараха в ръката система с физиологичен разтвор и Дънбар смени превръзката.

— Какво, по дяволите, е причинило тая рана? — попита единия, след като видя състоянието на ръката на Дъглас.

— Маймуна.

— Исусе!

— Клиниката готова ли е за него?

Санитарят кимна.

— Вече има подготвена операционна. Хирургът е уведомен.

Прехвърлиха Дъглас на носилката, а Дънбар държеше банката с физиологичния разтвор нагоре, докато слизаха по стълбите с огромни усилия, заради тесните извивки на стълбището. За щастие Дъглас все още беше в полусъзнание. Дънбар хвана здравата му ръка и я стисна.

— Успех, Джими — пожела той, докато санитарите се готвеха да затворят вратите на линейката. Дънбар наблюдаваше изчезващите фарове на колата и се върна отново горе да заключи. — Господи, каква бъркотия! — прошепна той и отново слезе. — Шибана гадна каша.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

Дънбар беше потънал в цялостно психическо и физическо изтощение, когато стигна отново пред хотела си и паркира колата. Заглади с ръка косата си, оправи дрехите, подготви се да влезе бързо и да поиска ключа от рецепцията. След това се обърна почти изпъчен напред и се запъти към асансьорите. Не му се искаше да прави голямо впечатление на администратора с вида си. Със затварянето на вратата на стаята, той свали калните и мокри дрехи, пхна ги в торбата за мръсното пране и влезе в банята. Остави се топлата вода да облива болезненото му тяло поне десет минути. Облече си чисти дрехи и си сипа голяма чаша джин с тоник. След това се обади на Лиза. Беше шест и половина сутринта.

— Стив? Добре ли си? — попита тя като чу гласа му.

— Всичко се оплеска — информира я Дънбар. — Аз съм добре, но Джими Дъглас пострада тежко.

— Хванаха ли ви?

— Не, измъкнахме се. Дори взех всичко, което ми трябваше, но цялата работа се обърка. Аз току-що се прибрах, така че още нищо не съм успял да разгледам.

— Защо не минеш насам? Ще ти направя закуска и ще ми разкажеш всичко?

Дънбар ѝ каза, че ще е там след около половин час.

— Господи, какъв кошмар! — промълви сащисана Лиза. — За какво, по дяволите, използват тези маймуни? Мислех, че тези времена са отминали?

— Маймуните бяха до една бременни — обясни Дънбар. — И всичките имаха белези от цезарово сечение на корема.

— Не разбирам. Как може все още да са бременни, след като имат белези от секцио?

— Не мисля, че са правили секциото, за да се родят бебетата. Вероятно са правили операция на самия плод — предположи Дънбар.

— Операция ин утеро? — възкликна Лиза, като очите ѝ се разтвориха широко. — Четох за такова нещо в „Медицински стандарт“. Там пишеше, че това не е нещо невъзможно, но че било трудно, тъй като можело да се предизвика преждевременно раждане и да се изпусне зародишът. Но защо Рос се интересува от това?

— Нямам представа — призна Дънбар. — Явно има нещо общо с откритията му. Доста трудности е имал, докато прикрие изследванията си.

Той ѝ разказа за фалшивата стена и за това как са открили вход в нея, което довело до нараняването на Дъглас.

— Смяташ ли, че наистина може да загуби ръката си? — попита тя тревожно.

— Много тежко пострада. Шансовете му не са повече от петдесет на петдесет.

— Горкият човек — въздъхна Лиза. — Боже, каква бъркотия. Казваш, че охраната също са пострадали?

— Наложил ми се да ги ударя, за да избягаме.

— Значи са те видели?

— Не, лицето ми беше покрито.

— Може би ще съобщят за това в сутрешните новини — предположи Лиза и пусна телевизора. Нагласи на сутрешната програма на местния канал. Това беше третата подред новина от регионалния бюлетин.

— Снощи правозащитни активисти са нахлули в лабораториите на специалиста по трансплантации Джеймс Рос от Глазгоу и са нападнали двама мъже от охраната. Изписали са лозунги по стените и се предполага, че са причинили значителни щети на опитните животни. Охраната е откарана в болница, но говорител уточни по-късно, че няма сериозно пострадали.

Дънбар въздъхна с облекчение.

— Доктор Рос, след разговор с нас по-рано по телефона, окачестви взлома като акт на вандализъм. Той заяви, че изследователската работа във Вейн Фарм била жизненоважна за неговите трансплантации. Тези хора няма да постигнат нищо хубаво. Те застрашават живота на болните деца.

— А така! Хванете се на въдицата! — измърмори Дънбар под носа си.

— Какво мислиш? — попита Лиза, след като свърши репортажа.

— Изглежда са се заели с хипотезата за природозащитниците — злорадстваше той.

— Малко ще им е трудничко — изрази съжаление Лиза.

— Не им съчувствам кой знае колко — каза Дънбар. — Те и без друго не играят точно по правилата.

Лиза само повдигна леко вежди:

— Още кафе?

Дънбар протегна чашата си.

— Казваш, че си взел каквото ти трябва — припомни тя.

— Успях да копирам дискетите с изследователските данни на Рос.

— Доказателствата, които ти трябва ли? — попита Лиза.

— Е, това тепърва трябва да се разбере — обясни той, като се изправи малко нестабилно. — Най-добре е да се захващам.

— Ти си изморен! — изпротестира тя. — Трябва да си починеш. Не може просто така да се втурваш.

Дънбар се опита да оспори, но Лиза настояваше.

— Все още е рано — успокои го тя. — Хайде да поспиш няколко часа. Ще се почувстваш доста по-добре. Аз ще те събудя. Обещавам.

Дънбар се поколеба, но след това установи, че наистина е зверски изморен. Заспа само след секунди на възглавницата в леглото на Лиза.

Тя го събуди в десет.

— Ще ми се да проверя състоянието на Джими, преди да тръгна — каза Дънбар, докато се приготвяше. — По-безопасно е да се обадя оттук.

— Разбира се — съгласи се тя.

Дънбар се обади на Си-Мед. Не пожела да разговаря с Макмилън, но директорът все пак настоя.

— Какво не беше наред, Дънбар?

— Просто лош късмет — отговори той. — Неблагоприятно стечение на обстоятелствата, нещо, което никой не можеше да предвиди.

— И какви, смяташ, ще са последиците?

— С малко късмет може и да се разминем — увери Дънбар. — Шотландската телевизия помести репортаж в регионалния си бюлетин тази сутрин. Хвърлят вината върху защитници за правата на животните.

— А ти взе ли каквото трябваше?

— Да, но още не съм имал време да го анализирам.

— Дръж ме в течение.

— Да, сър. Всъщност аз се обадох да попитам за състоянието на спуснатия ми придружител, Джеймс Дъглас.

— Чакай малко, ще те прехвърля.

— Директор по операциите — чу се след малко отсреща.

— Стивън Дънбар е на телефона. Искам да разбера какво е положението с Джеймс Дъглас. Той пострада снощи по време на акция с мен.

— Точно четях доклада на нощния дежурен. Линейки посред нощ, шушу-мушу операции, хирурзи, вдигнати на крак. Бог знае как ще впиша всичко това в рапортната книга.

— Как е Джими — натърти Дънбар.

— Я да видим — рапорт от клиниката Блейдън Глазгоу в девет нула нула. Пациентът е претърпял успешна операция, защити са няколко прокъсани тъкани и сухожилия на дясната ръка. Очакват бързо подобрене, но ще отнеме известно време.

Дънбар затвори очи.

— Слава богу — прошепна си.

— Приятел ли ви е? — попита директорът по операциите.

— Имахме обща задача, която обаче малко се обърка.

— Стават и такива работи.

— Новини? — попита Лиза, която беше застанала зад него, за да чуе разговора му.

— Джими ще се оправя.

— Сега вече си спокоен, нали?

— Може и така да се каже, но се чувствах отговорен.

— От това, което си ми разказвал, това е поредната операция.

— Никой от нас не е готов да приема такова успокоение — каза Дънбар. Целуна я нежно по челото.

— Ще ми се обадиш ли по-късно?

— Разбира се.

Кейт беше коленичила пред фурната и я търкаше с тел. Обикновено не можеше да понася тази работа, но тази сутрин си пееше, докато работеше. Аманда се развиваше напоследък толкова добре, че всичко изглеждаше розово. Животът отново си струваше да се живее. Не беше казала нищо на Сенди, от страх да не предизвиква съдбата, но отвътре чувстваше, че съвсем скоро Аманда ще се върне у дома и ще премине на домашна диализа. Междувременно беше успяла да убеди Сенди да се поразходи навън през почивните дни с приятели. По принцип той обожаваше такива разходки, но не го беше правил, откакто започна болестта на Аманда. Къщата за кукли беше почти готова, с лампи във всяка стая. Приятно му беше да отвлича вниманието си поне за известно време.

Кейт наполовина беше съсредоточена в чистенето на фурната, а с останалата част от съзнанието си се беше заслушала в песента „Любовта е навсякъде около нас“ и все ѝ се струваше, че чува и друг шум. Не грешеше — звънеше телефонът.

— Все си мислех, че звъни по-различно? — промърмори тя, докато се изправяше и махаше ръкавиците от ръцете си.

— Госпожо Чапмън? Доктор Хетфул на телефона, от Медик Екоз. Имам добри новини за вас. Осведомиха ни, че много скоро ще ни доставят бъбрек за Аманда.

Кейт за известно време изгуби ума и дума.

— Госпожо Чапмън, чувате ли ме?

— Извинете ме, да, тук съм. Това наистина е прекрасна новина. Извинете ме, струва ми се, че... — Кейт потърси кърпичката си. — О, господи, сега ще си помислите, че съм една глупава, прекалено емоционална жена.

— Разбира се, че не е така. И ние тук сме много доволни.

Кейт положи всичките си усилия, за да изглежда спокойна. Пое си дълбоко въздух и попита:

— Може ли да ми кажете кога точно, докторе?

— Смятаме, че ще стане през следващите няколко дни.

— Толкова скоро?

— Доколкото разбирам, потенциалният донор е в клинична смърт и в момента е на животоподдържащ апарат. Получихме

разрешение за вземане на органа, така че е просто въпрос на някои формалности. Донорът не е в британска болница, затова трябва да се уредят подробностите около доставката. Опасявам се, че не можем да ви дадем повече информация. Просто не разполагаме с такава.

— Предполагам, че няма нужда да се знае повече — промълви Кейт.

— Разбира се. Защо не ни се обадите по-късно. Тогава ще можем да ви кажем повече за датите.

Кейт затвори телефона. Ръцете ѝ трепереха, а пулсът ѝ прескачаше. Не знаеше какво да свърши по-напред. Сенди! Трябваше да каже на Сенди! Пръстите ѝ бяха като вдървени, докато набираще номера на местната болница.

— Свържете ме с лабораторията, моля.

— Свързвам ви.

— Лаборатория.

— Сенди, аз съм. През следващите няколко дни ще доставят бъбрека на Аманда!

— Сериозно ли говориш?

— Абсолютно. Току-що доктор Хетфул ми се обади. Намерили са донора и са получили разрешение. Ще пристигне от чужбина, така че трябва да уредят доставката, но всичко звучеше толкова сигурно. Ще стане!

— Това е страхотно! Не мога да повярвам. Мислех, че ще трябва да чакаме бог знае колко време.

— И аз така. Смятах, че в най-добрия случай ще я оставят вкъщи да чака донора, но така е много по-добре.

— Все още не мога да повярвам — суетеше се Сенди. — Толкова е хубаво, че направо... — Не можа да намери думи.

Тя чу хлипане в гласа му.

— Знам — каза нежно. — Аз се чувствам по същия начин.

Кейт изцяло забрави за фурната, искаше ѝ се да каже на всички, на целия свят. Обади се на майка си и баща си, след това на родителите на Сенди, после се облече и се затича към училището, за да се види с Айса Дженкинс. На вратата се сблъска с портиера.

— Здравейте, госпожо Чапмън — каза той приветливо. — Ще се връщате ли вече при нас?

— Скоро, Джо, скоро — каза Кейт възбудено, забързана по коридора към класната стая на Айса.

Айса имаше урок, но Кейт ѝ направи знак през прозореца на вратата, като с усмивка я приканваше да излезе навън.

— Аманда ще получи донор — каза Кейт, а очите ѝ блестяха от въодушевление.

— Ох, мила моя, толкова се радвам за вас! — отвърна Айса и прегърна Кейт.

— Не мога да повярвам — продължи тя. — Сякаш са чули молитвите ни, мечтата ни се сбъдва.

— Трансплантациите на бъбрек са рутинни в наше време — увери я Айса. — За нула време ще сте пак на училище и ти също, надявам се. Много ни липсват на всички.

— Нямам търпение — отвърна радостно Кейт. — Просто искам всичко да се върне както преди.

— Сигурна съм, че ще е така — успокояваше я Айса. — Сега по-добре да се връщам към географията на делтата на Амазонка, а ти сигурно имаш да се оправяш с хиляди неща.

— Не знам откъде да започна — разсмя се Кейт. — Просто исках да ти кажа и да ти благодаря за подкрепата през целия този ад.

— Няма нужда. Ще се моля всичко да мине както трябва — допълни Айса.

Като се върна отново у дома, Кейт реши да се обади на Клайв Търнър в Детската болница и да му съобщи новината.

— Боже, какъв късмет! — възкликна той. — Това е наистина чудесно. Толкова се радвам за всички ви. Почти не се наложи да чакате.

— И аз не мога да повярвам — призна Кейт. — Просто исках да ви благодаря най-напред за препоръката. Не смея да си помисля какво можеше да се случи без вашата помощ.

На Търнър му се прииска да отбележи, че Детската болница също можеше да се справи със състоянието на Аманда в дългосрочен план, но се отказа. Осъзнаваше, че Кейт е в еуфория и е твърде развълнувана, за да се замисля за болницата му. Просто каза:

— Желая ѝ успех, Кейт, макар че едва ли ще има нужда от моето пожелание.

Недостигването за малко щеше да доведе до сериозна грешка от страна на Дънбар. Искаше да започне работа веднага по анализирането на данните на Рос и постави първата дискета в компютъра си, когато се сети за наблюдателния кабел. Натисна копчето за изваждане на дискетата и тя падна в ръката му. Кръвта се вдигна в слепоочията му. Ако дискът беше отбелязал присъствието си преди да натисне копчето? Не беше забелязал да се появява нещо на екрана, но все пак не гледаше отблизо.

Страхът го разсъни съвсем. Трябваше да действа бързо. Извади преносимия си компютър и набързо зареди дискетата в него. Трябваше да види заглавието ѝ, тъй като върху нея пишеше само „Изследователски данни Едно“. Беше въпрос на късмет. Извади дискетата и сложи празна, която също озаглави „Изследователски данни Едно“. Защо пък и той да няма диск със същото заглавие? Смяташе да я остави на бюрото си, в случай че някой е видял в компютъра на Рос регистрите, когато копираше дискетите. Набързо прехвърли няколко счетоводни файла на нея, постави дискетата на Рос в компютъра си и започна да преглежда данните.

Присъщо на характера му, Рос беше извънредно педантичен спрямо експерименталните си записки. Бяха изключително ясно написани като за човек, който има минимални познания по медицина. Дънбар откри точно това, което му трябваше, и то изненадващо бързо. Това беше лесната част. На последния ред пишеше, че Рос и колегите му са постигнали значителен напредък в генетичното приспособяване на експерименталните прасета, така че да съдържат елементи от човешката имунна система. Лошата новина бе, че все още са твърде далеч от възможността да имплантират свински органи у хора с евентуална надежда за успех.

Архивите показваха, че имунологичните проблеми са причина за замразяването на програмата. Рос и екипът му се борели с липсата на стабилност в генното оформление на прасетата, което практически е довело до застои и нямаше никакви признаци за намирането на решение в най-близко бъдеще. Още не били започнали да търсят решението на проблемите, свързани с възможността за преход от прасета към хора, тъй като отхвърлянето за момента беше основната спънка. Поне що се отнася до правителствения лиценз.

Всичко това доведе Дънбар до една-единствена мисъл. Съмненията му вече имаха основа. Бил е на погрешен път още от самото начало. Така, както стояха нещата, Рос дори не си и мечтае да направи опит за присаждане на свински орган в човешки организъм.

След като провери дали все още си е вкъщи, той се върна обратно при Лиза, за да ѝ съобщи очи в очи лошите вести.

— Не е имало никакъв пробив в изследването — каза ѝ тъжно. — По всичко личи, че Рос няма никакви намерения да имплантира животински органи успешно. Няма смисъл дори да се опитва. Били сме на погрешна следа.

— Но децата все пак са мъртви! — извика Лиза. — А аз все още съм сигурна, че не са им дадени подходящи органи.

Дънбар кимна.

— Ти нали видя как отстраняват органите от прасето в болницата.

— Няма съмнение, че Рос се е натъкнал на нещо — съгласи се той. — Но не е чак така, както си представяме. Той просто е твърде хитър. Опитах се да направя списък на всичко необичайно, което съм видял в Медик Екоз, за да разбера дали има още части от пъзела, но уви, безуспешно.

— Какви неща? — поиска да знае тя.

Дънбар вдигна рамене.

— Дребни. В момента има едно дете, Аманда Чапмън, която чака бъбрек за трансплантация. Медик Екоз са ѝ направили нова пункция на костния мозък, от каквата тя няма нужда, тъй като кръвните ѝ данни вече са известни. Всички изглежда знаят това, с изключение на тези, които отговарят за лечението ѝ.

— Стернална пункция? — изненада се Лиза, сякаш това означаваше нещо за нея.

Полазиха го тръпки по гърба и врата.

— Да, защо?

— На Ейми направиха същото — промълви тя.

— Ейми е претърпяла ненужна пункция, така ли?

— Спомням си, че един от санитарите твърдеше, че това не е необходимо, но въпреки това доктор Рос настояваше да се направи пак.

— Разкажи ми всичко — помоли Дънбар. — Искам да знам подробно какво е станало с Ейми.

— Знаеш доста голяма част. Тя беше труден случай. Болестта ѝ е започнала още малко след раждането. Обърнали са се към Медик Екоз като последен и единствен шанс за нея.

— Така, значи никой не е бил изненадан от смъртта ѝ — каза Дънбар замислено.

— Ами може и така да се каже, предполагам, че не — съгласи се Лиза. — Хората бяха по-скоро изненадани от това, че болницата я приела веднага, въпреки че за тях нещата вървяха финансово зле, а Ейми си беше огромен разход.

— Нещо подобно като с Аманда?

Лиза го погледна въпросително, но предпочете да не изпада в обяснения.

Той продължи:

— След това ти вдигна врява, защото Ейми е починала, тъй като не е получила подходящия орган?

— Предполагам, че не е. Разбираш ли, тя беше просто изгубена кауза, тъй като не можеха да ѝ намерят подходящ бъбрек, но само няколко седмици, след като постъпи в Медик Екоз, такъв се намери веднага. По пътя на логиката, тя би трябвало да се изправи на крака след операцията.

— По същото време в болницата е имало пациент Омега, нали? — попита Дънбар, като все още наполовина бе зает със собствените си мисли.

— Да, откъде знаеш?

— Проверих датите на безплатните пациенти за трансплантация преди Аманда Чапмън и ги сравних с тези на пациентите Омега.

— Защо?

— Помислих си първо, че болницата вероятно използва приходите от Омега пациентите, за да покрие разходите си по скъпите безплатни трансплантации.

— А сега?

— Има още. Чудя се дали Кенет Линиъм е бил също за безплатна трансплантация?

— Не можеш ли да провериш?

— Списъкът на безплатните препоръки не включва имена. Предполагам, че бих могъл... — Той замълча.

— Какво има?

— Просто си спомних нещо. Шийла Барнс ми се стори твърде разтревожена в дневника си, тъй като пациент Омега изглежда е получавал повече внимание, отколкото нейният подопечен. Това означава, че пациент Омега е бил в болницата по същото време, както и Кенет Линиъм. Вероятно той е бил първият безплатен пациент за трансплантация, Ейми е била втората, а сега Аманда Чапмън е номер три. Всички очевидно са безнадеждни случаи, поети от добри чувства от Медик Екоз и винаги по същото време в болницата пребивава пациент Омега.

— Но това със сигурност означава...

— Че Аманда Чапмън е в огромна опасност — прекъсна я Дънбар. — Точно както останалите.

— Какво смяташ да правиш?

— Трябва ни нещо повече от чисто подозрение — каза Дънбар, на лицето му се изписа отчаяние. — Трябват ни силни доказателства, а ние нямаме никакви. Нямаме дори и следа, по която да тръгнем.

Лиза изглеждаше разтревожена.

— Не може да няма начин нещо да се направи! — извика тя.

— Смятам да разговарям с Клайв Търнър. Той може да даде някоя и друга идея.

Тя кимна.

Дънбар се обади на Търнър в Детската болница.

— Съжалявам, че не ти позвъних по-рано — започна той. — Истината е, че нямах възможност дискретно да разбера защо на Аманда Чапмън е направена ненужна пункция.

— Не мисля, че някой ще се натъжи особено, дори и да е било грешка — каза Търнър, като прозвуча доста странно.

— Какво се е променило?

— Намерен е бъбрек за Аманда. Не си ли чул още?

— Не, не съм — Дънбар бавно пое дъх. — Това е добра новина.

Той изговори думите, но в главата му изведнъж сякаш се пръснаха счупени стъкла. Всичко се повтаряше отново. Ще се случи на Аманда, точно както се беше получило с другите. Тя ще умре. Ще отхвърли донора си.

— Забележителен късмет, наистина — продължи Търнър. — Тя е изключително щастлива млада дама.

— Клайв, може ли да дойда? Трябва да разговарям с теб?

- Защо... да, да, разбира се. Нещо не е наред ли?
— Не съм сигурен. Може ли сега?
— Щом искаш.
— При теб съм след петнайсет минути.

Намери Търнър в дежурната стая да говори с колега.

— Клайв? Аз съм Стивън Дънбар.

Търнър прекъсна разговора си и се обърна да се здрависат.

— Можем да разговаряме в съседната стая — предложи той.

Въведе Дънбар в малка, почти необзаведена стая и му предложи кафе от наполовина пълна кана, която стоеше на електрическата плоча на кафеварката. Машината за кафе и компютърният терминал бяха единствените мебели в помещението, като се изключат двата фотьойла и стара дървена маса. Вероятно това беше от новите модерни виждания за обзавеждане.

— Благодаря. Черно без захар.

Търнър подаде чашата на Дънбар и седна срещу него.

— Изглеждаше ми малко притеснен по телефона?

Дънбар кимна.

— Истината е, че не съм съвсем сигурен откъде да започна. Знам, че ще ти прозвучи абсурдно за вярване, но става нещо странно в Медик Екоз и мисля, че Аманда Чапмън е в опасност.

— Продължавай — подкани го Търнър, като стана изведнъж сериозен.

Дънбар разказа кой всъщност е и защо е бил изпратен в Медик Екоз.

— Значи смяташ, че Аманда е в опасност, както и предишните две деца? — попита Търнър.

— Точно така. Не знам как, нито защо, но чувствам, че тя е подложена на огромен риск.

Търнър раздвижи ръцете си в жест на объркване и се опита да каже нещо, но не успя да намери точните думи.

— Съжалявам, че те вкарах без да искам във всичко това, но ти си експерт по трансплантациите — поясни Дънбар.

— Действително надълбоко си навлязъл — промълви Търнър. — Джеймс Рос се ползва с международна репутация. Трудно е да

повярваш, че прави нещо задкулисно. От друга страна, ако това, което казваш, е истина... Какво искаш да направя?

— Бих искал да си ми на разположение по всяко време, ако се наложи. Освен това се питам дали нямаш никакви предположения за това защо децата умират.

— Казваш, че и двамата предишни пациенти са получили относително съвместими органи, но въпреки това са ги отхвърлили бурно? Това само по себе си звучи странно.

— Компютърът е напълно съгласен с теб — каза Дънбар. — Проверих. Само двама в страната са починали от съвместими органи и то с толкова висок процент.

Търнър кимна.

— Знаеш, че Рос експериментира с животински органи, но твърдиш, че не е рискувал да ги пробва върху пациентите си?

— Прегледах изследователските му записки. В тях нямаше никаква надежда за успех със свинските органи на този етап. Така че, по всичко личи, няма смисъл дори да се опитва.

— Ами ако става дума за грешка в изчисляването на процента съвместимост на донорните органи? — попита Търнър.

— Проверено е на два пъти при Ейми Тийздейл — съобщи Дънбар.

Търнър се намръщи.

— Значи съвпадат?

— До пет процента разлика.

— Може би трябва да проверим бъбрека, който са намерили на Аманда?

— Това е добра идея — съгласи се Дънбар.

Търнър включи компютърния терминал в ъгъла на стаята и поиска достъп до донорната база данни. Докато машината обработваше командата му, той изведнъж изпсува, явно се беше сетил за нещо. Стана и отиде в съседната стая. Върна се, стискайки старите документи на Аманда Чапмън.

— Имаме късмет — каза. — Помислих, че са фалшифицирали данните. Искан да знам какъв тип тъкан има. — Той се замисли за момент и след това продължи: — Не е добре да питаме дали бъбрекът ще пасне, след като вече е запазен за Аманда, но все пак си мисля, че ще е възможно да попитаме дали имат черен дроб.

Той въведе командата за черен дроб, заедно с тъканния тип на Аманда Чапмън.

Машината се забави около трийсет секунди, след което извади на монитора информацията.

— Ето ни — каза тихо Търнър. — Ето го нашият донор. Осемдесет и четири процента хомология. Това е първокласно съвпадане. Аманда не би трябвало да има никакви проблеми. Всичко тук е наред.

Дънбар гледаше безучастно екрана.

— По-добре откажи дроба — каза. — Те ти го пазят.

Търнър тъкмо се готвеше да въведе командата за анулиране, когато Дънбар сложи ръката си върху неговата.

— Преди да го откажеш, можеш ли да разбереш откъде ще доставят органа?

— Разбира се.

Търнър поиска новата информация, все още под претекста, че търси черен дроб с тъканта на Аманда.

— Ето, показва се — каза той, докато монитора проблясваше и се движеше бързо. — Органът е намерен чрез клиниката Кол.

— Къде е това? — попита Дънбар.

— Женева.

— Исусе Христе! — измърмори той.

— Нещо не е наред ли?

— Рос има някаква връзка с Женева, консултантска работа или нещо такова.

— Швейцария е пълна с частни клиники — информира го Търнър. — Не мисля, че има нещо нередно в това.

Дънбар вдигна ръка, сякаш искаше да се защити от нещо.

— Знам, знам — каза той. — Но накъдето и да се обърна, попадам на малки следички като тази и въпреки това не мога да събера всички части на пъзела.

Търнър го погледна мълчаливо преди да каже:

— Желая ти успех. Чувствам се малко отговорен за Аманда. Тъй като първо аз я препоръчах там.

— А аз не възразих — допълни Дънбар с вяла усмивка. — Значи вината ни е напълно еднаква. Казваш, че органът е доставен чрез клиниката Кол. Какво точно означава това?

— Не съм сигурен — призна Търнър. — Подозирам, че става дума за пациент, който в действителност се намира в клиниката, но тя сама се оправя с приготвянията.

— Разбирам — каза Дънбар замислено. Чувстваше, че Търнър не казва всичко, което знае. — ... се оправят с приготвянията? — повтори той.

— Добре де, имам си собствени подозрения — започна Търнър. — Там има черен пазар за човешки органи, така както има черни пазари за всичко останало и има търсене. Подозирам, че тази клиника Кол може би се занимава точно с такива неща.

— Чувал съм разкази за здрави хора, които продават бъбрек за пари на места, като Индия например — каза Дънбар. — Не предполагам, че тази практика е толкова разпространена.

— Разпространена е. Казвали са ми, че дори имат регистър с различни типове тъкан на хора, които са се подготвили да продават органите си и чакат да им се обадят, когато се търси такъв орган.

— Господи, какъв свят! — въздъхна Дънбар.

— Просто предполагам — застрахова се Търнър. — А тези органи не са никак евтини. Не би имало никакъв смисъл в случая на Аманда, ако Медик Екоз плащаше.

— Не, наистина — призна Дънбар. — Но това, че няма смисъл, все още нищо не значи.

— Съжалявам, не съм кой знае каква помощ.

— Е, подаде ми все пак достатъчно мисли за домашно.

— Ти май наистина си разтревожен за тази трансплантация, така ли? — попита Търнър.

— Имам толкова ужасно предчувствие, но в сравнение с него, Аманда се намира в изключително добра болница под грижите на световноизвестен хирург и е на път да получи бъбрек с осемдесет и четири процента съвместимост. Какво мога да направя аз?

— Не много — съгласи се Търнър.

— Значи съвсем случайно са направили пункция на костния мозък и на Ейми Тийздейл. Не е било грешка. Рос е знаел, че това вече й е правено.

— Може би е искал да напасне клетките — предположи Търнър. — Но защо? Може би нещо във връзка с приготвянията на имунната

система. — Той вдигна рамене и попита: — Има ли още нещо, което да направя за теб?

— Просто да си на разположение — каза Дънбар. — Точно сега не знам нито защо, нито с каква цел.

— Ще ти дам и домашния си номер, а също и на мобифона.

Дънбар се върна в Медик Екоз. Мислеше си, че се чувства по-добре след разговора с Търнър, но съвсем не беше по-спокоен. Докато паркираше колата и се разхождаше пред болницата, едно такси спря пред главния вход и двама мъже излязоха от него. Бяха добре облечени и имаха вид на преуспели в професията хора. Дънбар забеляза, като минаваше покрай единия, че носи изключително скъпа медицинска чанта от крокодилска кожа. И двамата говореха с американски акцент. От любопитство Дънбар се подпря на рецепцията, като се преструваше, че търси нещо в куфарчето си.

— Очакват ни — каза единият, като стигнаха рецепцията.

— Доктор Рос напусна отделението — оповести администраторката. Повика по звънеца портиера и му нареди: — Покажи на тези господата крилото Омега.

Дънбар изчака, докато тримата изчезнаха и се приближи до администраторката.

— Доктор Дънбар, какво мога да направя за вас?

— Тези двама мъже. Кой са?

— Не мога да ви кажа точно, докторе. Доктор Рос просто ме информира, че двама медицински експерти ще пристигнат днес следобед. Ако ме питате, приличат ми на американци.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

Дънбар седна на бюрото си и се отдаде на тишината. Дишаше бавно и дълбоко, сякаш се надяваше това да му помогне да мисли ясно и логично. Непрекъснато засилващото се любопитство обаче пречеше на усилията му. Знаеше точно какво иска да направи. Искаше да прекрати операцията на Аманда Чапмън, но не можеше. Именно този омагьосан кръг го караше да се чувства толкова неприятно. Не можеше, защото нямаше основателна причина. Ако се опиташе, щеше да изглежда като пълен глупак, като някакъв лунатик, който страда от моментно нервно разстройство, но най-вероятно щяха да го вземат за луд, който се прави на защитник на невинните души.

Никой нямаше да иска да го изслуша и нямаше за какво да ги вини. В действителност наистина нямаше нищо, за което да се хване. Затова всички ще застанат против него — болницата, отделението за трансплантация, родителите на Аманда, Си-Мед, абсолютно всички. Дори и да успее да спре операцията, шансовете Аманда да умре заради закъснялата трансплантация беше огромен. Щяха да гледат на него като убиецът на Аманда и всичко само защото подозира неща, които са изцяло в нейна полза.

Знаеше, че ако разбере точно какво върши Рос, докато пристигне бъбрекът от Женева, ще може да си седи спокойно и нищо да не прави. Но ако, както подозираше, Аманда отхвърли донора си, като Ейми Тийздейл и Кенет Линиъм, отново грешката ще бъде негова, че не е успял да направи нищо, за да я спре. Това е все едно да говориш едновременно за дявола и за дълбокото синьо море. Ще си проклет, ако го направиш и трижди по-проклет ако не го направиш, мислеше си. Започна да се разхожда нервно из стаята.

Още веднъж пренареди парченцата информация в главата си, опитвайки се да създаде някаква ясна картина, но нищо все още не пасваше. Може би странните съвпадения не са достатъчно, а може би са твърде много и не всички се напасват помежду си.

Разсея го звука от дизеловия двигател на такси, което се приближаваше към входа на сградата. Погледна през прозореца и видя още един човек, който носеше медицинска чанта. Нещо се засили активността около пациента Омега. Скоро, размишляваше, ще има твърде много суетня около Аманда Чапмън. Намръщи се и се запита отново: каква е връзката?

Аманда бе откарана в крилото на Омега за ненужната пункция на костния мозък. Той не беше успял да намери причина за това, но най-малкото знаеше, че изследванията сами по себе си не са били просто грешка. Ейми е била подложена на същата процедура, тъй като Рос е настоявал за нея. Какво беше казал Търнър? Че може да е искал напасване на клетките за подготовката на имунологичната работа. Изведнъж го осени прозрение. Изследванията изобщо не са били направени заради самите пациенти. Рос не е искал да дублира вече направените изследвания. Искал е съпротивителните клетки на пациентите с цел, доста по-различна от обикновена проверка на имунотипа им. Изобщо не става дума за ненужно повторение на изследванията и никога не е имало такова.

Почувства прилив на вълнение. Най-сетне тръгваше в определена посока. Подготовка на имунната система? Къде беше срещал този термин наскоро? Търнър го използва, но беше сигурен, че го е виждал и на друго място. Само ако можеше да си спомни...

Телефонът звънна и прекъсна линията на мисълта му. Той изпсува и се обади. Не беше нищо важно. Опита се да възвърне концентрацията си, но не успя. Моментът беше отминал. Реши да прекрати серията от загуби и да не се мотае повече в чудене. Включи компютърчето си към мрежата, за да се свърже със Си-Мед. Искаше най-новата информация, която имаха за Джеймс Рос.

Интересът му се засили изведнъж. Бяха открили нещо за връзките му в Женева. Предишните им провали явно са се дължали на невъзможността да проследят болницата Медик Интернешънъл или клиника в Женева. Причината била твърде проста. Нямамо такова място и Медик Интернешънъл нямала изобщо никакви интереси в Женева. Рос е ходил там по други причини. Освен това там притежава къща, вила с изглед към езерото. Платил е два милиона долара за нея преди три години.

— Господи! — измърмори Дънбар.

Толкова много пари са замесени в крайна сметка. Бая едри пари. Човек не си купува къща просто ей така въз основа на осемдесет хиляди годишно. Смяташе, че би трябвало да има още информация по този въпрос и затова прелисти файла надолу. Рос е имал интереси в швейцарска образователна медицинска агенция на име Рош Дюбоа. Агенцията се специализира в подготовката на висококвалифицирани служители за частни клиники из цяла Европа. Лекарите, медицински сестри, техници и всякакви от този сорт, които можеха да си намерят високоплатена работа, ако покажат умения. Агенцията била много популярна и с добра репутация. Ангажирала се с намирането на работници за американски сестри и медицински персонал, желаещи да работят в Европа, независимо по какви причини, въпреки че размяната с европейски граждани също била въведена.

Дънбар размишляваше дали това има връзка с неговата задача. Дали Рос е имал причина да набира медицинския си персонал за своя сметка? Сети се за американските лекари, пристигнали току-що в крилото Омега. Дали цялата тази тайнственост, охрана с каменни лица и странни медицински работници, прииждащи и отиващи си, наистина са били специално избрани за някаква много поверителна работа? Дали не търси под вола теле?

Пациентите Омега бяха ключът към цялата дяволска история, смяташе Дънбар. Не става въпрос само за парите, които влягат в болницата и които се използват за благотворителните пациенти от държавната поръчка, а е точно обратното. Пациентите от държавните болници се използват по някакъв начин в полза на тези от Омега. Ето защо Ингрид се направи, че не разбира за какво става дума, когато той я попита за връзката между Омега и финансирането на безплатните трансплантации. Тя е знаела какво се върши. Той без да иска я е заблудил, че прави обратната връзка.

Това все още обаче не нареждаше всичко както трябва. Единствената логика засега беше, че пункцията на Аманда Чапмън е направена в крилото Омега не поради немарливост, и фактът, че пациентите Омега са били в болницата, точно когато и Ейми Тийздейл и Кенет Линиъм също са станали техни пациенти.

Само че кои, по дяволите, бяха тези пациенти Омега, чудеше се той вече ядосано. За какво всъщност са там? Обзе го чувство, че не му стига времето. Имаше нужда от информация и му трябваше бързо.

Беше настъпил моментът да смени тактиката. Повече никакво шляене напразно. Щеше да причини смут, ако започне да задава открито въпроси. Може би няма да успее да спре операцията на Аманда, но със сигурност ще създаде илюзията, че знае много повече, отколкото знаеше всъщност. А това би сплетило някого, който знае и то толкова да го уплаши, че да му проличи. Играта ставаше опасна. Пренебрежението невинаги е демонстрация на сила.

Вдигна телефона и набра вътрешния номер на Ингрид.

— Ингрид, би ли дошла при мен, моля?

Ингрид пристигна и се усмихна.

— Имате нещо за мен?

— Искам да зная кой в момента е пациент Омега. Искам името и защо е тук. Освен това трябва да науча къде е бил преди да дойде тук и кой го е препоръчал на Медик Екоз.

Усмивката ѝ изчезна.

— Не съм сигурна, че мога да направя това — простена. — Строга поверителност се таи около...

Дънбар я прекъсна.

— Тази информация ми е нужна. Трябва ми сега, моля.

Ингрид се опита да възвърне самообладанието си.

— Абсолютно ли сте сигурен? — попита тя преднамерено. —

Ако ми простите, че взимам отношение, но според мен това няма нищо общо с вашето разследване и със следенето на сметките.

Дънбар очакваше подобна съпротива.

— Напротив — отвърна. — Имам причини да смятам, че истинските приходи от пациентите Омега не се декларират.

— Но вие видяхте цифрите — възрази тя с отбранителен тон. — Печалбата за болницата възлиза на много хиляди лири.

— Видях обявените приходи — съгласи се Дънбар. — Искам да видя за себе си как точно се образуват тези цифри. Затова трябва да знам всичко за сегашния пациент Омега, коя е тя, защо е тук, трябва ми и епикризата на състоянието ѝ от външен източник, за предпочитане болницата или клиниката, която я е препоръчала.

— Разбирам — каза Ингрид. — Много се съмнявам, че господин Джордано или доктор Киншърф ще се съгласят на това.

— Ако не се съгласят, ще отправя официално оплакване, че не сътрудничат на колегите ми от министерството и ще предложи да се

започне незабавно разследване от отдела за големи измами.

Ингрид се опита да осъществи очен контакт с Дънбар, някак си като предизвикателство, но не успя.

— Ще видя какво мога да направя — увери тя тихо. Очевидно се изнерви, че вижда една страна от характера на Дънбар, каквато не беше очаквала.

Вратата се затвори зад нея и Дънбар остана в стола си, съвсем спокоен, като се чудеше добре ли е изиграл картите си. Дали ще се поддадат и ще му кажат каквото иска, или ще се опитат да отлагат колкото се може повече? Трябваше да признае, че колкото по-късно получи информацията, толкова по-добре. Те бяха уязвими само докато пациентът Омега се намира в болницата. След като тя напусне, те ще са на чисто. Всичко ще бъде тикнато в дебрите на забравата. Единствената му надежда беше Ингрид да се е поддала на заплахите му да се обади на министерството в отдела за измами. Може би все още има възможност да решат, че интересите му са изцяло финансови и да рискуват да му предоставят информацията. Все пак не са обявени никакви данни за сегашния пациент на Омега. Те няма защо да се тревожат за тази сметка. Реши да си помогне, като се захване с факта, че компютърният монитор се наблюдава. Седна пред него и започна да пише писмо до министерството да разгледа молбата за подкрепа от отдела за измами въз основа на отказан достъп до документи, които евентуално съдържат неверни данни.

След близо половин час Ингрид се върна с документите в ръка.

— Ето ви бележките, които искахте, докторе — каза тя натъртено. — Помолиха ме да ви напомня, че тези документи са от изключително поверителен характер. Моля, информирайте ме като приключите с тях.

— Разбира се.

Дънбар почувства победоносна тръпка, отвори папката и започна да чете.

Пациентката беше трийсетгодишна жена от Саудитска Арабия, съпруга на шейх с постоянни петролни интереси и приходи. Беше бременна за трети път. Първите две дечица са били родени мъртви поради някакъв сърдечен дефект. Шейхът, който безумно обичал жена

си, настояваше да я следят отблизо и много внимателно по време на настоящата ѝ бременност. Клиниката Майо в Рочестър, щата Минесота, отначало е поела ангажимента, но по-късно са дали ранна диагноза с помощта на последния най-съвременен метод за проверка на ембриона, че плодът страда от същия сърдечен дефект, както и другите две дечица. Затова жената е била преместена от Майо в Медик Екоз. След успешното раждане планираха незабавна операция за коригиране на проблема.

Дънбар си отбеляза името на наблюдаващия лекар в клиниката Майо, доктор Гордън Хаселхоф, и затвори папката. По всичко личеше, че предстои доста повече от едно трудно раждане, но това помага ли му с нещо? Трудно беше да се види връзката между Аманда Чапмън и педантичните грижи за трийсетгодишна жена от Близкия изток.

Позвъни на Ингрид отново и ѝ каза, че е свършил с бележките. Само след минути бяха прибрани без никакъв коментар.

Един въпрос зацikli в съзнанието му, въпреки че може би нямаше връзка. Защо жената е била прехвърлена в Медик Екоз? Клиниката Майо е една от най-известните медицински институции в света. Презокеанският полет и травмата от още една чужда страна и болница, вероятно не са най-доброто предписание за пациентката. Какво налага всичко това? Да не е имало някакви разногласия относно лечението ѝ в Майо? Или неизяснен проблем?

Дънбар нямаше намерение да осъществява контакт с лекуващите лекари и беше правил запитванията си досега чрез други способности като предпазна мярка да не се натъкне на нещо, което Медик Екоз не биха искали да кажат. Сега обаче реши, че така е навлязъл в проблема, че трябва да пита. Погледна часовника си. Като сметна часовата разлика реши, че в Минесота би трябвало да е около десет сутринта. Поиска от централата да го свържат.

— Добро утро, клиника Майо. Какво ще желаете? — попита звучащ автоматично женски глас.

— Бих искал да разговарям с доктор Гордън Хаселхоф, моля.

— Може ли да попитам кой се обажда?

— Доктор Стивън Дънбар. Обаждам се от Глазгоу, Шотландия.

— Моля, изчакайте.

Известно време линията стоя отворена и Дънбар чуваше ясно на заден фон всекидневните шумове на една най-обикновена болница.

След това от централата му пуснаха музика. От другата страна на Атлантическия океан го заливаха със стари американски песни, което му се стори твърде учудващо.

— Ало?

— Да?

— Доктор Хаселхоф в момента е на конференция. Желаете ли да оставите съобщение или ще се обадите по-късно?

— Ще пробвам по-късно — каза Дънбар.

— Приятен ден, докторе.

— И на вас — отговори почти учтиво Дънбар. Помисли си, че беше по-добре да му пожелае приятен ден някой, който изобщо не го желае, отколкото да му е гаден деня, пожелан от някой, който наистина му го мисли.

Затвори телефона и започна да разчиства документите на бюрото си. Видя, че писмото до министерството все още седи на екрана на компютъра и реши да го копира на дискета, вместо да го трие. Взе дискетата, която по-рано беше отбелязал, и я пъхна във флопито. Видя, че това е озаглавената с „Изследователски данни Едно“, за да прикрие следите си. Докато я гледаше, си мислеше за изследванията на Рос. Точно това го подсети къде е виждал преди термина „подготовка на имунната система“. Заглавието на един от изследователските архиви на Рос, този, който беше оставил настрана, докато четеше останалите. Грабна якето си и куфарчето и се отправи към паркинга. Документът беше в хотелската му стая.

Когато пристигна, на леглото го чакаше чувал с пране, на който беше забучена бележка. Дънбар се притесни, че вероятно е оплакване от хотела заради състоянието на мръсните дрехи, оставени за пране, именно тези, които бе използвал при експедицията си с Джими Дъглас. Отвори плика. Не беше оплакване. Връщаха му връзка ключове, които са били оставени в джобовете му. Дънбар ги разгледа. Бяха ключовете от ланд ровъра на Джими. Трябваше да намери начин да ги върне.

Когато взе документите на Рос от файла на Си-Мед, забеляза, че вече е на повече от три години, което не беше особено окуражително. Можеше ли Рос да е работил преди три години върху този въпрос и да има общо с това, което става в момента? Ако линията на изследванията му беше успешна, защо толкова време не беше публикувал нищо по този въпрос? Седна и се загледа в четивото.

В началото трябваше да се пребори с жаргона на имунолозите, но скоро започна да връзва изреченията и си записа основните точки на позицията му.

Първият факт беше, че човешкият ембрион няма собствена имунна система. Ако биологичен материал от чужд източник бъде вкаран в плода преди развитието на собствената му система, ще бъде приет. По-важното беше, че когато бебето най-накрая си изработи собствена имунна система, то продължава да приема чуждия материал от източника през целия си живот. Животински експерименти с използването на съпротивителни клетки... Дънбар преглътна, докато четеше нататък... са показали, че точно това се получава на практика. Неродените мишки, които по хирургичен път се зареждат с човешки съпротивителни клетки преди развитието на имунната им система, се раждат с човешка имунна система, както и със собствена.

Използвайки тази технология, е възможно да се „подготви“ ембрион, докато все още е в матката, като с хирургична намеса се въвеждат съпротивителни клетки от потенциалния донор и по този начин става възможно спокойното извършване на трансплантация на новороденото, ако се наложи. Тогава няма да има нужда от стероиди или друг вид имуноподдържащи средства, които пречат на отхвърлянето на имплантираните органи. Просто няма да има такива. Съвършената трансплантация.

Ограниченията в тази стратегия, според Рос, бяха очевидни. Подобни операции трябва да бъдат ограничени до органи, които донорът може да си позволи да изгуби, като например бъбрек. Ако ембрионът се нуждае от сърце или от черен дроб, тогава, разбира се, няма да има човешки донор. Следователно идва предположението, че разработката на тази техника на имунизиранието на зародишите против отхвърляне на евентуални бъдещи трансплантанти, ще бъде най-добре осъществена с животни, като бъдещи донори. Подобренията в ембрионалната хирургия също трябва да бъдат постигнати, ако се наложи въвеждането на имунни клетки без висок риск от преждевременно раждане.

Дънбар почувства ледени тръпки по гърба си, тъй като картинката вече се изясняваше. Беше открил нещо толкова отвратително, че разумът му почти отказваше да го приеме. Върна се назад в текста и подчерта думички като *тогава, разбира се, няма да*

има човешки донор. Чувстваше се като хипнотизиран от тези думи. В главата му самостоятелно започнаха да се навързват изречения от рода: *тогава, разбира се, няма да има човешки донор, освен ако... залогът не е достатъчно висок... че да включи убийството като част от процедурата.* Ето каква е била целта на опитите с маймуните. Рос практикува ембрионална хирургия, тъй като му трябва да въведе съпротивителни клетки в неродения плод. Исусе! Сега всичко си идваше на мястото. Кенет Линиъм, Ейми Тийздейл и сега Аманда Чапмън изобщо не са приети като реципиенти на органи, а като донори!

Дънбар потърка челото си, докато се опитваше да обобщи откритието. Пункцията на Аманда е била извършена, за да се вземат от нея имунни клетки за хирургично нанасяне в неродения зародиш на пациентката от Омега. Затова е била откарана в това крило на болницата. През междинните седмици бебето на Омега е развило имунната система на Аманда и сега би трябвало да е готово да приеме тъканта ѝ като своя собствена. Дънбар се опита да налучка дали времето за операцията ще съвпадне с раждането на бебето с цезарово сечение, тоест когато то ще е достатъчно голямо, че да приеме сърцето на детето.

Той, разбира се, пресметна, че Рос е подал молба на черния пазар за подходящ бъбрек за Аманда с ясното съзнание, че ако цената е достатъчно висока, веднага ще се намери такъв. По някое време преди или по време на операцията на Аманда, той ще ѝ постави не този бъбрек, който трябва, а животински, тъй като се знае, че тя ще го отхвърли и ще умре. След това ще открадне сърцето ѝ за бебето на Омега. По време на аутопсията ще поставят подходящия бъбрек в тялото на Аманда и ще покрият следите си. Смъртта ѝ, като тази на Ейми и Кенет преди нея, ще бъде просто още един нещастен случай, само дето двете медицински сестри твърдяха друго!

Дънбар се замисли отново за доклада на Маквей за Ейми Тийздейл. Той беше казал, че не само бъбрекът, но и сърцето ѝ са били местени. И двамата тогава предположиха, че това просто е част от рутинната първа аутопсия. Маквей беше поискал да изследва трансплантирания бъбрек на Ейми. Ако само беше поискал да разгледа

сърцето, със сигурност щеше да открие, че то не е нейното, а на бебето на предишния пациент Омега. Сега кой знае в чии гърди някъде по света бие сърцето на Ейми. Можеше да го докаже само с втора ексхумация на Ейми, но се молеше това да не се налага. Засега най-важното беше да се спаси живота на Аманда Чапмън.

Първата му мисъл беше да информира незабавно Си-Мед и да се обади на полицията. Това щеше да сложи край на всичко. Проблемът обаче беше, че „всичко“ включваше и шансовете на Аманда да дочака трансплантацията. Все пак вярно беше, че истински съвместим бъбрек вече е намерен. Само че Рос нямаше никакво намерение да го използва преди смъртта ѝ. Трябваше да има някакъв начин нещата да си продължат, така че бъбрекът да пристигне без проблеми и да бъде даден на Аманда. Трябваше да се обади на Клайв Търнър в Детската болница, но преди това искаше да си върже гащите за всеки случай. Обади се отново на Хаселхоф в клиниката Майо.

— Кой се обажда? — попита глас с американски акцент след известно изчакване.

— Името ми е Стивън Дънбар. Обаждам се от болницата Медик Екоз в Глазгоу, Шотландия.

— Вече ми писна от вас! — каза сухо Хаселхоф.

— Простете? — попита Дънбар и се отдръпна леко от слушалката.

— Медицината си има достатъчно проблеми и без такива просяци като вас.

— Съжалявам, но явно има някаква грешка. Наистина нямам представа за какво говорите, докторе. Обаждам се по повод един от вашите пациенти, който бе прехвърлен тук от вашата клиника.

— Точно това си помислих — отвърна бързо Хаселхоф. — Вие бяхте обещали на мъжа и жената, че всичко ще бъде наред. Става дума за операция, която да спаси живота на бебето им. Малформациите са твърде големи, за да може да се направи някаква коригираща сърдечна операция, но вие очевидно сте успели да ги убедите в обратното. Това, сър, е измама по моите виждания. И сега имате наглостта да ми искате съвет!

Дънбар беше на път да обясни на Хаселхоф истинската причина за обаждането си, но се въздържа. Не беше подходящ момента. Просто зададе един-единствен въпрос.

— Ами ако на бебето бъде направена сърдечна трансплантация, докторе?

— Трансплантация? Детето не може да живее толкова много, че да дочака подходящ донор. Но дори и да успее, необходимият период за стероидно нагаждане на имунните системи ще подложи вече отвореното дете на инфекция. Просто това не е възможно — беше категоричният отговор.

— Благодаря ви, докторе — каза учтиво Дънбар. — Задължен съм ви. — Затвори телефона, като си мърмореше: — О, възможно е, доктор Хаселхоф, и още как. Ако само имахте бегла представа как добре ще приеме бебето чуждото сърце, изобщо щяхте да забравите думата стероидно пригаждане, освен ако не сте психически подготвен за убийството на донора.

Дънбар позвъни в Детската болница и поиска да говори с Клайв Търнър.

— Доктор Търнър в момента е в операционна — го осведомиха.

— По дяволите! — изруга Дънбар, докато затваряше телефона. Вътрешният му глас го посъветва да се успокои. „Стегни се. Няма нужда от паника. Премисли всичко. Първото нещо е да се разбере кога планират операцията на Аманда.“

Просто трябваше да отиде в Медик Екоз и да попита, което щеше да се отчете като нормално за поведението му напоследък да задава въпросите си директно. Докато се готвеше да напусне стаята си, Дънбар се питаше дали няма нещо, което да е пропуснал. В него заседна чувството, че нещо липсва, но за момента трябваше да го пренебрегне. Взе си компютърчето и куфара и излезе. Веднага щом разбере кога пристига бъбрекът от Женева, ще намисли план за открадването му и ще информира Медик Екоз. Затвори вратата с чувството за свършена работа и се упъти към последното действие в този кошмар.

Едва беше стигнал до паркинга и вкарваше ключа в ключалката, когато усети остра болка в слабините си и светът започна да се върти. Любопитко... край на търсенето на силни усещания. Последната му съзнателна мисъл беше, че Медик Екоз е научил за разговора му с клиниката Майо. Първият път се бе обадил от болницата и обаждането вероятно е било засечено. Беше пропуснал малката подробност, че интересът му към папката на Омега не е изцяло финансов.

Събуди се в абсолютна тъмнина. Болеше го цялата глава и се чувстваше зле, но това частично се дължеше на миризмата в стаята, странна смес от екскременти и мокра пшеница. Миризмата на жътва в полето го върна обратно в детството. Но не беше това... Миришеше на животинска храна и на животни.

Въпреки лошото си състояние, не му отне много време, за да разбере, че най-вероятно отново е във Вейн Фарм. Опита се да седне, но болката в главата му се засили рязко и отново се свлече на земята. Докато лежеше без да мърда, имаше възможност да мисли ясно. Опипа с ръце тялото си. Дрехите и обувките му си бяха на мястото. Левият ръкав на ризата му беше скъсан и от ръката му струеше кръв. Боже! Слагали са му инжекции. Това означава, че няма начин да разбере колко време е бил в безсъзнание. Може да са минали дни, или дори седмици. Аманда Чапмън сигурно вече е мъртва.

Следващата му мисъл беше защо изобщо са му предоставили възможност да дойде в съзнание. Дали е било умишлено, или просто грешка? Човешкото тяло бързо се пристрастява към наркотици, което означава, че дозата трябва само леко да се увеличава, за да се поддържа ефектът. Може би е дошъл моментът за следващата инжекция. Ако беше така, значи не му оставаше много време.

Търкулна се по корем и започна да се влачи по пода, за да опознае обстановката.

Първото нещо, на което се натъкна, беше пълен сак от необработено зебло. Протегна се, пъкна ръката си и извади шепя малки твърди парченца. Подуши ги — беше храна за животни. В сака имаше още и метално гребло, което пъкна в джоба си. Може да се използва като оръжие, помисли си той.

Помещението явно беше хранителен склад. Единственото нещо, освен сака, беше машина, която по интуиция му се стори някакъв вид фуражомелка. Имаше огромна кофа, в която се слагаха парчетата храна отгоре и тръба с решетка отзад. Имаше и панел за управление с два бутона. Единият беше вдигнат нагоре, а другият натиснат. Предполага, че натиснатият трябва да е копчето за включване. С всички индустриални машини беше така, просто предпазна мярка.

Дънбар изведнъж чу гласове и замръзна на място. Бяха твърде силни, но не можа да разбере нищо. Напрягна слуха си, но установи, че не говорят на английски. Гърлените звуци подсказваха, че е арабски. Бяха двама и вероятно идваха за следващата инжекция. Чувстваше се толкова зле, колкото и преди, въоръжен само с гребло за храната и не можеше да направи кой знае какво, за да им попречи.

Изведнъж се разнесе звъненето на мобифон и мъжете млъкнаха. Чуваше се само единият, който говореше отново на арабски. Като приключи разговора, стана ясно, че са го повикали някъде. Двата гласа се отдалечиха един от друг и Дънбар чу отваряне и затваряне на входната врата. Изчака стъпките да се върнат и не му се наложи да чака дълго. Отново легна на земята и скри металното гребло в дясната ръка зад гърба си. Искаше да му се проясни главата, но се чувстваше като в алкохолен делириум.

Отвори очите си наполовина, така че да вижда при отварянето на вратата. Ключалката изщрака, вратата се плъзна и той видя силуета на висок мъж със спринцовка в дясната ръка. Стори му се, че стои на вратата с векове, като ексекUTOR, който се цели във врата на жертвата си, докато около тях тече смъртната церемония.

Отчайващо му се искаше да преглътне, но не смееше. Затвори съвсем очите си при запалването на осветлението. През следващите няколко минути щеше да се реши дали ще живее, или ще умре. Светлината върху клепачите му изчезна, след като мъжът хвърли сянката си върху тях. Дънбар усети да коленичи от лявата му страна. Можеше да чуе дишането му и усещаше по дрехите му миризмата на някаква чуждестранна храна.

Почувства твърдо, но без излишна грубост, хващане на ръката. Точно сега времето беше от огромно значение. При първото докосване на иглата Дънбар се търкулна назад, за да попречи да прободат кожата му. Взе металното гребло изотзад и удари нападателя си по главата. Ударът бе придружен с глух шум, мъжът залитна, но Дънбар съзнаваше, че не е бил достатъчно силен, та да изгуби съзнание. Мъжът започна да се свестява и Дънбар скоро щеше да загази сериозно. Бе използвал почти целия си адреналин в борбата с ефекта от наркотиците.

Обзе го паника, с усилие се изправи и с десния си юмрук удари арабина, но ръката му беше като пълна с олово и не успя да вложи

никаква тежест в удара си. Арабинът го избегна с лекота и се ухили, докато Дънбар падаше на пода. Нямаше смисъл да се опитва да го напада повече, просто нямаше достатъчно сила. Облегна се инстинктивно назад, с надеждата да живее колкото се може повече. Арабинът напълни отново спринцовката и я провери с лекота, преди да се запъти пак към него.

Както и очакваше, той се спъна в сака с животинската храна, който се разпиля на земята. Дънбар грабна шепа зърна и ги разхвърля в краката му. Това беше също толкова абсурдно, но все пак късметът му проработи, арабинът залитна и падна напред към кофата на фуражомелката. По интуиция Дънбар се втурна към копчето за включване — необходима беше само една секунда, която му се стори цяла вечност, и го натисна.

Машината изведнъж оживя и придърпа ръката на мъжа към ножовките. За щастие, той изпадна в безсъзнание още преди да успее да извика. Машината подскочи и Дънбар натисна копчето за изключване и всичко утихна.

— Може да се каже, че това беше възмездието ти — измърмори той. — Ръка за ръка.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

Дънбар съзнаваше, че единственият му шанс да оцелее беше да напусне сградата преди другият мъж да се върне или пък охраната да застане на входната врата. Ами служителите? Беше решил, че ги няма, тъй като изследванията може да са прекратени, докато Рос и арабите използват фермата за затвор. Чувстваше се напълно неориентиран. Нямаше представа какъв ден е и изобщо ден ли е, или нощ. Довлече се до предната врата и спря, тъй като прецени, че не може да излезе оттам. Вратата беше точно срещу входа. Щяха да го видят. Съвсем възможно беше навън да е прекрасен слънчев ден. Имаше само един избор и то неособено привлекателен. Можеше да излезе през отходната тръба, както двамата с Джими Дъглас бяха влезли предния път.

При тази мисъл преглътна тежко. Не беше съвсем сигурен, че има желанието и дори куража за това, особено в сегашното си състояние. По всичко личеше обаче, че друга възможност няма. Ами след това? Навън нямаше кола на триста метра, а и нямаше сили за продължителни разходки из околността. Отчаянието започваше да взима връх, когато си спомни за ключовете от ланд ровъра, които хотелът му беше върнал след прането. Слава богу, беше ги взел със себе си и, слава богу, бяха единствената връзка за колата. Джими беше споменал нещо за прибирането ѝ. Бръкна в джоба си и намери ключовете.

Можеше полицията да е конфискувала ланд ровъра, но съществуваше голяма вероятност да не е, тъй че щеше да го използва... само да можеше да стигне до него. Стомахът му се преобърна при мисълта за отходната тръба. Преминаването ѝ отново създаваше цял куп проблеми. Първо, излизането щеше да е много трудно от влизането. Най-малкото предния път беше успял да отвори капачите на тръбата отвън и да влезе навътре. Този път обаче трябваше да ги отвори отдолу, което би означавало да се потопи целия в гадостта.

Дънбар започна да се подготвя психически за предстоящия кошмар. Представяше си свежия въздух навън, на път към свободата. Реалността нахлуваше властно. Ако успееше да излезе през тръбата, щеше да се появи навън като създание от черната лагуна и нямаше, както предния път, да има под ръка вода или чисти дрехи за изследователите в сградата. Ако можеше да намери нови дрехи и да ги увие в някаква найлонова торба...

Намери всичко необходимо в плетен тръстиков шкаф в антрето на съблекалнята за медицинските работници. Взе си хирургическа престилка и панталони, прибави и кърпа към вързопа. Продължи да търси и откри ролка найлонови торбички за боклук. Разкъса един и пъхна дрехите и кърпата вътре, като се опита да направи пакета колкото се може по-плосък. Пъхна го под ризата на гърдите си и го натисна с всичка сила.

С всяка изминала минута се чувстваше по-силен, тъй като действието на наркотиците в кръвта му намаляваше, но мисълта за отходната тръба все още го изпълваше с ужас. Ако не успееше да вдигне капациите отдолу, клаустрофобията и кошмарите щяха да го обземат, последвани от бърза смърт.

Дънбар отмести вътрешната решетка с бавно усилие и пъхна крака си в тръбата. Единствено страха от последиците ако го хванат отново, го придвижваха напред. Прасетата наоколо грухтяха, сякаш одобряваха намеренията му. Хоризонталната част на тръбата беше лесна, следваше завоят към вертикалната. Почувства кръвта си да нахлува в главата му, докато се караше насила да не спира и да мисли. Затвори очи и задържа дъха си, докато се извиваше бавно назад до момента, в който гравитацията надделя. Бързината на пълзенето му се ускори и той падна директно в гадорията с плясък, от който го заболя гръбнакът и зъбите му изтракаха. Вече се намираше в тръбата с екскрементите. Сега трябваше да се извие надолу и да излезе от тръбата, да вдигне капациите и щеше да е свободен.

Повече не можеше да съдържа дишането си. Повдигна лицето си, доколкото беше възможно над помията и пое дълбоко въздух. Повдигна му се и помисли, че повече никога няма да го направи. Отново се наведе, изви се надолу и се гмурна пак в съдържанието на тръбата, докато гърбът и раменете му не се удариха в капациите. Те обаче не поддадоха навън. Минаха му черни мисли, че са заключени,

което го изпълни с гняв и с новопридобитата сила напъна отново. Този път изпращяха и паднаха шумно на земята. Скорошният дъжд беше запечатал ръбовете им с кал и вода, като бе създал вакуум помежду им. Пое си огромна глътка нощен въздух и се опита да изчисти лицето и очите си от мръсотията. Небето беше черно като катран.

Опитваше се да се почисти, остави на място капациите... и се сети за електрическата ограда. Тази мисъл го накара да падне на колене и почти да заплаче от отчаяние. Не можеше и дума да става да пробва да я прескача или да изкопае дупка под нея, а със сигурност нямаше нищо, с което да я отреже или да я залости. Трябваше да избере предния вход.

Легна по корем в ъгъла на сградата и тръгна. Нямаше да е толкова трудно, колкото си представяше в началото. Главният вход беше предназначен предимно за наблюдение на влизащите, а не на излизащите. Ако успееше да премине двайсетте метра празно пространство между основната сграда и входа без да го забележат, щеше да изтича обратно до съседното място, където свършва електрическата ограда. Изправи се пак на крака и се подготви за спринт. Все още се чувстваше леко нестабилен, затова си даде малко време да се окопити. Само едно спъване щеше да бъде фатално.

В сградата явно имаше необичайно оживление. Дънбар изчака, убеди се, че близо до прозореца на главната сграда няма никой, след това изтича светкавично през чакъла и се приюти под сенките. Спря за момент неподвижно преди да продължи по тъмната страна на главния вход, след това свърна през съседното пространство, където свършваше електрическата ограда.

Дойде време за дългата разходка към изоставената железопътна гара, където се надяваше да намери ланд ровъра. Нощта беше толкова тъмна, че той непрекъснато се спъваше и губеше равновесие, докато пресичаше диагонално първото поле, опитвайки се да следва линията на пътя. Леденият дъжд измиваше гадорията от главата и лицето му, но отчаяно му се искаше да намери вода в многото локви, през които му се налагаше да мине. Стигна края на второто поле и край един бор откри малък ручей. Водата беше смразяващо студена, но той реши, че е по-добре да се облее с нея, отколкото да върви в сегашното си състояние.

Струваше му се, че всеки мускул в тялото му трепери от спазми, докато сваляше мръсните си дрехи и коленичеше над водата за да се измие. После изпълзя по брега на длани, за да извади кърпата от найлона и да се разтрие силно с нея с надеждата да засили по този начин кръвообращението си. Облече си хирургическата престилка и панталоните, псувайки, че не е достатъчно сух и движенията му бяха нескопосани. Изпразни джобовете на старите си дрехи, след това ги сви на руло и ги сложи под един камък на брега на поточето. Затича се колкото може по-бързо, като се опитваше да се загрее възможно най-силно. Все още трепереше от студа, когато най-сетне достигна до паркинга и видя ланд ровъра на Джими.

Двигателят избумтя закачливо и Дънбар веднага наду отоплението в него, за да се предпази от грозещата го пневмония. Съществуваха опасност и от хипотермия, ако не се загрее вътрешно. Включи колата на задна, тъй като треперенето на крака му не можеше да задържи амбреажа. След това потегли малко по-бързо от необходимото по разбитата настилка, отскачайки в седалката. Трябваше да намери телефон.

Въпреки че караше с всичката възможна скорост на автомобила, имаше неприятното усещане, че е попаднал в свят, където всичко се движи на забавен кадър. Всяка смяна на скоростите му се струваше вечна, оборотите спадаха, скоростната кутия хлипаше и тягата предполагаше, че се движи с недостатъчна бързина. Наложиха си да поддържа ниска скорост и двигателят бучеше от неудоволствие, докато се опитваше да не изгуби пътя до града.

На първия телефон имаше жена. Дънбар спря колата до нея и излезе. Само външният му вид, излъчваш изтощение, подгизналата му коса и медицинското облекло, бяха достатъчни да я накарат да се откаже от набирането на номера. Тя му отстъпи телефонната будка и излезе. Той я проследи с поглед, като си представяше, че в нейните очи изглежда като беглец от убежище за лунатици.

Най-неприятният момент беше, че не можеше да си спомни номера на Детската болница, но скоро се сети. След това не успя да го набере правилно, тъй като ръцете му трепереха и натискаха по две копчета наведнъж. Пое дълбоко въздух, успокои се и успя при четвъртия опит. Поиска да говори с Клайв Търнър, като се молеше да не е излязъл. Нямаше никаква представа колко е часът, нито коя дата е.

— Доктор Търнър.

— Слава богу — въздъхна Дънбар.

— Кой се обажда? — попита Търнър.

— Клайв, Стивън Дънбар е. Оперираха ли вече Аманда?

— Стивън? Къде, по дяволите, се намираш? Какво се е случило?

Звучиш особено.

— Просто ми кажи. Оперираха ли вече Аманда?

— Операцията е планирана за осем тази вечер. Баща ѝ ми се обади тази сутрин. Какво е станало? — попита отново.

Сърцето на Дънбар подскочи.

— Колко часът е сега? — попита.

— Девет и десет. Какво има? Къде си? Какво не е наред?

— Слушай! Те умишлено дават на Аманда неподходящ бъбрек.

Искат тя да умре, за да откраднат сърцето ѝ и да го дадат на друг пациент.

— Не говориш сериозно! — възкликна Търнър.

— Повярвай ми, така е. Трябва да направим нещо, за да спасим Аманда, ако изобщо имаме време.

— Какво можем да направим? Ако кажеш, че ѝ дават не той бъбрек, който трябва...

— Подходящият бъбрек го пращат от Женева. Би трябвало вече да е пристигнал, щом са планирали операцията. Но те смятат да ѝ го сложат, след като умре. Ако успеем да стигнем навреме, ще можем да направим така, че тя да получи необходимия бъбрек, а не някакъв шибан животински, каквито са намеренията им!

— Не мога да повярвам, че това се случва — продължаваше Търнър.

— Клайв, само ми се довери. Истина е. Можеш ли да събереш хирургичния екип и да се срещнем на паркинга на Медик Екоз колкото се може по-скоро? Аз ще се обадя в полицията.

— Има само един санитар на хирурзите и един операционен техник, дежурен в момента.

— Направи каквото можеш. Мисля, че ще успея да ти намеря сестра за операционната.

След това Дънбар позвъни на Лиза.

— Къде беше? Толкова се тревожих за теб! — възкликна тя. — Минаха два дни!

— Съжалявам. Нямам време да ти обяснявам. — Даде ѝ възможно най-кратките обяснения за случилото се и каза: — Може би ще ми трябва много помощ тази вечер. Ти си опитна операционна сестра. Ще помогнеш ли?

— Разбира се. Какво се иска от мен?

— Тръгни колкото можеш по-бързо. Ще се срещнем на паркинга. Следващият номер, на който се обади, беше Си-Мед в Лондон. Трябваше да говори възможно най-кратко, тъй като монетите му свършваха. За щастие обаждането му бе прието автоматично.

— Стивън Дънбар от Глазгоу се обажда. Нужна ми е спешна помощ. Всичко трябва да бъде свършено от вас. Разбрано ли е?

— Разбрано — каза дежурният офицер. — Но може би ще трябва да поискам пълномощия.

— Първо ще направиш каквото ти казвам! — настоя Дънбар. — После се обаждай на когото искаш. Аз поемам цялата отговорност. Нужно ми е подкреплението на полицията в болницата Медик Екоз, колкото се може по-скоро, някои трябва да са въоръжени. Да не правят нищо, докато не отида там, няма да се бавя. Кажете им да чакат пред паркинга, и по възможност да се покрият. Ясно ли е?

— Сигурен ли сте за въоръжението?

— Подозирам, че поне двама от другата страна носят оръжие. — Дънбар имаше предвид двамата пазачи араби в крилото Омега. Надяваше се, че няма да се стигне до тях, но по-добре беше да се застрахова.

— Нещо друго?

— Трябват ми двама от отряда на женската полиция. — Пак се беше сетил за крилото Омега.

— Друго?

— Искам патоанатом, който да направи биопсия на бъбрек.

— Ще поискаме от полицията. Това ли е всичко?

— Това са най-важните неща, но полицията може да отиде и до място на име Вейн Фарм на север от Глазгоу по Ломонд Роуд. Там ме държаха през последните два дни някакви арабски господа, един от които може вече да е в болница с тежка рана на ръката и рамото.

— Ще предам и това. Звучи като да сте доста зает?

— Просто се залавяй за работа.

— Разбира се.

Дънбар се върна в ланд ровъра и се запъти за Медик Екоз с възможно най-висока скорост. Не можеше дори да си представи как Аманда лежи на операционната маса, толкова прецизно и внимателно убита.

Като наближи на около осемстотин метра от болницата, полицейска кола почти го отвя от пътя. Възползва се от предоставената възможност и настъпи до краен предел педала на газта след нея, за да избегне движението. Ланд ровърът обаче не бе произведен за преследване на полицейски коли. Всеки остър завой взимаше на две колела, след което се тръшваше тежко отново на четирите си гуми.

С пристигането на двете коли на улицата пред паркинга на болницата, Дънбар си позволи да се отпусне за миг на волана, изтощен до безсъзнание. Имаше нужда от малко време да се успокои и да възвърне състоянието си.

Преди още да се съвземе, двама полицаи застанаха пред вратата му.

— Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш зад нас? — развика се единият. — Идиот такъв! Излизай от колата!

— Аз съм Стивън Дънбар — отговори той. — И вие сте тук, за да ми помагате.

Двамата мъже се спогледаха невярващо и след това се вгледаха във външния вид на Дънбар с известно подозрение.

— Повикайте ръководителя на операцията — прекъсна ги той. — Веднага!

Видя Клайв Търнър и Лиза да се приближават. Още преди да стигнат до него, полицейският началник се присъедини към тях.

— Погледни се на какво приличаш — каза Лиза, докато го прегръщаше.

— Изглеждаш като да си затънал... — допълни Търнър.

— Доктор Дънбар? Аз съм началник Рентън. Какво желаете да направим?

— Вътре се провежда операция по трансплантация. Трябва да я прекъснем. Убиват пациента, вместо да го лекуват. Бих искал да ни ескортирате навсякъде и най-вече да ни разчиствате пътя.

— Каква съпротива да очакваме? — попита Рентън.

Дънбар им каза за арабските пазачи в крилото Омега и че подозира, че са въоръжени.

— Първо ще се оправим с тях. Само ни кажете къде да ги намерим.

Лиза осведоми полицаите как да стигнат до въпросното крило, докато Дънбар питаше Клайв Търнър колко души е успял да събере до момента.

— Двама медицински работници и един операционен техник.

— Лиза е квалифицирана операционна сестра — обясни Дънбар.

Търнър и Лиза си кимнаха приветливо един към друг.

Дънбар тръгна към Рентън, който говореше по радиостанцията си.

— Всяка секунда е важна — натърти той.

— Очаквам отговор от въоръжения отряд. Те влязоха току-що.

Секундите течаха като часове. Една кола паркира и мъж в цивилни дрехи излезе от нея.

— Фароу, полицейски патолог — оповести Рентън. В този момент радиостанцията му избръмча и потвърди за разоръжаването на двамата арабски пазачи. — Чудесно — каза той. — Продължавайте.

Дънбар поведе хората по коридорите и по стълбите към отделението за трансплантация. Въпросите на учудените служители в болницата отекнаха изведнъж без отговор, след като той тръгна към стаята за преобличане и миене, и накара полицаите да изчакат отвън, докато му дойде времето. Не искаше да навлизат в стерилния район. Предупреди другите, че не знае какво да очаква от тези в операционната.

— Бъдете готови на всичко — посъветва ги. — Хайде да се подготвяме.

Служителите на Медик Екоз в залата за преобличане и миене бяха изгонени навън и арестувани, докато Дънбар и останалите поемаха мястото им. Дънбар се облече последен, тъй като преди това трябваше да се изкъпе. След като всички се приготвиха с маски и костюми, той се обърна към Търнър:

— Готов ли си?

Търнър кимна нервно и нагоди маската си.

Дънбар пръв влезе в операционната и срещна погледа на водещия хирург през масата. Не беше Рос. Беше Хетфул.

— Какво по... Кой, по дяволите, сте вие? — попита Хетфул.

— Стивън Дънбар, доктор Хетфул. Тук съм с пълномощията на инспектората Си-Мед и с подкрепата на полицията на Стретклайд. Докъде сте стигнали?

— Какво по... За какво ми говорите? — нервничеше Хетфул.

— Докъде сте стигнали, питам? — натърти Дънбар.

— На около десет минути от размяната. Какво си въобразявате, че правите? Не разбирате ли в какво се замесвате?

— На път сте да поставите на това дете неподходящ бъбрек — каза Дънбар като наблюдаваше очите на Хетфул.

Хирургът за малко щеше да припадне.

— Неподходящ бъбрек! — изкрещя той. — Това проклето нещо пропътува целия този път от Женева дотук. И е почти съвършеният бъбрек, който може да се намери.

— Разменен е.

— Да не сте полудели? Какви, по дяволите, ги дрънкате?

— Не от вас — призна Дънбар, като предположи, че Хетфул си няма и хабер за аферата. — Не й махайте бъбрека още. Първо ще направим биопсия на донорния орган. Трябва да изчакате резултатите.

Хетфул махна нервно с ръка, явно вбесен.

— Някой все пак няма ли да ми каже какво става тук? — попита. Вече беше сменил тона и го каза спокойно.

— Единственият шанс да спасим живота на Аманда Чапмън е да намерим бъбрека, който е дошъл от Женева. Имате ли някаква представа къде е?

Хетфул погледна пълния с лед контейнер до него. Търнър взе тъканна проба.

— Не е този, гарантирам ви — увери го Дънбар.

— В такъв случай... нямам никаква представа — каза Хетфул.

— Моля ви, направете всичко възможно да я поддържате стабилизирана — помоли Дънбар. — А къде е Рос сега?

— Замина за Женева рано тази сутрин.

Очите на Дънбар се разшириха максимално над маската.

— Женева? — повтори. Това вече беше провал.

Пробата от тъканта на донора беше поставена в шишенце и връчена на Фароу.

— Колкото може по-бързо — нареди Търнър.

Дънбар излезе от операционната в коридора, където издърпа маската си.

— Какво става вътре? — попита Рентън.

— Лошо — призна Дънбар. — Основният ни заподозрян е отлетял за Женева днес. Хирургичният екип не знае нищо за случая, така че Рос е единственият, който знае къде се намира истинският донорен орган. Дявол да го вземе! Каква каша!

Дънбар се обвиняваше, че не се беше сетил, че Рос няма да направи операцията на Аманда. Както не е правил на Кенет Линиъм и на Ейми Тийздейл. Вероятно е счел за по-разумно да се дистанцира от тези операции, след като смени органите. Но Женева? Колкото повече мислеше за това, толкова по-малко смисъл имаше. Ако Аманда реагира като останалите, тя ще почине след двайсет и четири или трийсет и шест часа. Рос трябва да е под ръка, за да осъществи сърдечната трансплантация със собствения си екип, американците, които бяха пристигнали преди два дни. Ако екипът на Омега вече е там, тогава нямаше смисъл Рос да е в Женева. Той заключи, че не е и че това е лъжа. Вероятно се е заключил в крилото Омега с останалите.

Дънбар сподели мислите си с Рентън.

— Ако е така, не смятам, че има място за тревога. Въоръженият отряд залови двамата мъже на вратата без никакви проблеми. Държат ги долу.

— Тогава да влезем и ние — препоръча Дънбар.

— Въоръжени?

— Може би с един въоръжен офицер. Не знаем кой е вътре — отвърна Дънбар.

Рентън, Дънбар, трима полицаи, включително и двете полицайки от женската полиция, и офицер от въоръжения отряд, носещ пълно отбранително снаряжение и автоматично оръжие, тръгнаха бързо по стълбите към крилото Омега. Минаха през неохраняваните врати. Вътре всичко беше утихнало. Тръгнаха по главния коридор в пълно мълчание, като се заслушваха на вратите. Спряха, когато чуха арабска реч пред една от стаите.

— Стаята на пациентката — прошепна Дънбар.

Тъкмо започнаха да се оттеглят, когато вратата се отвори и една арабка излезе в коридора. Видя ги и изкрещя. Вратата от другата

страна на коридора се откряна и Лео Джордано погледна навън. Видя Дънбар и бързо влезе вътре.

— Там! — посочи им Дънбар и ги поведе.

Джордано не успя да затвори вратата навреме.

Дънбар я подпря с рамо и я задържа така, докато двама от полицаите прибавиха тежестта си и я разбиха.

— Това е безобразие! — извика Джордано.

— Пестете си думите — посъветва го Дънбар като оглеждаше стаята.

Рос беше там, заедно с Киншърф, Ингрид, двамата араби и американските лекари.

— Спрях трансплантацията на Аманда Чапмън — информира ги Дънбар като гледаше Рос право в очите. — Знам какво става тук. Къде е действителният бъбрек?

— Не зная за какво говорите — отвърна Рос спокойно, като срещна погледа му. — Това е насилие, дайте обяснение!

— Всичко свърши, Рос. Трябва да го проумеете. Къде е? — настоя той.

Настъпи тишина, но Ингрид внезапно я прекъсна:

— Той е прав. За бога, кажете му!

— Млъквай! — изсъска Рос, но западняците започнаха да показват признаци на объркване.

Единият стана и се обърна към Дънбар:

— Не знам какво става тук, но аз нямам нищо общо. Просто бях поканен да участвам в екипа за една трансплантация.

— Аз също — изправи се и другият. — Не знам нищо за каквото и да било.

— Разбира се — каза Дънбар подигравателно.

Двамата впиха погледи в земята.

— Седнете — нареди Дънбар и се обърна отново към Рос: — Ексхумираха Ейми Тийздейл и прегледаха сърцето ѝ — излъга той.

Искра на съмнение се промъкна в очите на Рос.

— За бога, кажете му! — замоли Ингрид.

Рос се обърна към по-младия от двамата араби:

— Бихте ли информирали шейха, че тези хора ще спрат операцията за спасяването на сина му?

Мъжът се подчини на арабски. Шейхът го изслуша, след това вдигна бавно поглед към Дънбар и колегите му. Очите му, които бяха спокойни, станаха изведнъж решителни и пълни с гняв. Той изсъска нещо на младия мъж, който извади пистолет и го насочи към Дънбар. Въоръжените полицаи успяха да го спрат и го удариха в челюстта. Арабинът падна в краката на полицаия и предаде оръжието си. Дънбар трябваше да го прескочи, за да стигне до Рос.

— Всичко свърши, Рос. Къде е? — попита отново.

— За бога, кажете му! — обади се Ингрид отново, вече почти в истерия.

Дънбар кимна към полицаите да я отведат.

— Къде е бъбрекът, Рос? — повтори той, като гласът му вече издаваше нетърпение и ярост.

— Нямам какво да кажа. Настоявам да говоря с адвоката си.

— Някой знае ли къде се намира действителният бъбрек? — попита Дънбар като оглеждаше всички. — Детето ще умре, за бога!

Всички с бледи лица поклатиха глави.

— Исусе — каза отчаяно Дънбар. — Никой?

— Можем да претърсим сградата — предложи Рентън.

Дънбар погледна часовника си.

— Вече нямаме време — рече той. След това, като гледаше с отвращение всички пред себе си, нареди: — Разкарайте ги отгук! — Сви пръстите си към челото и се опита да се сети какво може да е направил Рос с изчезналия орган. — Хайде... мисли, човече, мисли — мърмореше си той.

Изведнъж се сепна. Разбира се, трябва да е близо до мястото, където ще потрябва след това на Рос. В залата за аутопсия! Той хукна през вратата, прелетя над мелето от полицаи и затворници, после по стълбите до подземния коридор. Прескочи залата за подготовка на аутопсията и разби вратата. На лампите сякаш им трябваше цяла вечност, за да светнат.

— Хладилник... хладилник — повтаряше си, докато отваряше всички шкафове из цялата зала.

Най-сетне го откри. Лампата в хладилника цъкна и освети металния контейнер вътре. Беше подобен на този в операционната до Аманда. Дънбар го вдигна внимателно и отвъртя капака, за да погледне

вътре. В средата имаше бъбрек върху натрошен лед — алено върху бяло.

Молейки се през целия път да не е твърде късно, той хукна обратно по стълбите до операционната. Държеше контейнера с две ръце пред себе си.

— Намерил си го! — възкликна Лиза и се втурна към стаята за миене.

Дънбар беше останал без дъх. Предаде контейнера на Търнър, който също като Лиза чакаше в хирургичното си облекло, в случай че имат нужда от тях.

— Какво стана? — простена Дънбар.

— Бяхте прав, докладът за бъбрека, който щяха да дадат на Аманда сочи, че това е орган на животно.

— Как е тя?

— Ей сега ще разберем — отвърна Търнър.

Докато влизаше в операционната, една от сестрите излезе, очевидно силно разстроена.

— Просто не мога да повярвам какво се случи — изхълца тя. — Съжалявам... не мога... просто не мога.

Дънбар погледна Лиза и кимна.

— Успех! — пожела той.

Без да мине през процедурата на щателно измиване, Дънбар не можеше да влезе в операционната. Той се качи горе, за да наблюдава през огромната стъклена галерия. Включи звука, така че да чува какво става долу.

— Доктор Търнър, ще ми асистирате ли — чу да казва Хетфул. След това се обърна към Лиза и попита: — Сестра Феърфакс, задължен съм ви... Ако сте готови? — Всички кимнаха. — Добре, да продължаваме нататък.

Както си седеше, Дънбар почувства, че изтощението го напада като бързо падаща мъгла. Всичко свърши. Най-сетне всичко свърши. Ако имаше поне малко справедливост на земята, новият бъбрек на Аманда Чапмън щеше да ѝ върне детството. Семейството ѝ щеше да е щастливо... Семейството ѝ? Дънбар изведнъж осъзна, че Сенди и Кейт ще чакат долу новини за операцията на дъщеря им. Помисли си, че ако не друго, поне са им казали. Реши да слезе долу и да остане с тях.

Двамата се изправиха при влизането му.

— Някакви новини? — попитаха едновременно, преди да осъзнаят кой беше това всъщност.

— Операцията продължава — каза Дънбар. — Хирурзите имаха малко трудности в началото, но вече всичко е наред.

— Бяхме разтревожени до смърт — каза Сенди. — Изглежда из цялата болница тази вечер има ужасно много движение напред-назад.

— Навън имаше полицейски коли — добави Кейт.

— Не сте забравили да платите за Есмералда, нали? — попита Дънбар в опита си да смени темата.

— Не сме — отговори Сенди с усмивка.

Дънбар се събуди от зимната слънчева светлина, която струеше през прозореца и играеше върху клепачите му. Трябваше му известно време, за да осъзнае, че се намира в апартамента на Лиза.

— О-о, ти си се събудил? — възкликна тя. Стоеше на вратата, като му се усмихваше радостно.

— Господи, спях като пън.

— Заслужи си го.

— Колко е часът?

— Единайсет и половина.

— Боже, Аманда! Какво стана с Аманда?

— Тя е добре — осведоми го Лиза. — Обадох се рано тази сутрин. Новият ѝ бъбрек работи нормално и се възстановява съвсем задоволително.

— Слава богу! — въздъхна Дънбар.

— Не, слава на теб — поправи го Лиза.

— Е, благодарение на много хора, включително и на теб. — Дънбар поклати глава. — Всъщност само на четирима от тях — Рос, Киншърф, Джордано, Ингрид, и, разбира се, петият елемент.

— Какъв пети елемент?

— Безумна жалка алчност.

— Стресащо е — каза Лиза тихо. — Какво са готови да направят хората за пари!

— А и медицината не прави изключение.

— Е, Дънбар, ще получиш поздравления — каза Макмилън. —
Работата е свършена прекрасно.

— Благодаря ви, сър.

— Приключихме този въпрос блестящо, надявам се. Министърът
на вътрешните работи остана много доволен, като му съобщих. Мисля,
че най-сетне са решили, че Си-Мед е добра идея все пак.

Дънбар се усмихна.

— А ти, без съмнение, ще си вземеш отпуск, нали?

— Да, сър.

— Хубаво е пак в Лондон, а?

— Всъщност връщам се отново в Шотландия, сър. За няколко
седмици наех вила на западния бряг.

— Сам или с приятели?

Дънбар се усмихна отново.

— С приятел.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.